

Tình Yêu Cũng Giống Như Tiền Vay

Contents

Tình Yêu Cũng Giống Như Tiền Vay	1
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	7
4. Quyển 1 - Chương 4	9
5. Quyển 1 - Chương 5	11
6. Quyển 1 - Chương 6	14
7. Quyển 1 - Chương 7	16
8. Quyển 1 - Chương 8	18
9. Quyển 1 - Chương 9	21
10. Quyển 1 - Chương 10	24
11. Quyển 1 - Chương 11	25
12. Quyển 1 - Chương 12	28
13. Quyển 1 - Chương 13	30
14. Quyển 1 - Chương 14	33
15. Quyển 1 - Chương 15	36
16. Quyển 1 - Chương 16	37
17. Quyển 1 - Chương 17	39
18. Quyển 1 - Chương 18	43
19. Quyển 1 - Chương 19	45
20. Quyển 1 - Chương 20	47
21. Quyển 1 - Chương 21	50
22. Quyển 1 - Chương 22	53
23. Quyển 1 - Chương 23	56
24. Quyển 1 - Chương 24	57
25. Quyển 1 - Chương 25	59
26. Quyển 1 - Chương 26	61
27. Quyển 1 - Chương 27: Phiên Ngoại: Quá Khứ Của Bách Diệp	63
28. Quyển 1 - Chương 28: Phiên Ngoại 2: Những Cái Tên	66

Tình Yêu Cũng Giống Như Tiền Vay

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, 1x1, hài, pink, HENgô Bách Diệp chính là mang theo châm ngôn: Tiền bao nhiêu cũng không đủ. Vì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cung-giong-nhu-tien-vay>

1. Quyển 1 - Chương 1

Công ty cây xanh Green Tree nhận được hợp đồng chăm sóc vườn cây cho một ngôi biệt thự lớn trong khu nhà giàu phố X. Giám đốc mừng rơn, vội phái nhân viên xuất sắc nhất năm – Phạm Thủy Tùng đi thi hành nhiệm vụ. Green Tree mới thành lập hồi đầu năm, ngoài giám đốc ra chỉ có ba nhân viên. Giám đốc vận dụng hết các mối quan hệ mới được mấy hợp đồng nhỏ xiu, tạm đủ trả lương cơ bản cho nhân viên. Bỗng dưng vớ được khách hàng sộp, đương nhiên sung sướng như trúng số. Trước khi Thủy Tùng đi, giám đốc còn bịn rịn dặn dò đủ thứ từ cúi chào một góc 90 độ đến bài giới thiệu về công ty. Nếu không phải đã muộn giờ, Thủy Tùng nghi ngờ giám đốc sẽ sáng tác Tổng biệthành phiên bản 2.0 luôn quá.

*

Khu người giàu này vốn nổi tiếng với những biệt thự đẹp như mơ, Thủy Tùng tưởng tượng ngôi nhà mình sắp đến phải lộng lẫy, huy hoàng, nguy nga, tráng lệ, đại khái như lâu đài trong truyện cổ; chưa kể những khoảng vườn rộng với vô số kỳ hoa dị thảo. Thực tế chứng minh, chẳng ảo tưởng nào của cậu chính xác. Ngôi biệt thự quả thật rất rộng với lối đi trải sỏi uốn lượn dưới tàng cây, nhưng bản thân căn nhà lại nhỏ nhắn, xinh xắn, nằm gọn trong khuôn viên.

Thủy Tùng bấm chuông cửa, đứng chờ dưới camera quan sát, tranh thủ lúc chưa có người trả lời, nhẩm lại một lượt bài giới thiệu công ty.

“Ai đó?”

Cậu ghé gần vào micro:

“Xin chào. Tôi là nhân viên công ty cây xanh Green Tree.”

Giọng nói trong loa là của một phụ nữ tầm trung tuổi, có vẻ khá nghiêm khắc:

“Phiền cậu giờ giấy tờ về phía camera.”

Thủy Tùng ngoan ngoãn làm theo. Có lẽ người kia kiểm tra thấy ổn rồi nên cánh cổng tự động từ từ mở ra:

“Mời vào.”

Thủy Tùng gạt chân chống xe, dắt bộ qua cổng. Cậu khôngỡ phá vỡ khung cảnh yên tĩnh này bằng tiếng nổ máy bình bịch. Không nhìn thấy nhà để xe, cậu dừng tạm con Dream cũ dưới gốc cây sưa gần cổng rồi đi bộ đến nhà chính.

Đón cậu ở cửa là một phụ nữ tầm hơn năm mươi tuổi, có lẽ chính là chủ nhân giọng nói ban nãy.

“Chào bác ạ. Cháu là Thủy Tùng, nhân viên công ty cây xanh Green Tree.”

“Mời cậu vào nhà.”

Người phụ nữ vừa nói vừa nghiêng người nhường cho Thủy Tùng đi trước.

Phòng khách gọn gàng, không nhiều đồ đạc nhưng mỗi vật dụng trong phòng đều rất tinh tế, đến mức tưởng như chúng được làm ra chỉ dành riêng cho căn phòng. Mặt trời chiếu qua cửa sổ thủy tinh rộng nhuộm căn phòng trong tầng ánh sáng dịu dịu, không quá sáng cũng không quá u tối. Thủy Tùng ngồi xuống salon, túi đồ nghề đặt bên chân. Cậu đón lấy ly nước người phụ nữ đưa cho:

“Bác...”

“Tôi là Hoàng Hà, quản gia ở đây. Gọi tôi bác Hà là được.”

“Dạ. Bác Hà. Cháu là Thủy Tùng. Công ty cử cháu đến chăm sóc vườn nhà bác. Thay mặt công ty, cháu xin cảm ơn bác đã tin tưởng. Công ty cháu tuy mới và nhỏ nhưng làm ăn rất có uy tín. Bác cứ tin ở cháu.”

Thủy Tùng vừa nói vừa tự vả mình mấy chục cái trong bụng. Bao nhiêu công luyện tập chém gió về công ty vậy là đi tong. Tại sao lại nói ra những lời khiêm tốn không phải lúc vậy chứ? Ai đời lại tự nhận mình non nớt, nhỏ bé với khách sộp bao giờ? Giám đốc mà nghe thấy chắc sẽ sa thải cậu luôn.

Hà quần gia hơi nhếch môi cười, khẽ như chuồn chuồn chạm nước, Thủy Tùng còn mãi tự trách không hề nhận ra:

“Được rồi. Muốn tôi tin cậu thì cậu phải chứng minh bằng thực tế.”

Thủy Tùng mừng rỡ, gật lia lịa:

“Dạ. Chắc chắn rồi ạ. Cháu có thể đi xem vườn được không ạ?”

Hà quần gia đứng dậy:

“Mời cậu theo tôi.”

Bà dẫn Thủy Tùng đi một vòng quanh biệt thự. Cậu quan sát khắp nơi: Ngoài một số cây thân gỗ lớn và trắng cỏ mọc cao không được cắt xén thì chưa có hoa lá gì. Có vẻ như...

“Nhà mình mới chuyển đến phải không bác?”

Bà Hà nghiêng đầu nhìn cậu không đáp. Thủy Tùng nói liền một tràng:

“Cỏ không quá cao dù hôm kia mới mưa một trận, chứng tỏ mới được cắt lần gần đây nhất tối đa cách hôm nay năm ngày. Có hai trường hợp: một là nhà mới chuyển đến, chưa kịp xén cỏ; hai là nhà từng thuê dịch vụ một bên khác trước rồi mới chuyển sang Green Tree. Khoảng thời gian trống giữa hai công ty khoảng dăm ngày, vườn không có người chăm sóc. Xét thêm yếu tố trong vườn chưa trồng hoa mà mới chỉ có cây lớn, vậy kết luận khả năng một cao hơn.”

Bà Hà không nhin được phì cười: “Có thật cậu là nhân viên cây xanh không đấy? Tôi thấy cậu giống thám tử hơn.”

Thủy Tùng ngượng ngịu gãi gãi đầu: “Cháu tốt nghiệp Nông nghiệp thật mà. Chẳng qua có sở thích đọc truyện trinh thám”. “À mà bác ơi, vườn nhà mình có muốn thiết kế không ạ? Cháu thấy vườn rộng thế này mà không quy hoạch cho đẹp thì phí quá.”

Bà Hà nhìn cậu chăm chú: “Cậu định thiết kế thế nào?”

Thủy Tùng đưa mắt nhìn khu vườn thêm một lượt, đáp: “Cái này để cháu mời giám đốc đến nhé. Anh ấy là chuyên gia thiết kế. Cháu mới đang học nghề và phụ trách chăm sóc cây thôi ạ.”

Cậu ngập ngừng giây lát: “Nhưng mà...khoản này... là tính thêm bác ạ. Không bao gồm trong hợp đồng dịch vụ chăm sóc cây.”

Bà Hà gật đầu tỏ vẻ chuyện đương nhiên: “Cậu nhắn giám đốc cậu cuối tuần đến đây gặp chủ nhà. Chuyện này tôi không tự quyết được.”

Thủy Tùng mừng rỡ: “Dạ. Máy giờ hả bác? Thứ 7 hay chủ nhật ạ?”

“9 giờ sáng thứ bảy đi.”

“Vâng ạ. Cháu sẽ nhắn giám đốc. Hôm nay cháu cắt cỏ trước cho gọn vườn nhé!”

“Được. Vậy cậu làm đi.”

Hẹn 9 giờ nhưng 8 rưỡi sáng thứ bảy, Thủy Tùng và Bách Diệp – giám đốc công ty đã nhấn chuông cửa biệt thự số 6. Sau khi xác định người tới, cánh cửa tự động từ từ mở ra.

Hôm nay khác hẳn bữa trước, hai bạn trẻ cười xể hốp “đi khách”. Thủy Tùng rất ngạc nhiên vì chưa thấy Bách Diệp đi con xe này bao giờ:

“Anh kiếm đâu cái ô tô này thế?”

Bách Diệp lườm cậu một phát lác cả mắt:

“Của anh chứ đâu? Mày khinh anh không có xe à?”

Thủy Tùng chớp mắt: “Thế sao mọi ngày không thấy anh đi?”

Bách Diệp bĩu môi khinh bỉ: “Cái thành phố đất chật người đông này, đi ô tô để chết tiền xăng à? Hay mày cho anh tiền đổ xăng?”

Thủy Tùng dở khóc dở cười: “Lương em chưa đủ thấp à? Anh chặt chém nhân viên cũng vừa thôi chứ.”

Hai người là anh em họ. Bách Diệp sau khi tốt nghiệp ngành Garden design ở Anh về thì rủ Thủy Tùng mở công ty. Gọi là rủ chứ thực ra Thủy Tùng chẳng có gì để góp vốn ngoài sức lực. Các công đoạn tìm kiếm khách hàng, thiết kế nọ kia đều do Bách Diệp phụ trách, cậu chỉ đóng góp ý kiến. Thủy Tùng rất nhạy cảm với thiên nhiên, dù không được đào tạo bài bản, nhận xét của cậu về thiết kế vườn rất chính xác và tinh tế, như thể cậu sinh ra để làm vườn vậy. Bách Diệp cũng tính toán bồi dưỡng cho cậu thành trợ lý của mình, gánh bớt việc. Đương nhiên, lương vẫn như cũ. Dăm cái “sứ mệnh công ty” cao cả kiểu: làm xanh cuộc sống, làm đẹp xã hội gì gì đó chỉ là để trưng cho thiên hạ coi chứ sứ mệnh tối thượng của Bách Diệp chính là kiếm tiền, càng nhiều càng ít.

Thủy Tùng chỉ đường cho Bách Diệp lái xe vào garage sau nhà, Hà quản gia đã đứng chờ ngoài cửa chính.

Thủy Tùng lên tiếng giới thiệu: “Cháu chào bác. Đây là anh Bách Diệp – giám đốc công ty ạ.”

Bà Hà đưa tay cho Bách Diệp bắt: “Tôi đã nói chuyện với cậu qua điện thoại.”

Bách Diệp đơn đả tán tỉnh: “Chị Hà, nghe giọng chị qua điện thoại rất trẻ. Quả nhiên người cũng như thanh.”

Bà Hà lạnh lùng liếc mắt: “Cậu biết tôi bao nhiêu tuổi mà bảo trẻ?”

Bách Diệp không ngờ bà chị này chẳng thêm lịch sự đến thế, đứng hình hai giây mới hoàn hồn: “Em đoán chị chỉ khoảng ba lăm.”

Bà Hà hừ một tiếng: “Tôi mới ba mươi thôi.”

Bách Diệp loạng choạng suýt té khỏi bậc cửa. Nhìn chị như năm mươi ấy. Tôi nói ba lăm đã là nể tình.

Thủy Tùng vội giơ tay nín anh họ, đánh trống lảng sang chuyện khác: “Bá...Hà quản gia, cháu... đến sớm, làm phiền gia đình rồi.” Sau khi biết tuổi Bà Hà, cậu không dám gọi “bác” nữa nhưng kêu “chị” càng không. Người này nhìn thế nào cũng phải tầm ngũ tuần, không thể gọi “chị” được.

Bà Hà nhìn vẻ mặt hai người như nuốt phải ruồi, nhin cười muốn đứt ruột. Bà cảm thấy trêu hai thằng nhóc như thế đã tạm đủ, bèn né người sang một bên, mời hai chủ tớ vào nhà.

“Các cậu đến sớm nửa tiếng. Chịu khó chờ một chút nhé.”

Bọn Tùng, Diệp gật lia lịa:

“Dạ. Dạ.”

“Các cậu cứ ngồi chơi. Tôi phải đi làm chút việc.”

“Dạ.”

**

Bọn Bách Diệp ngồi chờ đúng nửa tiếng, không kém một giây thì chủ nhà xuất hiện. Người này tầm hơn ba mươi tuổi, vóc người to cao, ăn mặc chỉnh tề nhưng không chải chuốt. Bách Diệp có chút ngạc nhiên. Cậu tưởng chủ nhân ngôi nhà tinh tế này sẽ có dáng vẻ công tử quyền quý mấy đời chứ không phải loại hình trộn đầu cũng lần thế này.

Hoàng Dương phong cách làm việc nhanh gọn, đi thẳng vào vấn đề. Chỉ trong vòng một giờ đồng hồ, hai bên đã thỏa thuận xong các hạng mục chính. Nhiệm vụ của Bách Diệp là thiết kế và thi công khu nhà vườn cho Hoàng Dương với một điều kiện...Gì cơ? Xin lỗi, tôi nghe không rõ. Mắt Bách Diệp tròn to đùng như cái chén tổng uống nước, tay ngoáy tai liên tục, đúng là người giàu thường có tư tưởng kỳ quặc. Cậu nghe rõ rồi đấy. Tôi muốn đích thân Thủy Tùng thực hiện phần chăm sóc cây hoa cho tôi 24/24 giờ. Nếu không, miễn bàn tiếp. Tại sa...? Ánh mắt của Hoàng Dương ghê rợn đến mức Bách Diệp không nói nổi hết câu. Tò mò lý do của khách hàng là tôi kị, chẳng qua Bách Diệp quá kinh hãi trước lời đề nghị này nên nhất thời không kiểm soát được. Nhưng Thủy Tùng là em họ cậu, cậu tự nhủ mình không thể táng tận lương tâm, vứt mỗi

cho ác được. Bao nhiêu? Cái gì bao nhiêu? Tiền thuê Thủy Tùng ấy. Nếu phải bán thằng em này, nhất quyết bán với giá cao. 9 triệu một tháng chưa kể ăn uống, du lịch, nghỉ ngơi. Cái gì mà du lịch với nghỉ ngơi? Đãi ngộ mức này có phải là quá cao so với tiêu chuẩn không? Sao nghe như trai bao thế nhỉ? Vậy giá đó chưa ổn rồi. Thủy Tùng, pá pì đây sẽ không để con thiệt.

Bách Diệp nhếch mép cười: Thủy Tùng làm cho anh 24/24, vậy coi như tôi mất một nhân viên. Anh phải trả thêm chi phí cơ hội là thu nhập hàng tháng nó mang về cho công ty nữa. Hoàng Dương lạnh lùng gật đầu. Anh biết thừa đối phương đang bày đặt kiểm tiền, chi phí cơ hội cái con khỉ. Nhưng với anh, số tiền nhỏ đó không thành vấn đề, để đạt được mục đích, ai chẳng phải trả giá.

Bách Diệp được đằng chân lân đằng đầu, dần thêm một bước. Bằng giác quan của một kẻ mê tiền, cậu cảm thấy Hoàng Dương nhất quyết muốn có “món hàng” này. Vậy thì lý gì cậu đây không “làm giá”? Thủy Tùng kiêm chức bán hàng, cậu ta không làm thì anh phải kiếm bù cho tôi một hợp đồng tối thiểu ba trăm triệu nữa. Chém xong, Bách Diệp hơi hối hận. Công ty cậu mới mở, bé tí xít, con số kia nghe chừng hơi quá sức. Ai dè, Hoàng Dương sẵn khoái chấp nhận. Bách Diệp mừng rỡ, quả này lời to rồi. Sao thằng em họ mình có giá quá vậy trời? Biết thế “bán” nó sớm hơn. Lương tâm gì đó của Bách Diệp đã bị tiền của Hoàng Dương đè chết bẹp ngay từ khi còn trứng nước. Vấn đề bây giờ là làm sao thuyết phục được Thủy Tùng chuyển đến đây.

Thực ra, Bách Diệp lo thừa rồi, bởi Thủy Tùng cực kỳ tín nhiệm ông anh họ kiêm thần tượng của mình. Trong mắt Thủy Tùng, anh họ chính là biểu tượng thanh niên thời đại mới: vẻ ngoài thanh tú thư sinh nhưng tính cách lại kiên cường, bằng chứng là Bách Diệp đã bỏ nhà đi từ năm 18 tuổi để theo đuổi đam mê của mình. Thủy Tùng luôn nghĩ mình là người yếu đuối nên việc hâm mộ kẻ mạnh giống như một sự bù đắp là điều đương nhiên. Anh họ nói gì thì đó chính là chân lý. Cậu thanh niên mới lớn ngây ngô hoàn toàn bị ảo tưởng thời thơ ấu làm cho mờ mắt, không hiểu rằng con người vốn là một thực thể phức tạp, Bách Diệp lại thuộc hàng cực phẩm của mẫu thuẫn, chẳng hề đẹp đẽ như cậu nghĩ. Kết quả là Thủy Tùng ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc chuyển đến nhà Hoàng Dương chỉ trong vòng một nốt nhạc.

Về phần Hoàng Dương, sau khi thu được người mình muốn, anh giữ cam kết, lập tức giới thiệu cho Bách Diệp một mối làm ăn mà nghe qua rất hời.

2. Quyển 1 - Chương 2

Từ ngày thành lập công ty đến giờ, chưa khi nào Bách Diệp thấy tràn trề niềm tin vào cuộc sống đến thế. “Cho thuê” thằng em họ lấy gần chục triệu mỗi tháng đã hời, lại còn thêm cái hợp đồng mới. Thằng nhóc kia bình thường làm cật lực cũng chẳng lãi nổi năm triệu. Không biết anh trai kia vừa mất nó điếm gì mà đồng ý thuê đứt thằng nhỏ, trả cho công ty một tháng 9 triệu, chưa kể lương riêng cho nó. Ai chà, đời có ai cho không ai caia gì. Chắc chắn anh trai có ý đồ bất lương rồi. Bỗng dưng tử tế với người ngoài, không phải gian dân cũng phường đạo tặc. Cơ mà kệ xác. Nó lớn rồi. Ai cưỡng nổi nó cơ chứ? Mình lo chuẩn bị cho buổi gặp khách hàng tới thôi. Nghe nói thằng cha này vừa giàu vừa thích khoe khoang, không tranh thủ chém đẹp thì thật có lỗi với Đảng và nhân dân.

*

Sáng chủ nhật, Bách Diệp tân trang diện mạo trông cho ra vẻ pro, cưỡi con Morning cũ đến khu thượng lưu của thành phố, trong lòng phơi phới niềm vui sắp chần được con gà.

Cậu nhìn tòa biệt thự lộng lẫy, thăm bĩu môi. Sợ trộm không biết mình giàu chắc?

Cậu nhấn chuông cửa. Một bảo vệ ăn mặc còn sang trọng hơn cậu ra mở cửa. Bách Diệp lại lần nữa chửi thầm tên nhà giàu mới nổi.

Cậu đánh “siêu xe Morning” vào chuông, bên cạnh con Porsch Panemara, bên cạnh của bên cạnh con Bentley continental, bên cạnh của bên cạnh của bên cạnh... Cậu giơ ngón tay giữa lần thứ một nghìn lẻ một với chủ nhân tòa biệt thự. Thế giới này loạn rồi. Phô trương thế này mà trộm chưa viếng thăm hả? Các người còn đạo đức nghề nghiệp không đấy? Bách Diệp vừa ghen tị nghĩ vừa rảo bước về phía khu nhà chính.

Một cô gái giúp việc xinh như mộng đón cậu ở cửa. Nếu không phải cô ta mặc cái tạp dề trắng thì khéo cậu tưởng phu nhân rồi. Con mẹ nó, đến người hầu với bảo vệ còn thế này, không biết ông chủ ra sao. Mà có khi vừa già vừa xấu vừa mập vừa lùn cũng nên. Phải tự bù đắp cho đôi mắt mình mỗi bận soi gương bằng cách thuê người đẹp giúp việc.

Bách Diệp ngồi chờ trong phòng khách xa hoa như thái giám nằm cạnh mỹ nhân, muốn hưởng cảnh đẹp ý hay xung quanh mà bất lực. Cậu nhắm tính cái đèn chùm pha lê Swarovski này bao nhiêu tiền, tử rượu sang trọng kia bán đi được chừng nào ngoại tệ. Tưởng tượng cảnh mình bơi trong đồng tiền, cậu khoái chí cười hình híc, không biết một con sói đang rình rập rất gần.

**

Một giọng nam trầm đầy từ tính vang lên, hút Bách Diệp khỏi mớ suy nghĩ sắc mùi kim loại hiếm. Cậu quay lại thì thấy một người đàn ông cao lớn đang dựa vào tường. Anh ta duyên dáng thẳng người lên, bước lại gần cậu, vẻ quyến rũ và nguy hiểm như loài báo. Nếu Bách Diệp nhảy cảm bằng nửa Thủy Tùng thì cậu đã đánh hơi ra mùi nguy hiểm. Tiếc thay, cái mũi của Bách Diệp, ngoài mùi tiền ra thì hoàn toàn tắc tịt. Cậu tự nhủ: “không biết lại là ai đây? Quần gia hay đầu bếp?” Giờ đây, cậu chắc mẩm chủ nhân “lâu đài” này là một lão quỷ lùn rồi. Đào đâu ra trai vừa đẹp vừa giàu cơ chứ? Nếu có, đảm bảo hẳn là gay.

Cậu mỉm cười xã giao vừa đủ: “Tôi là Bách Diệp công ty Green Tree. Tôi có hẹn hôm nay đến đây gặp ông chủ để bàn về thiết kế sân vườn.”

Người đàn ông mỉm cười: “Tôi là Giang Long – chủ nhân căn nhà này.”

Bà mẹ nó chứ. Anh chắc chắn là gay. Nghĩ thế chứ đương nhiên Bách Diệp không dám nói thành lời. Cậu đổi sang vẻ mặt cung kính:

“Ôi chà, thật thất lễ. Nhìn anh trẻ quá, tôi không nghĩ còn trẻ như vậy đã có cơ ngơi lớn thế này.”

Giang Phong nhếch môi cười: “Cậu biết tôi bao nhiêu tuổi mà bảo trẻ?”

Bách Diệp chửi thầm: “Con bà nó. Đừng diễn tuồng giống bà Hoàng Hà nha.”

Rút kinh nghiệm lần trước, đợt này, cậu tăng tuổi đối phương lên, trong lòng đoán anh ta khoảng ba hai thì miệng đáp bốn mươi.

Giang Long xưa nay quen nghe khen trẻ trung, đẹp trai, phong độ. Bỗng dưng bị thằng nhóc này tăng lên năm tuổi, trong lòng vừa bức vừa buồn cười: “Cậu quá khen. Tôi đã ngũ tuần rồi.”

Bách Diệp thở phào nhẹ nhõm. May mà không hớ lần nữa.

Giang Long nhìn vẻ mặt như thoát nạn của cậu vô cùng đáng yêu, ngứa ngáy tay chân, chỉ muốn bẹo má thằng nhóc này một cái.

“Mời cậu ngồi xuống đây. Chúng ta cùng bàn về nhà vườn của tôi.”

Bách Diệp ngồi xuống sofa, mở laptop, trình diễn một số phong cách sân vườn xa xỉ. Cậu vừa chạy Power Point vừa thuyết minh từng mẫu. Với diện tích nhà vườn hiện tại của Giang Long, làm kiểu gì cũng đẹp. Quan trọng là bao nhiêu tiền thôi. Nghe chừng ông chủ này không thiếu tiền, chỉ lo thiên hạ không biết mình giàu. Vậy thì còn chờ gì mà không hướng lão đến giải pháp tốn kém nhất? Bách Diệp không mất nhiều thời gian tự vấn, hướng Giang Long tới mẫu vườn phải cải tạo gần như toàn bộ vườn hiện tại. Bời việc ra làm mới thu nhiều tiền chứ.

“Thiết kế này là đẹp nhất. Nhưng mà...tốn kém lắm đấy. E anh chưa sẵn sàng.”

Cậu cố tình nhấn mạnh vào từ “tốn kém”. Thằng cha hợm của này nhất định sẽ vì sĩ diện mà chọn nó.

Giang Long tỏ vẻ nghiêm túc suy nghĩ: “Ừm...Có vẻ thế thật. Hay chọn mẫu khác kinh tế hơn đi.”

Bách Diệp hốt hoảng. Đúng là khéo quá hóa vụng mà.

“Ấy, đừng lo lắng. Công ty chúng tôi luôn đặt lợi ích khách hàng lên đầu tiên. Tôi sẽ tính toán cụ thể để giảm thiểu chi phí cho khách.”

Bà mẹ nó chứ. Chưa kịp chặt chém đồng nào đã phải chặt bóp rồi. Thằng già keo kiệt! Bách Diệp vừa thăm thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà Giang Long vừa cười lấy lòng.

Giang Long nhìn vẻ mặt như ăn mày đánh rơi tiền của cậu, nhin cười suýt nội thương nhưng bên ngoài vẫn không biểu lộ gì. Anh gật gù: “Vây cảm ơn cậu trước. Khi nào cậu có thể gửi cho tôi bản thiết kế?”

Bách Diệp đáp: “Cho tôi quan sát sân vườn một chút. Tôi cần đo đạc mấy thông số.”

Anh mỉm cười đứng lên: “Mời cậu.”

*

Sau khi Bách Diệp về, Giang Long lập tức nhắc điện thoại gọi Hoàng Dương:

“Này, thằng nhóc ông gửi đến chỗ tôi được đấy?”

Đầu dây bên kia cảnh giác: “Được là ý gì?”

Giang Long cười gian: “Là ngon. Rất hợp khẩu vị của tôi.”

Hoàng Dương chỉ hận không thể tự cho mình mấy cái tát. Sao anh lại quên khuấy thằng bạn ôn dịch kia rất thích các cậu trai xinh đẹp chứ. Số người yêu qua tay hắn còn nhiều hơn áo trong tủ của anh nữa. Nếu Thủy Tùng biết anh đẩy dê vào miệng sói, chắc anh không có hy vọng tiến triển với cậu luôn quá.

“Đừng có vớ vẩn. Anh họ Thủy Tùng đấy. Ông ăn cỏ thì ăn đồng xa. Chớ ăn đồng nhà, làng cắt mất trym.”

Giang Long cười hềnh hếch: “Được rồi. Tôi sẽ lưu ý.”

*

Giang Long nhớ lại khuôn mặt ngây thơ cổ tổ ra sành sỏi của Bách Diệp, không khỏi mỉm cười. Thật khiến người ta nảy sinh ham muốn bắt nạt. Không biết cái má bầu bĩnh kia nhéo vào có ra sữa không nhỉ? Người đầu mà ham tiền quá, lại còn giả bộ thanh cao. Để xem cậu thanh cao được đến bao giờ?

3. Quyển 1 - Chương 3

Một tuần sau, Bách Diệp y hện mang thiết kế đến gặp Giang Long. Cậu và cô “giám đốc tài chính” công ty đã tính rất khéo để xây dựng nên cái bảng dự toán này – trông rất hoành tráng, rất nhiều đầu mục công việc nhưng số tiền không đến nỗi chót vót so với tổng hạng mục công trình.

Giang Long vừa xem vừa gật gù. Rất khôn ngoan nha. Cứ tưởng ngốc lăm chứ.

“Chỗ này tôi dự định làm bể bơi. Cậu sửa lại thiết kế nhé.”

Bà mẹ anh, sao không nói sớm hả? Làm ông đây mất công.

“OK ông chủ. Còn sửa chỗ nào nữa không? Mà chỗ tôi bao thầu cả bể bơi. Tôi báo giá luôn mục này nhé!”

Giang Long liếc người bên cạnh. Bao cái con khỉ. Cậu lại thuê nhà thầu phụ chứ gì?

“Được. Cậu cứ báo đi. Hôm nay tạm thời thế thôi. Ba ngày nữa gửi lại tôi thiết kế.”

Mẹ anh, nói cứ như tôi là nhân viên của anh không bằng.

“Được. Được. Khách hàng là thượng đế.”

*

Ba ngày sau.

“Ông chủ, bể bơi này theo công nghệ tân tiến nhất, có cả vòi mát-xa. Tôi thiết kế bể hai tầng, có cả khu cho trẻ em.”

Giang Long cười lạnh: “Bể trẻ con làm gì? Tôi đây không con không cháu.”

Bỏ mẹ thật. Năm chục tuổi mà vẫn ở một mình à? À, nhớ rồi, anh là gay. Bách Diệp nghĩ như đúng rồi.

“Không vấn đề. Chỉ cần thay đổi thi công nền là được. Nhưng tôi thấy kiểu bể này rất tiện lợi nha. Cho dù không có trẻ con nhưng người già dễ bị chuột rút, không nên bơi ra khu vực sâu.”

Giang Long suýt phì cười. Cái gì mà người già? Cậu nghĩ tôi năm mươi thật đấy à? Cho dù là thế thật nhưng nói vào mặt khách hàng kiểu này, không hiểu sao công ty cậu chưa phá sản nhỉ?

“Tôi không biết bơi. Ngồi trên bờ quấy nước thôi. Cậu khỏi lo.”

Bách Diệp không nhịn được mà đưa mắt liếc người bên cạnh một lượt từ đầu đến chân. Thân hình cao lớn, rắn rỏi; đôi chân dài hữu lực; cánh tay có vẻ rắn chắc, cơ bụng không rõ được mấy múi đây. Nhìn sao cũng không ra thể loại lụ khụ quấy nước bên thành bể bơi.

Giang Long đón ánh mắt cậu, đoán ra gần hết suy nghĩ trong cái đầu ngây thơ. Người đầu mà gốc thế. Nghĩ cái gì cũng hiện hết lên mặt.

“Tóm lại, cậu cứ sửa cho tôi.”

“Được. Được. Ông chủ.”

*

Lại ba ngày sau.

“Đây. Bể bơi chuyên cho mục đích quấy nước của ông đây. Tôi sẽ đặt một vòng cây bên bờ để ông chủ nghỉ ngơi sau khi tắm nắng.”

Cậu tính chi phí giảm do sửa bể bơi sẽ san sang cây cảnh xung quanh. Coi như tiền từ túi nọ vào túi kia thôi. Vẫn là túi của Bách Diệp này. Ai ngờ...

“Tôi đổi ý rồi. Tôi không thích bể bơi nữa. Cậu nói đúng. Già rồi dễ bị chuột rút. Tránh bơi lội nước nổi thì hơn.”

Bà mẹ anh, trở mặt còn nhanh hơn cá trên chảo. Tồn công ông đây thiết kế mấy lần. Cậu nén khó chịu, gượng cười: “Vâng, vâng. Ông chủ nghĩ thế chí phải. Vậy chúng ta quay lại thiết kế ban đầu nhé!”

Giang Long tỏ vẻ ngại ngần: “Nói ra thật xấu hổ. Thật ra, đợt này tôi kinh doanh thua lỗ. Vụ sân vườn này có lẽ phải hoãn vô thời hạn.”

Con mẹ nó chứ! Sao không bảo ngay từ đầu? Còn ra vẻ giàu có, sang chảnh. Bách Diệp nhắm mắt, hít sâu một hơi, cố đè nén cảm xúc muốn giết người: “Vây chúc ngài đây may mắn. Tôi xin phép.” Nói xong, cậu gập laptop, toan đứng lên đi về. Có lẽ là do quá uất ức, cậu thấy mắt tối sầm, loạng choạng suýt ngã. Một vòng tay ấm áp đỡ lấy cậu. Cả người Bách Diệp trôi lảng lảng trong màn sương. Cậu thấy dễ chịu chưa từng thấy, thả lỏng cơ thể, để mặc mùi hương nam tính tràn ngập bùng phồng. Màn sương tan dần, cậu nhận ra mình đang nằm gọn trong tay Giang Long. Bách Diệp giật bắn người, nhảy phắt ra xa. Cậu lắp bắp: “Xin... xin lỗi...Thật thất lễ. Tôi... vốn bị huyết áp thấp.”

Giang Long đang tận hưởng xúc cảm mềm mại, ngan ngát như lá cây của Bách Diệp, bỗng đâu thấy tay mình trống vắng, hụt hẫng lạ thường: “Không sao”. Anh nhìn theo bóng lưng người kia cuống quýt chạy trốn như thỏ con, ôm bụng cười phá lên. Thật sự là đáng yêu mà.

Mấy tuần vừa rồi trêu đùa Bách Diệp, Giang Long cảm thấy mình trẻ ra đến chục tuổi. Anh giờ xấp ảnh thám tử tư gửi về, ngắm nghía gương mặt cậu ở mọi góc độ: ngủ gục trên bàn phím chảy cả nước dãi, chăm chú dán mắt vào bản vẽ, xì xụp húp mì, ra vẻ hào hoa với các em gái... Thôi thì đủ kiểu, đủ sắc thái. Anh không ngờ một con người có thể bày ra được ngần đó gương mặt. Không biết hỏi cậu ta du học bên Anh sống thế nào. Anh rất vui lòng chờ đợi. Nghĩ đến đây, Giang Long không nín nổi nụ cười.

*

Một tuần sau, Bách Diệp bất ngờ nhận được cú điện thoại từ thư ký của Giang Long gọi cậu đến ký hợp đồng. Anh đồng ý với mọi chi tiết trong bản thiết kế đầu tiên.

Đừng nói thẳng cha này đã phát lên như cũ chứ? Mà cũng kệ lão, miễn sao thanh toán đủ cho mình.

Bách Diệp mang hợp đồng đến, tay bắt mặt mừng: “Ông chủ, tôi biết ngay mà. Người như ông đây có tướng quý nhân phù trợ, có lẽ nào làm ăn thua lỗ mãi được.”

Giang Long gõ gõ cái bút Mont Blanc lên mặt bàn, nói: “Tôi có một điều kiện.”

“Dạ, dạ. Ông chủ cứ nói.”

Điều kiện gì chứ? Thằng em đây sẽ đồng ý tuốt.

“Tôi đã xem qua lịch sử công ty cậu. Có vẻ đây là công trình lớn nhất cậu từng nhận. Tôi có chút không yên tâm.” Anh dừng lời, tận hưởng vẻ lo lắng hiển hiện trên mặt Bách Diệp.

“Ông chủ yên tâm. Cái gì chẳng có lần đầu tiên? Chúng tôi đảm bảo tiến độ và chất lượng công trình.”

Giang Long thực sự cảm thấy lo lắng. Nói vậy chả hóa ra cậu bảo tôi là chuột bạch? Kinh doanh như cậu có ngày bị khách hàng đập chết.

“Tôi yêu cầu cậu phải giám sát công trình 24/24. Tôi sẽ tạo điều kiện cho cậu. Nhà này rất rộng. Cậu có thể chọn một phòng bất kỳ, chuyển đến đây sống trong suốt thời gian thi công.”

Bàn tính trong đầu Bách Diệp chạy xành xạch: ở đây vừa tiết kiệm được tiền thuê nhà vừa không mất tiền xăng xe hàng ngày đi đến.

“Ăn uống tính sao?”

“Cơm ăn ba bữa. Miễn phí. Toàn bộ tiền điện nước sinh hoạt vân vân, tôi trả.”

Giang Long thực ước gì có cái kính râm ở đây để đeo cho đỡ chói. Hai mắt Bách Diệp sáng lờ lờ khi nghe thấy hai chữ “miễn phí”. Đảm bảo mắt Gatco (*) khi phát ra mấy luồng ánh sáng cũng không lóa mắt bằng. Anh cười thầm: cá đã cắn câu. Con cá này ngốc nghếch quá. Gatco: một nhân vật trong bộ truyện tranh Dũng sĩ Héc-man của Việt Nam, mắt có thể bắt ra luồng tia sáng.

4. Quyển 1 - Chương 4

Bách Diệp chuyển đến nhà Giang Long ngay hôm sau, bắt đầu chuỗi ngày mang tiếng là ăn nhờ ở đậu nhưng còn sướng hơn lên giới. Cậu chọn một phòng trên tầng hai, ngay cạnh phòng Giang Long có view rất đẹp. Từ phòng này, cậu có thể quan sát toàn cảnh khu vườn bên dưới, tất cả bầu trời bên trên. Địa thế phải nói là cực kỳ tuyệt hảo.

Không rõ Giang Long dặn dò người làm như thế nào mà cậu được đối xử như ông chủ: cơm bưng nước rót, quần áo thay ra có người giặt, đồ đạc vứt lung tung có người dọn, cả ngày chỉ có mỗi việc cầm bản thiết kế đi giám sát, đốc thúc công trình. Hợp đồng vừa ký xong, 50% tiền đã được chuyển vào tài khoản công ty. Bách Diệp đặt tờ sao kê tài khoản dưới gối, đêm ngủ ngon đến tận sáng. Đương nhiên, đời mà như mơ thì làm gì sinh ra vĩ nhân? Từ ngày đến đây, Bách Diệp dần dần nhận ra tất cả những điều thằng cha kia nói đều là tào lao hết. Cái gì mà không biết bơi ngồi bên bờ quấy nước? Sáng nào hấn chả bơi tới bơi lui ở cái bể trong nhà đến mấy chục vòng. Đồ chết tiệt. Thảo nào không cần bể bơi nữa. Đã có một cái to dùng thể này rồi còn bày đặt bắt ông đây thiết kế mấy hồ. Rồi sẽ có bữa ông thả hóa thi phần vào bể bơi cho nhà người tiêu luôn. Lại còn cái gì mà tôi đã ngũ tuần? Rõ ràng thấy mấy cái bằng khen trong phòng đọc sách ghi sinh năm 19xx, tính ra mới có ba lăm tuổi. Con mẹ nó, mình lại hớ rồi. Lần sau, gặp ai cũng đoán hai mươi cho chắc. Mặc dù rất khó chịu vì bị gạt nhưng vì cuộc sống nhìn chung khá thoải mái nên Bách Diệp cũng không thêm nghĩ nhiều, tranh thủ tận hưởng mấy tháng ngắn ngủi trong tòa lâu đài miễn phí của Giang Long.

Hắn quả là người rất biết hưởng thụ. Từ ngày cậu đến đây, hầu như tối nào hắn cũng ăn cơm ở nhà. Mà bữa tối của hắn xa hoa đến Hòa đại nhân cũng không bằng. Ngay buổi đầu tiên, Bách Diệp đã bị con tôm hùm to dùng làm cho ầm ạch bụng dạ suốt đêm. Phải đến mấy năm nay, kể từ sau bữa tiệc đó, cậu chưa được ăn tôm hùm. Thấy con tôm lớn như thế, không ăn thì thật hổ thẹn với lương tâm. Giang Long nhìn Bách Diệp mắt dán vào con tôm, tay chấm tay bóc, không nhin được mà mỉm cười.

“Anh không ăn à?”- Rốt cục Bách Diệp cũng nhận ra ai đó không hề động đũa.

Nhìn cậu ăn là no rồi.

“Ngon không?” – Giang Long chống tay vào cằm, nhìn cậu chăm chú.

Bách Diệp gật như gà mổ thóc: “Ngon lắm. Hồi còn ở Anh, có một lần tôi cũng được ăn con tôm to thế này.”

Anh chớp chớp mắt, ra vẻ hóng chuyện: “Kể đi.”

Bách Diệp được hỏi đến niềm tự hào, hớn hờ kể ngay: “À, hồi đó tôi đoạt giải nhất trong cuộc thi thiết kế. Cuối năm, thị trưởng thành phố mở tiệc chiêu đãi, tôi cũng được mời dự. Chính là tôi gặp gỡ con tôm hùm trong bữa tiệc đó.”

Giang Long nén cười suýt chết sặc. Nói cái kiểu gì vậy? Người nào nghe không kỹ lại tưởng cậu là Cinderella gặp hoàng tử trong buổi dạ hội chứ.

Anh biết cậu đã không kể hết. Nếu chỉ vì được giải thưởng gì đó mà được thị trưởng mời ăn tối thì ông thị trưởng đó quá hoang phí rồi. Nguyên nhân chủ yếu khiến Bách Diệp được mời chính là năm đó, cậu được vinh danh một trong mười công dân tiêu biểu của thành phố. Hồi ở Anh, Bách Diệp dành hai ngày thứ bảy, chủ nhật đến nhà các cụ già neo đơn, chăm sóc vườn tược cho họ. Thỉnh thoảng cậu còn mua hoa đến trồng. Vì thiếu tiền nên cậu thường chỉ mua được những loại rẻ. Các thiết kế sân vườn cho mấy cụ già chỉ sử dụng hoa dại, cỏ và những loại hoa dễ kiếm, ít tiền. Một trong các mẫu vườn đó đã được giải nhất cuộc thi thiết kế của thành phố nhờ tính sáng tạo và gần gũi với thiên nhiên của nó.

Một người lúc nào cũng tỏ ra toàn mùi tiền cũng biết làm từ thiện thực khiến Giang Long ngạc nhiên. Anh muốn tìm hiểu xem cậu những gương mặt nào nữa.

“Hồi ở Anh, cậu làm gì để sống?”

Bách Diệp phun miếng tôm trong miệng ra, vỗ vỗ ngực. Trời đánh tránh miếng ăn. Anh có thể dừng động đến nỗi đau của tôi được không?

Nhà Bách Diệp kinh tế rất khá nhưng không theo nghiệp học hành. Bố mẹ cậu cho rằng họ có cần bằng cấp gì đâu mà vẫn kiếm tiền như thường. Vậy tại sao thằng con lại phải học cho mất thời gian, cứ thừa kế sản nghiệp của gia đình là được rồi. Bách Diệp khăng khăng không chịu. Sau khi tốt nghiệp cấp ba, cậu âm thầm nộp đơn học ngành Garden Design ở Anh. Nhờ thành tích thời phổ thông xuất sắc, cộng thêm hoạt động xã hội năng nổ, trường cấp cho cậu một suất học bổng toàn phần nhưng chi phí sinh hoạt phải tự lo. Giá cả ở Anh quốc không phải đất tằm thương, toàn bộ tiền tiết kiệm chỉ đủ tiêu trong tháng đầu.

“Thì bằng tiền gia đình chu cấp, rồi thì làm thêm.”

Trả lời vậy cũng không tính là nói dối. Quả thực học kỳ đầu tiên có bố mẹ Thủy Tùng hỗ trợ; nhưng thứ nhất là nhà cô chú nghèo, cố gắng được chừng đó đã là hết sức, thứ hai là Bách Diệp không muốn nhờ vả nhiều nên từ học kỳ hai đã bắt đầu kiếm việc làm thêm. Dĩ nhiên, những việc phổ thông sinh viên Việt Nam vẫn làm khi du học kiểu hái hoa quả, bán hàng, rửa bát nọ kia thì vẫn có thể khai ra được. Nhưng nguồn thu nhập chủ yếu giúp cậu vượt qua những năm tháng khó khăn bên xứ người thì nhất định là sống để bụng chết mang theo. Lỡ có ai phát hiện ra, Bách Diệp này chỉ còn nước đào cái hố mà chui xuống.

Giang Long biết cậu không nói thật. Sinh hoạt phí ở Anh thuộc hàng đắt nhất thế giới, dăm cái việc tay chân đó làm sao trang trải nổi. Anh không hiểu tại sao cậu phải che giấu. Lẽ nào lại là chuyện gì đáng xấu hổ?

“Nếu thích ăn tôm thế thì bảo nhà bếp mai làm nữa mà ăn.”

Bách Diệp vừa chùi mép vừa đáp: “Thôi, không cần. Làm người phải biết đủ.”

Cái gì? Cậu cũng biết nói câu đó hả?

Dĩ nhiên là không. “Thỗ” ra câu trên xong, Bách Diệp đã âm thầm bổ sung: “Trừ tiền. Tiền thì biết bao nhiêu mới đủ?”

*

Ngày hôm sau, Bách Diệp ngơ ngác nhìn bàn ăn nào cải xoong, cải thìa, cải bắp, su hào, dưa chuột...

“Hôm nay ngày rằm hay mừng một mà ăn chay thế này?”

Giang Long tỉnh bơ: “Tối qua cậu bảo phải biết đủ mà. Tôi tưởng cậu ngán hải sản rồi nên hôm nay chỉ toàn rau thôi.”

Bách Diệp chẳng nề hà, ngồi luôn xuống bàn, vui vẻ gấp đồ: “Hồi ở Anh, tôi ít ăn rau lắm nên bị táo bón suốt. Giờ thì tốt rồi.”

Giang Long nhắm mắt, hít một hơi, cố nén cảm giác buồn nôn. Anh sinh ra trong giàu có, nói năng thanh lịch, chưa bao giờ trên bàn ăn lại nói chuyện ị đái kiểu này. Thật là mất khẩu vị.

“Sao lại không ăn rau?”

Bách Diệp khinh bỉ xì một tiếng: “Anh đúng là cậu ấm mà. Rau ở nước ngoài rất đắt. Đắt hơn thịt luôn á. Tôi đào đâu ra tiền mà ăn nhiều rau?”

Giang Long nghe có chút xót xa trong lòng mà không hiểu vì sao. Bất giác, anh có loại lỗi giác muốn che chở cho người trước mặt, để cậu không bao giờ phải chịu khổ nữa. Ít ra, cũng không để cậu... phải táo bón nữa. Chết tiệt thật, chưa gì đã nhiễm cái thói ăn nói vung mạng rồi. Giang Long thật chỉ muốn cắn lưỡi mấy nhát.

Thực ra, anh chỉ định trêu cậu thôi. Tưởng cậu sẽ kêu la bữa ăn đạm bạc, rồi bỏ cơm này nọ. Đến tối, anh đã dặn nhà bếp làm rất nhiều món ngon, chờ đến khi cậu đói mềm sẽ lôi ra chộc cậu chơi. Ai ngờ nhóc này dễ nuôi quá thế, cho gì cũng ăn. Thôi thì mấy món đó cho bếp tự xử vậy.

Nhìn nhóc này ăn còn ngon hơn bản thân thức ăn. Lúc nào cũng chăm chú, tận hưởng cho dù ăn rau hay ăn trứng cá hồi muối. Thật là... đáng yêu! Dùng từ này với một cậu con trai kể ra cũng hơi rợn tóc gáy nhưng Giang Long tạm thời chưa nghĩ ra từ thay thế nên cứ nghĩ vậy cho thanh thản.

5. Quyển 1 - Chương 5

“Ông chủ, tạm ứng cho ít tiền mua vật liệu!”

Bách Diệp đã nhận ra Giang Long rất dễ tính nên nói năng không thêm kiêng dè như mấy hôm đầu.

“Không phải tôi đã thanh toán 50% cho cậu rồi sao? Lấy tiền đó mà mua.”

Tiền đã vào túi Bách Diệp này mà còn có chân chạy ra ngoài sao? Anh coi tôi là loại người gì hả?

“Ông chủ!” Cậu đầm đẫm vai cho Giang Long, nịnh bợ không khác gì mấy bé bán kẹo cao su vỉa hè Sài Gòn: “Thời buổi này cái gì cũng đắt đỏ. Số tiền ông chủ chuyển khoản, tôi đây phải thanh toán cho nhân công, đặt cọc cho bên gạch ngói hết rồi.”

Giang Long nhắm mắt gật gù, tận hưởng cảm giác có người xoa bóp. Chà, tuy không có kỹ thuật như mấy trung tâm spa năm sao nhưng cũng khá. Giá ngày nào cậu cũng ngoan thế này thì có phải tốt không?

“Đúng rồi. Chỗ đó. Đẩy. Mạnh lên. Rồi.”

Bách Diệp chửi ầm trong bụng. Đồ chết tiệt, dám ăn đậu hũ ông. Chuyện chính thì không trả lời, cứ “mạnh lên” với “Oh, yes” là thế nào? Người ngoài nghe thấy có phải tưởng tôi đang làm gì anh không?

“Ông chủ! Thế này đã được chưa? Có muốn mạnh nữa không?”

Con mẹ nó, sao nghe lại BDSM thế cơ chứ?

Giang Long “hành hạ” Bách Diệp một hồi mới nói: “Ngày mai cậu mang bảng dự toán đến công ty, gặp Loan – thư ký của tôi, bảo cô ấy làm tạm ứng cho.”

“Chụt”. Bách Diệp mừng quá, không nén được, ôm lấy cổ anh từ phía sau, hôn chụt một cái vào má. Xong xuôi, cậu vô tư nguẩy đít bỏ đi làm tạm ứng, bỏ mặc Giang Long vẫn đang đứng hình tại chỗ. Phải đến mười giây sau anh mới hoàn hồn, xoa xoa đầu hôn, bất giác mỉm cười.

*

Có lẽ Giang Long đã dặn trước thư ký nên các thủ tục giấy tờ, lấy tiền diễn ra rất nhanh gọn. Bách Diệp vui vẻ gọi Thủy Tùng đi đặt mua cây. Lâu lắm rồi chưa gặp thằng em họ, cậu có chút nhớ nhung. Thời mới mở công ty, có mỗi một giám đốc một nhân viên, hai anh em như hình với bóng. May hồi đó có nó, chứ không cái công ty này khéo chẳng trụ được đến bây giờ. Nói thì nói vậy chứ một giây áy náy vì đã bán quách thằng em cho nhà giàu, Bách Diệp cũng không có. Nhìn kia, mặt mày phờ phợt, còn mập lên nữa. Xem ra nó làm ở nhà anh trai kia được đãi ngộ không tồi.

Hai anh em đi hơn nửa ngày, chọn một lô cây hoa cảnh rồi mỗi người về một nhà. Cùng khu nhưng biệt thự của Hoàng Dương ở mạn Đông, của Giang Long ở phía Nam, cách nhau mấy trăm mét đi bộ.

Về đến cổng nhà, Bách Diệp thấy một thanh niên rất đẹp đứng dựa vào con Ferrari F12 Berlinetta ngay trước cửa. Thằng nhóc chỉ tầm hai mét hai hai tuổi, đầu tóc sành điệu; tai trái đeo một cái khuyên màu bạc lấp lánh; bộ quần áo cắt rất khéo, tôn cái eo thon và đôi chân dài; cộng thêm cái xe đồ chọi bên cạnh. Quả thật hút mắt. Cậu thèm thuồng nhìn cái xe, thậm chí mỹ nam cười siêu xe này ở đâu ra mà đứng bán đáng ở đây vậy. Cậu xuống xe, đến trước mặt người kia hỏi:

“Em trai, tìm ai thế?”

Người này nhìn cậu từ đầu đến chân ra vẻ kênh kieu:

“Nhìn cũng được đấy. Anh ấy chưa đổi xe cho à?”

Bách Diệp chả hiểu mô tê gì nhưng thái độ diên dờ khinh người này khiến cậu khó chịu:

“Em trai, nói chuyện với người lớn thế là hỗn đấy. Chờ ai thì cứ chờ đi, xịch cái xe sang bên cho anh mày nhờ.”

Giang Long đưa cho cậu một cái khóa cổng để tiện ra vào, không cần phải kêu bảo vệ. Thấy Bách Diệp tự nhiên như ruồi, rút khóa điện bấm tít tít mở cổng, cậu trai kia sững người, vồ lấy cậu:

“Anh là ai? Sao có khóa nhà này?”

Bách Diệp cau mày, giằng khỏi cậu ta: “Tôi không có nghĩa vụ trả lời cậu. Nhờ cậu xịch xe ra.”

Vừa lúc ấy, mấy công nhân thấy Bách Diệp về, chạy ra hỏi khi nào chở cây đến. Thanh niên kia mới giãn nét mặt: “Thì ra anh là người làm ở đây. Vậy mà tôi cứ tưởng anh là người mới của anh Long chứ.”

Bách Diệp rất thông minh, nghe câu đó đã đoán ra phân nửa. Tính trẻ con thích đùa trối dẹo. Cậu cười meo meo:

“Cậu nghĩ anh Long dễ dàng đưa khóa nhà cho người làm thế à?”

Nói chữ “anh Long” mà bụng Bách Diệp nhộn nhạo một trận. Buồn nôn gì đâu. Tối nay phải đánh răng mười lần mới được.

Người kia tái mặt: “Thật ra anh là ai?”

Cậu nghiêng đầu: “Ban này cậu đoán trúng rồi đấy.”

Trúng đoạn tôi là người làm công đó.

Cậu ta hốt hoảng níu tay Bách Diệp: “Anh... xin anh... đừng cướp anh ấy của tôi. Anh muốn gì tôi cũng cho. Chỉ cần anh rời xa anh ấy.”

Em trai, có phải em đã xem quá nhiều phim Hàn Quốc rồi không? Những lời sến chảy nước như vậy mà cũng thốt ra được.

“Cậu nói khó nghe quá. Tôi...”

“Hai người đang nói chuyện gì?”

Giang Long đột nhiên xuất hiện, cắt ngang câu chuyện. Từ đằng xa, anh đã thấy hai người “giằng co”. Xe anh quá êm, bọn họ lại mãi nói chuyện nên không ai phát hiện ra.

Bách Diệp quay lại: “Anh về rồi à?” Câu hỏi bình thường nhưng vào tai Trần Tuấn Ngọc lại thành “Anh yêu, anh về rồi đấy à?” Cậu hoảng hốt. Anh Long đối với người này không phải tầm thường.

“Bọn em đang nói chuyện về anh đó.”

Với Giang Long, Tuấn Ngọc lúc nào cũng nhũn như con chi chi. Cậu biết anh rất ghét những người ra vẻ ta đây, mồm mép tép nhảy. Sở thích của anh là những chàng trai xinh đẹp, nhu mì. Chính vì vậy, trước mặt anh, Tuấn Ngọc tỏ ra ngoan ngoãn, dễ bảo như mèo con. Nhờ vẻ hiền lành này mà cậu trụ được với Giang Long đến gần hai tháng – kỷ lục trong các “mối tình” của anh. Cho đến mấy tuần gần đây, anh đột nhiên mất hút. Hết giờ làm là về nhà, không đưa cậu đến các nhà hàng sang trọng ăn tối nữa. Cậu lo lắng gọi điện nhiều lần nhưng chỉ gặp được thư ký của anh. Cậu biết anh có số di động chỉ dùng cho người thân liên lạc nhưng đã dùng đủ mọi cách, anh vẫn không cho cậu biết số đó. Cậu không dám nài nhiều, sợ bị ghét. Đến hôm nay không nhịn nổi, cậu đánh bạo tìm đến nhà thì gặp người kia.

Giang Long liếc Bách Diệp, tự nhủ không biết cậu vừa nói gì về mình. Anh gật đầu bảo:

“Đã đến rồi thì vào nhà đi.”

Bách Diệp nhìn cái xe bé tí xấu xí của mình chìm nổi giữa dàn siêu xe, bĩu môi. Thằng nhóc kia vừa đẹp vừa giàu mà không biết đường sướng, đâm đầu vào yêu thằng cha chết tiệt kia làm gì không biết. Thế hệ trẻ thời nay thật là... sướng quá hóa rồ mà.

Bách Diệp qua chỗ anh em công nhân đang làm, kiểm tra công việc ngày hôm nay rồi cho cả bọn nghỉ. Lúc vào nhà, cậu ngạc nhiên thấy thằng nhóc đẹp trai kia đang ngồi tiu nghỉu trên sofa, Giang Long đi đâu không rõ. Bách Diệp rót cho cậu ta chén nước rồi ngồi xuống hỏi chuyện. Bách Diệp từ nhỏ đã có thói quen khách đến nhà mà bố mẹ chưa ra được thì sẽ ngồi tiếp. Vốn dĩ hành động này rất bình thường nhưng lọt vào mắt Tuấn Ngọc lại cực kỳ khó tiêu hóa. Cậu ta cảm giác anh chàng kia giống nữ chủ nhân gia đình, tiếp khách hộ chồng đang dở tay bận việc.

“Anh là ai?”

Mẹ kiếp, vốn từ của cậu thật nghèo nàn. Hỏi tôi ba câu thì đến hai câu anh là ai.

“Ồ, quan hệ của tôi với anh Long phức tạp lắm.”

Chính là bên A và bên B trong hợp đồng, là chủ nhà và người ở chung.

Tuấn Ngọc tự kỉ ám thị, đương nhiên hiểu sang ý khác. Cậu ta sứt sứt, mất hẳn vẻ khinh bạc ban nãy: “Tôi... tôi rất yêu anh ấy. Anh... anh có thể dừng cướp anh ấy của tôi không?”

Bách Diệp nhếch mép: “Nhìn thấy xe tôi chưa? Nhường cho cậu thì tôi được cái gì?”

Tuấn Ngọc nhanh nhạy hiểu ra người này có lẽ chỉ thích tiền của anh Long. Thế thì dễ rồi. Để tôi cho anh tiền là được chứ gì?

“Anh muốn gì tôi cũng cho, chỉ cần tôi có.”

Bách Diệp ra vẻ suy nghĩ, gục gặc đầu: “Ừm... Để tôi xem...”

Tuấn Ngọc nhanh nhẩu: “Anh thích cái Ferrari của tôi không? Nếu muốn, từ bây giờ nó sẽ là của anh.”

Mẹ kiếp, cậu đã kiếm ra tiền mua nổi ổ bánh mì chưa mà dám cho đi cái xe đắt tiền như thế? Không biết quý đồng tiền. Hừ, lần này tôi không vật của cậu thì thật không phải với thần Tài.

“Thích. Nhưng bỗng dưng xe cậu lại để tôi đi, không ai nghi ngờ mới lạ đó. Tôi cũng không thể ăn không của cậu. Thế này đi, chắc lâu rồi cậu không được gần gũi anh ta nên nhớ nhung phải không? Ngày nào tôi cũng ở đây, tôi sẽ chụp ảnh anh ta gửi cho cậu. Hai triệu một tấm. Cậu thấy thế nào?”

Tuấn Ngọc bắn khoăn: “Đúng là tôi nhớ anh ấy nhưng tôi xem ảnh làm gì?”

Bách Diệp bĩu môi: “Chà, cậu khờ quá. Muốn tán tỉnh được anh ta thì cậu phải hiểu anh ta. Để hiểu được anh ta thì phải nghiên cứu từng hành động cử chỉ, sau đó thống kê vẽ biểu đồ cảm xúc. Một khi cậu nắm rõ cảm xúc của anh ta rồi, chuyện sở hữu anh ta chỉ là vấn đề thời gian.”

Mười năm, hai mươi năm thôi mà.

Thấy thằng nhóc có vẻ xuôi xuôi, Bách Diệp quyết định chốt hạ: “Tôi chỉ nhận tiền mặt. Cứ một tuần thanh toán một lần. Đọc số điện thoại của cậu đi, tôi nháy máy.”

Tuấn Ngọc không phải là đối thủ của Bách Diệp, nhanh chóng bị cuốn theo lối chơi của cậu, ngoan ngoãn đọc số điện thoại.

“Rồi. Lưu lại, tên tôi là Bách Diệp. Còn cậu?”

“Tôi là Tuấn Ngọc.”

Bách Diệp thỏa mãn vỗ tay: “Lát nhắn cho tôi email của cậu, từ mai tôi sẽ chuyển ảnh qua.”

6. Quyển 1 - Chương 6

“Tách, tách”

Bách Diệp bận rộn chụp ảnh mâm cơm. Đương nhiên, đây chỉ là động tác giả; thật chính là thỉnh thoảng cậu lia điện thoại lên cau, chụp người ngồi đối diện.

“Cậu làm cái gì thế?”

Thường ngày, con heo nhí này thấy đồ ăn sẽ vực đũa gấp thìa lia, tự dưng hôm nay lại giả vờ hành nghề nhiếp ảnh thật đáng ngờ. Giang Long không rõ trong hồ lô của cậu bán thuốc gì.

“Check in.”

Anh già, không hiểu chữ gì? Há há há. Tuổi cao thật đáng thương.

Giang Long quả thực không hiểu. Bình thường, anh chỉ quen đi những nhà hàng sang trọng, gặp gỡ những người tầm cỡ ngang ngửa. Tuy đôi khi có đi ăn cùng nhân viên nhằm củng cố quan hệ trong công ty hoặc cùng với các người tình trẻ tuổi nhưng trước mắt anh, ai nấy đều khép nép, làm gì có người nào dám “nhớ nhăng” như Bách Diệp.

“Giới trẻ bây giờ trước khi ăn phải chụp ảnh tung lên face, hiểu chưa?”

“Để làm gì?”

Giang Long thấy trò đó thật vô vị. Không ăn luôn đi còn khoe khắp thiên hạ làm chi?

“Haizz, chán anh quá. Thời buổi cạnh tranh, ai cũng muốn hơn người khác ở điểm nào đó. Mình được ăn món ngon phải khoe với chúng nó để chúng nó thèm.”

Thực ra, Bách Diệp cũng thấy trò này nhảm nhí. Nếu không phải để chụp trộm Giang Long thì cậu cũng không thừa hơi đứ theo bọn teen.

“Rồi. Check xong rồi. Ăn đi. À, ban nãy Tuấn Ngọc chờ anh lâu quá nên về trước, nhờ tôi chào anh đấy.”

Thực ra là cậu lựa lời đuổi Tuấn Ngọc về cho lẹ, sợ cậu ta gặp được Giang Long rồi, nhớ thương giảm đi lại đổi ý thì chết.

“Ồ.”

Nghe anh trả lời hững hờ, Bách Diệp thấy tội thay cho Tuấn Ngọc. Yêu phải loại “lãnh cảm” này coi như cậu đen.

“Cậu ta là người yêu anh à?”

Giang Long cười nhạt: “Là người tình cũ.”

Bà mẹ anh, phũ nó vừa thôi. Cầu cho anh có người tình như anh đã đối xử với người khác.

Cậu âm thầm tính toán: Ban nãy chụp được năm tấm. Vậy là được chục triệu rồi. Trời, không ngờ kiếm tiền dễ vậy. Không biết ảnh nude của anh ta Tuấn Ngọc có trả cao hơn không nhỉ? Mình phải mơi mơi

được. Bách Diệp lên phòng, gửi ngay mấy tấm ảnh vừa chụp qua email Tuấn Ngọc. File chất lượng cao, tải mãi mới xong. Cùng thời điểm, phòng bảo vệ kiêm an ninh của biệt thự nhận thông báo vừa có một email dung lượng lớn được gửi đi.

*

Nhận được khoản thanh toán đầu tiên, Bách Diệp chuyển toàn bộ cho quỹ của Action in the city – một tổ chức phi chính phủ hoạt động trong lĩnh vực làm xanh, sạch, đẹp thành phố. Cậu vốn không cần số tiền này, chỉ là muốn “phân chia lại thu nhập” thôi. Thái độ của Tuấn Ngọc lúc đưa tiền rất biết điều nên cậu đã giảm giá ảnh nude của Giang Long từ bốn triệu một tấm xuống còn ba triệu chín.

Bách Diệp là người rất có lương tâm nghề nghiệp. Đã nhận lời nhận tiền thì chắc chắn sẽ làm. Ngay sáng hôm sau, Bách Diệp canh giờ dậy từ sớm. Giang Long là người rất quý cù. Không biết hẳn dậy lúc mấy giờ, chỉ biết 6 giờ 15 hẳn sẽ có mặt tại bể bơi, bơi vài chục vòng, đến 7 rưỡi sẽ lên ăn sáng rồi đánh răng, thay quần áo đi làm. Theo tính toán của Bách Diệp, người tác phong nhanh nhẹn như hẳn chỉ mất tầm mười lăm phút tắm sau bơi, thay đồ, vân vân. Như vậy, khoảng 7 giờ 15, hẳn sẽ vào buồng tắm. Chắc chắn hẳn sử dụng phòng tắm cạnh bể bơi chứ sẽ không ướt lướt thướt mò lên tầng. Nghĩ vậy, cậu rình đúng 7 giờ 15, không chệch một giây, lén lút xuống khu bể bơi trong nhà. Đúng như dự đoán, Giang Long đã rời bể. Cậu rón rén lại gần dãy buồng tắm, chờ nghe thấy tiếng xối nước mới tiếp tục lần vào trong.

Bể bơi vào giờ này trước nay chỉ mình Giang Long sử dụng nên anh cũng không đóng cửa. Bách Diệp theo tiếng nước tìm đến đúng phòng, thấy ngay “một tòa thiên nhiên” “dày dày sần đúc”.

Anh trai, anh bấm mấy nhất (1) rồi đấy, có cần phải sần chắc như thế không hả? David Beckham chắc cũng chỉ như anh là cùng. Mình phải bán mớ ảnh này cho tạp chí Play Girl mới được. Lấy có ba triệu chín một tấm từ Tuấn Ngọc là quá bèo. Bách Diệp vừa chụp lia lịa vừa nhắm tính, mắt vẫn không rời bộ mông căng tròn của người kia.

Vòi nước trong phòng tắm vừa to vừa sáng, phản chiếu bóng người méo mó đằng sau. Giang Long nín cười, kệ cho người đó tác nghiệp một lúc, không quên thỉnh thoảng lắc mông đánh hông tạo dáng. Bất chợt, anh quay phắt lại. Tầm mắt Bách Diệp đang định vị ở vùng mông anh, theo đà đó, nhìn ngay thấy bộ phận kia. Điện thoại di động rơi bịch xuống sàn. Cậu thét lên một tiếng, vợ lấy nó rồi chạy biến. Giang Long nhìn theo con thỏ ngọc ngà kia, ôm bụng cười lăn lộn.

Bữa sáng hôm đó, Bách Diệp trốn tọt ngoài vườn, ra vẽ đang đốc thúc công nhân làm việc tích cực. Đến tối, cậu ngưỡng ngùi bê khay trà và bánh đến phòng Giang Long rủ anh ngắm vườn nói chuyện.

“Ông chủ... Hi hi... Thật ngại quá... Chuyện sáng nay... Tôi xin lỗi. Chẳng là tôi đang theo một khóa nhiếp ảnh online. Đề bài về nhà lần này là chụp ảnh khỏa thân. Tôi không dám hỏi thẳng... nên... Anh Long đại nhân rộng lượng chớ chấp kẻo tiểu nhân tôi đây.” Cậu ngừng mấy giây, thăm dò thái độ người kia, không thấy anh phản đối gì mới tiếp: “Uống trà đi. Tự tay tôi pha đấy.”

Giang Long cười: “Cậu có bỏ xuân được vào không đấy?”

Không có xuân được, chỉ có thuốc ngủ thôi.

Bách Diệp nhướn mày: “Anh cần thứ đó mới “lên” được à?”

“Với người đẹp như Tuấn Ngọc thì không nhưng với cậu thì chưa chắc.”

Bà mẹ anh, anh “lên” với tôi làm gì? Có ngày tôi bỏ thuốc liệt dương vào rượu của anh.

“Thế sao anh đá cậu ta?”

Giang Long nheo mắt ẩn ý: “Vì tôi tìm được người mới thu hút hơn.”

Bách Diệp vừa âm thầm cầu trời phù hộ cho kẻ xui xẻo nọ vừa thúc giục: “Uống thử xem trà tôi pha thế nào.”

Giang Long nghĩ bụng: “Trà túi lọc thì ai pha chả giống nhau. Bỗng dưng tử tế không phải gian dân cũng phường đạo tặc.”

“Cậu cũng uống đi.”

Bách Diệp lắc đầu nguầy nguậy: “Tôi mắc chứng khó ngủ. Uống trà vào đêm nay thức trắng luôn.”

Xạo. Cậu ngủ ngay cạnh phòng tôi. Tối nào chẳng ngủ như sấm. Có thấy khó ngủ bao giờ đâu. Chắc lại bỏ thuốc vào trà chứ gì?

Anh nén cười, vờ nhìn cái gì đó sau lưng cậu. Bách Diệp vốn sợ ma, tự dưng thấy chồn chồn bèn quay đầu lại, thấy ngoài bóng đèn ra chẳng có gì mới yên tâm ăn bánh.

Giang Long nghe cậu buôn chuyện tào lao nửa tiếng rồi kêu mệt, muốn đi ngủ sớm. Mắt Bách Diệp lóe lên gian xảo khiến anh suýt không nhịn nổi cười. Cậu đã tốn công bày ra vở kịch này thì tôi cũng phải phối hợp diễn.

“Được, được. Để tôi thu dọn. Anh cứ đi nghỉ trước đi.”

Hà hà hà, đêm nay không xong việc không về.

(1): băm mấy nhất: hơn ba mươi tuổi.

7. Quyển 1 - Chương 7

Bách Diệp ở phòng bên cạnh nghe ngóng có vẻ Giang Long đã ngủ bèn nhón chân bước ra ngoài. Cậu khe khẽ gõ cửa phòng anh. Không thấy ai trả lời. Chờ một lát, cậu đẩy nhẹ cửa. May quá, thằng cha kia không khóa. Cậu thò đầu vào, thấy có dáng người nằm trên giường bèn lò dò tới gần.

Giang Long đi ngủ không tắt đèn. Ánh đèn ngủ dịu dịu hắt lên gương mặt anh khiến những đường nét rắn rỏi ban ngày dường như trở nên nhu hòa hơn.

Bách Diệp đến cạnh giường, gọi nhỏ: “Giang Long... Ông chủ... Anh già!”

Không thấy anh phản ứng gì, cậu tin chắc anh đã ngủ gật say bèn cười nham nhở, xoa xoa tay:

“Hà hà, người đẹp ngủ trên giường. Có hoàng tử đến đây!”

Cậu tà tà lật chăn người kia lên. Anh đang nằm nghiêng, Bách Diệp nghe ngóng một chút rồi đẩy người kia ngửa ra. Vẫn không động tĩnh gì. Cậu bắt đầu lần mò mở từng cúc áo pijama.

Lồng ngực vạm vỡ, rắn chắc. Nước da nâu khỏe mạnh. Hừ, già rồi còn đẹp cho hổ nó nhìn hả? Bách Diệp vừa hâm mộ vừa ghen tị, lăm lăm chèn bai trong khi tay vẫn không ngừng hoạt động. Thoát áo xong, cậu tiếp tục tuột quần anh qua mắt cá chân. Hừ, chân gì mà dài thế này? Thằng cha này phải cao mét tám lắm là ít. Đúng là công tử nhà giàu được ăn lăm bơ sữa. Bách Diệp cao một mét bảy ba, không đến nỗi thấp nhưng mỗi lần nói chuyện với Giang Long đều phải ngẩng đầu. Đây là lần đầu tiên cậu được cúi đầu nhìn anh. Quả thực rất có ham muốn chà đạp tên này.

Đi ngủ nên Giang Long không mặc đồ lót. Bách Diệp gặp ngay lại con quái vật mới hù cậu sợ chết khiếp hồi sáng. Đáng ghét! Lát này chết với ông.

Cậu sờ sờ cảm, tính xem tạo dáng cái xác này thế nào cho đẹp. À, “pô” đầu tiên phải sắp hình chữ “đại”. Hà hà, anh trai, cái này phải là chữ “thái” mới đúng. “Cái đầu” của anh rất ăn ảnh nha. Rồi, giờ đến “nam thần tự do”. Anh trai cứ làm động tác giả nhé, khi nào lên Photoshop, tôi sẽ cho anh một tay cầm sex toy, một tay cầm bao cao su. Anh sẽ trở thành biểu tượng sex thời đại mới. Về sau già rồi, anh có thể lòi ra khoe con cháu. À mà quên, anh là gay thì làm gì có con cháu.

Bách Diệp vừa làm vừa lải nhải. Giang Long thực sự khâm phục bản thân, bị tra tấn bằng sự ngốc nghếch của người kia đến thế mà vẫn không hề nhếch mép cười.

Bách Diệp tác nghiệp chán chê, cảm thấy cực kỳ thỏa mãn. Cậu ngó sang “con điều” kia, thấy không thể buông tha cho nó dễ dàng được.

Ngủ mà mày còn xù lông xù cánh to con thế hả? Cho mày biết thế nào là Nhất dương chỉ nè.

Cậu giơ ngón trỏ chọc chọc vào chỗ rất không nên chạm vào. Đầu ngón tay còn nghịch ngợm đẩy lên đẩy xuống.

Nếu lúc này mà Giang Long vẫn đóng giả xác chết được nữa thì chắc chắn Viện Hàn lâm điện ảnh Mỹ sẽ trao Oscar cho anh chứ chẳng phải bàn thêm. Anh mở choàng mắt, lật người một cái, áp Bách Diệp xuống giường.

Chưa bao giờ Bách Diệp sợ như thế. Bị bắt quả tang ăn trộm thì thôi đi, đây khéo còn bị quy vào tội cưỡng gian. Cậu lắp bắp:

“Anh... anh... anh...”

Giang Long nhếch mép cười: “Tôi làm sao?”

Bách Diệp quả thực khóc không ra nước mắt. Lẽ nào thằng cha này không giấu thuốc. Nếu thế thì tại sao lại để mặc mình làm tới làm lui này giờ?

“Thả... thả tôi ra.”

Người kia càng dè xuống thấp hơn: “Tôi không ngờ cậu thêm muốn tôi đến thế đấy.”

Cậu lắc đầu như đánh trống bỏi: “Không... Không phải thế...”

Tay anh lần mở từng cúc áo cậu: “Mà là bài tập chụp ảnh của cậu chứ gì? Để tôi dạy cậu chụp ảnh khóa thân phải làm thế nào.”

Vừa nói anh vừa vùi mặt xuống cần cổ thanh mảnh. Da Bách Diệp trắng mịn, xương quai xanh tinh xảo, kích động người ta nảy sinh dục vọng in dấu hồng lên. Giang Long dĩ nhiên chẳng có lý do gì để kiềm chế thú vui đó. Anh mút mạnh bờ vai thon. Người này có phải Hàm Hương chuyển thể không mà thơm quá vậy, hại anh cố gắng lắm mới ngăn được bản thân cắn một miếng lên cặp má hồng. Môi Giang Long chạy một đường từ vai đến môi Bách Diệp, để lại một chuỗi dấu hôn. Bách Diệp sợ mà không dám kêu, chỉ ra sức cắn chặt răng, bảo vệ phòng tuyến cuối cùng. Nhưng đời nào người kia đã công thành đến nước này còn chịu dừng lại. Tay anh đưa xuống dưới, luồn qua lớp quần ngủ. Bách Diệp hét hồn, kêu “a” một tiếng. Ngay lập tức, đầu lưỡi mềm mại luồn vào khoang miệng cậu, nhẹ nhàng khuấy đảo. Kỹ thuật hôn của anh cao siêu đến mức Bách Diệp muốn cắn cho tên xâm lăng kia một phát cũng không được. Cậu uất hận nghĩ thầm: “Thằng cha này cưỡng hôn bao nhiêu con trai nhà lành rồi mà hôn giỏi thế?”

Chẳng biết từ lúc nào, cậu bị cuốn theo dòng sông hoan lạc mà Giang Long tựa như con rồng dũng mãnh xoắn lấy cậu không rời.

Tham lam là bản chất của đàn ông, Giang Long lại càng như thế. Hai tay anh cố định tay Bách Diệp trên đầu trong khi môi trượt xuống ngực cậu. Ban đầu, anh chỉ định dọa cậu chút chơi. Ai ngờ cậu “ngon” thế khiến anh ăn một lại muốn ăn hai, ăn ba ăn bốn lại đòi ăn năm.

Bách Diệp sợ run cầm cập, toàn thân uốn éo giãy giụa. Hông cậu nâng cao, cọ phải vật gì đó cứng cứng.

“Bịch”. Là tiếng xác Bách Diệp hóa đá rơi xuống giường. Cùng là đàn ông, cậu nhận ra đó là cái gì. Thằng cha chết tiệt, sao bảo với tôi thì không “lên” được? Đừng nói anh sắp “giao thông” tôi chứ?

Bao nhiêu sức mạnh từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến nay dồn vào một giây. Cậu đẩy phắt Giang Long ra, không kịp bật điện thoại, chạy về phòng, đóng chặt cửa lại, khóa trái hai vòng mà vẫn còn lo sợ. Cậu áp tay lên trái tim đang đánh lô tô của mình. Chết mất thôi, nhồi máu cơ tim mất. Không thể ở đây thêm phút nào nữa. Bách Diệp lôi vali dưới gầm giường ra, lục tung tủ quần áo, quăng toàn bộ đồ đạc vào. Di động đáng thương, may mắn khó làm thế thân cho tao nhé. Nếu mai anh còn sống, anh sẽ về cứu mày. Còn bây giờ, anh phải trốn đã.

Ngay trong đêm, cậu đánh bài chuẩn khôi biệt thự, phóng đến văn phòng công ty. Ở đây không có chăn mền giường đệm gì nhưng đành tá túc tạm ở đây đêm nay rồi mai tính tiếp vậy.

Đêm đó. Bách Diệp gặp một cơn ác mộng. Cậu mơ thấy mình là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp; Tuấn Ngọc trả cậu một số tiền lớn để chụp cho cậu ta và chồng sắp cưới – Giang Long một bộ ảnh cưới khóa thân. Suốt từ đầu buổi chụp, tuy hành động của Giang Long cực kỳ hợp tác nhưng người anh ta nhìn không phải

“vợ” mình mà chính là cậu. Bách Diệp nén cảm giác buồn nôn, cố nghĩ về khoản thù lao kénh xù để lướt cho xong việc. Bỗng nhiên, trong shot hình nóng bỏng mà theo kịch bản, anh ta sẽ ôm Tuấn Ngọc từ phía sau, cái đó của anh ta kẹp giữa hai chân Tuấn Ngọc, thò ra đằng trước thì anh ta gỡ quẻ đòi đổi diễn viên. Tuấn Ngọc bị đuổi khỏi phòng chụp, Bách Diệp thế chân. Cậu bị lột truồng. Vật to lớn của Giang Long chạm vào mông cậu nóng rực. Con rồng nhỏ đó cứ chọc tứ tung tìm hang động. Nó thập thò nơi cửa động ra về rất muốn vào. Bách Diệp sợ hãi tỉnh giấc, lạnh buốt cả người. Con bà nó, tên chết tiệt kia trong mơ vẫn không chịu thua kém ai. Sao lại là rồng mà không phải giun, rắn chứ? Bách Diệp không dám ngủ tiếp, ngồi bó gối đến tận tảng sáng mới thiếp đi.

Giang Long ở biệt thự hoàn toàn không hay biết gì về cuộc đào thoát. Bởi vì anh còn bận dùng “ngũ thảo công” an ủi thẳng em đang sưng sía phát đau.

8. Quyển 1 - Chương 8

Giang Long không thấy Bách Diệp xuống ăn sáng cũng không gọi. Cho dù da mặt dày như da tê giác cũng khó lòng dám đối mặt với anh sau vụ đêm qua. Anh ung dung vừa ăn điểm tâm vừa xem cái điện thoại tội nghiệp bị vứt lại.

Nhóc con này chụp dở quá. Người mẫu đẹp long lanh vậy mà ảnh chẳng ra sao. Đúng là phải theo một lớp nhiếp ảnh bổ túc thật.

Anh định xóa hết số ảnh nude trong máy, lỡ rơi vào tay người khác thì thật hậu quả khôn lường nhưng lại thấy tội tội người kia tốn công bày mưu tính kế; đã bị cưỡng hôn thì chớ, giờ đến kết quả phải đánh đổi bằng thanh danh cũng bị hủy, e rằng nhóc đó sẽ khóc hết nước mắt. Anh chuyển hết ảnh vào điện thoại mình, mã hóa, rồi xóa ảnh gốc trong máy Bách Diệp. Xong đâu đấy, anh đặt điện thoại lên bàn ăn chờ lát người kia xuống sẽ nhìn thấy.

*

Bách Diệp canh chuẩn giờ Giang Long ra khỏi nhà mới dám đến. Việc đầu tiên cần làm là chạy tới phòng ngủ người kia tìm di động. Dù đã đoán trước sẽ không thấy nó ở đó nhưng cũng không tránh khỏi lo lắng. Bao nhiêu contact khách hàng trong đó cả. Đừng nói tên quái nhân kia tức giận quá mà thủ tiêu nó rồi chứ?

Bách Diệp ngồi thử mặt ở phòng khách, suy luận xem liệu hần có thể vứt xác cái điện thoại ở đâu. Cúc Hoa – em giúp việc xinh đẹp cậu gặp hôm đầu tiên đến đây mang cho ly nước, thổ lộ hỏi:

“Hôm nay anh không ăn sáng ă? Em thấy trên bàn vẫn để phần đồ cho anh, có cả cái điện thoại di động...”

Bách Diệp không nghe hết câu, nhảy bổ xuống phòng ăn, quả nhiên thấy cục cưng của mình vẫn nguyên vẹn nằm trên bàn. Cậu mừng húm. Chắc chắc ảnh bị xóa rồi nhưng quan trọng nhất là contact vẫn còn. Hóa ra thẳng cha này vẫn còn chút lương tâm. Ít ra cũng phải đền bù vụ mình bị hần... cưỡng hôn chứ. Nghĩ lại mà rung cả mình. Cậu vô thức sờ sờ lên môi. Cảm giác tê dại đêm qua vẫn còn vương vấn. Thật đáng sợ! Bách Diệp lắc lắc đầu hòng hất mờ hồi tưởng ghê rợn đó khỏi óc.

Cả buổi chiều làm việc, cậu liên tục xem đồng hồ, chỉ sợ làm quá giờ không kịp đi trước khi người kia về. Đi ngoại tình với vợ người ta cũng không nỡ nớp thế này.

Năm giờ rưỡi, cậu cho anh em nghỉ sớm, bản thân mình cũng quay về văn phòng công ty. Vì để tiết kiệm chi phí, Bách Diệp chỉ thuê một văn phòng hạng ba hơn trăm mét vuông. Ngoài phòng vệ sinh khép kín ra thì không có bếp núc gì cả. Khu này lại không nằm trong trung tâm, xa sông xa chợ, may có cái cửa hàng tạp hóa cách hai dãy nhà. Bách Diệp xuống đó mua hai gói mì ăn liền rồi đun nước sôi úp mì ăn tạm.

*

Giang Long ngồi chờ bên bàn ăn nửa tiếng đồng hồ không thấy Bách Diệp xuống ăn như mọi ngày. Nghe giúp việc báo lại sáng nay cậu cũng bỏ bữa, anh bất giác cau mày. Xấu hổ hay là dối đây? Chờ thêm một lát, anh quyết định đích thân lên gọi.

“Bách Diệp!”

Không thấy ai trả lời.

Anh đẩy cửa vào, thấy phòng tối om. Giang Long với tay gạt công tắc. Phòng ngăn nắp, trống không. Anh kiểm tra tủ quần áo, phòng tắm. Đồ đạc đã dọn sạch trơn. Một ngọn lửa tức giận bùng lên trong suy nghĩ của Giang Long. Anh chưa từng nuông chiều ai như Bách Diệp. Cậu thích ăn gì, lập tức trên bàn có món đó; chìa khóa nhà cũng đưa cậu cầm. Cậu thích nghịch ngợm, anh cũng hùa theo. Đổi lại là thế này đây. Bỏ đi không nói một câu. Cậu coi tôi là gì? Là bên B trong hợp đồng? Là chủ nhà bao ăn ở? Nếu có ai đó bao cậu như thế thì cậu cũng đối xử như với tôi phải không?

“A lô?”

“Cậu đang ở đâu?”

Anh kiềm chế cơn giận, lạnh lùng hỏi.

Bách Diệp dự đoán thế nào anh cũng gọi điện nhưng vẫn không tránh khỏi chút run rẩy.

“Tôi... tôi ở công ty. Đợt này hơi bận nên tôi ở lại đây cho tiện. Ông chủ yên tâm, công trình bên ông, tôi vẫn đảm bảo tiến độ và chất lượng.”

Giang Long nghiêng răng. Thì ra em chỉ coi tôi là thằng trả tiền. Em khá lắm. Giang Long này chưa từng bị ai khinh bạc như em.

“Được. Cậu nói vậy tôi yên tâm.”

Đoạn, anh cúp máy. Bách Diệp có chút ngỡ ngàng. Cứ tưởng sẽ bị tóm về chứ. Té ra anh ta tha mình dễ vậy. Cậu thở một hơi, chẳng rõ là thở phào hay thở dài nữa.

*

Sáng hôm sau, Bách Diệp canh giờ đến như bữa trước. Vừa qua cổng đã bị khung cảnh tan hoang làm cho cậu giật mình. Khắp vườn ngập đầy nước, các công nhân đang ra sức cứu lũ. Cây nhỏ và hoa rũ rượi như vừa qua cơn bão. Một số cây hoa cánh mỏng và cây không ưa nước không thể chịu nổi ngập úng đành phải bỏ đi. Bách Diệp chọn những loại hoa khá đắt tiền cho biệt thự của Giang Long nên số lượng không quá nhiều tổn thất nhìn sơ qua cũng phải vài chục triệu.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Một công nhân ngừng tay, ngẩng đầu lên trả lời:

“Anh Diệp, em cũng không rõ. Hình như hệ thống tưới nước tự động bị trục trặc. Nước phun suốt từ hôm qua đến sáng nay bọn em đến mới ngắt.”

Công trình đang làm đến giai đoạn thi công hệ thống tưới điện tử, hôm qua còn rất ngon lành. Trước khi về, Bách Diệp rất kỹ tính trong công việc nên thường xuyên kiểm tra mọi thứ trước khi về. Tại sao bỗng dưng xảy ra chuyện? Chiều qua cậu rời khỏi đây lúc 5 giờ rưỡi, sáng công nhân đến lúc 7 rưỡi, tức là nước tưới liên tục trong mười bốn giờ đồng hồ. Theo cậu biết, biệt thự này luôn có bảo vệ tuần tra 24/24, không thể nào có chuyện thấy hỏng mà không báo. Giả sử họ không biết gì về cây cỏ, bỏ mặc sự tình diễn ra qua đêm đi thì Giang Long đâu có ngu. Sáng nay anh ta dậy đi làm, chắc chắn đã chứng kiến thảm trạng. Tại sao không gọi cho mình? Tại sao lại hỏng đúng lúc mình bỏ đi? Đừng nói tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên chứ?

Bách Diệp rút điện thoại, bấm lại số máy hôm qua anh gọi cho cậu.

“A lô.” Sau gần chục tiếng “tút”, đầu dây kia mới nhấc máy. Bách Diệp chờ mà lòng như lửa đốt.

“Công trình có chút trục trặc. Tôi có thể nói chuyện với anh được không?”

Anh lạnh lùng đáp qua điện thoại:

– Vừa hay tôi cũng muốn nói chuyện với cậu.

*

Giang Long ngồi rung đùi trên sofa nhìn Bách Diệp hằm hằm xông đến. Các cụ dạy “tiên hạ thủ vi cường”, dân kinh doanh sành sỏi như Giang Long càng hiểu hơn ai hết. Không đợi Bách Diệp lên tiếng, anh đã tung đòn phủ đầu:

– Ngô Bách Diệp, đây là cung cách làm ăn của công ty Cây xanh sao? Hôm qua cậu vừa cam kết với tôi sẽ đảm bảo tiến độ, chất lượng. Hôm nay đã để xảy ra sự cố. Thiệt hại lần này ai chịu trách nhiệm đây? Đầu tháng sau tôi có bữa tiệc ngoài trời tổ chức trong vườn này. Khách mời đều là VIP cả. Với tình trạng này, cậu tính thế nào?

Ông chủ lớn luôn có rất nhiều bộ mặt: khi thì thanh lịch với đối tác, lúc thì nhẹ nhàng với nhân viên... Giờ, Giang Long đang khoát cái mặt nạ nghiêm khắc với cấp dưới phạm lỗi. Bách Diệp mới ngo ngoe vào đời, nào phải đối thủ của anh. Vốn cậu định hùng hổ hỏi cho ra nhẽ những nghi ngờ trong bụng, ai ngờ bị mắng đến tối tăm mặt mũi. Cậu cảm thấy mình làm ăn rất vô trách nhiệm. Một công ty mới thành lập như Green Tree không dễ gì có được hợp đồng lớn như thế này. Lẽ ra cậu phải ăn công trình, ngủ công trường chứ không phải rảnh rỗi kiếm mấy đồng ra vào từ Tuấn Ngọc. Đây không phải là vấn đề tiền bạc mà là vấn đề uy tín và danh dự. Càng nghĩ Bách Diệp càng thấy mình ngu. Trong bụng cậu xỉ vả bản thân không ngớt. Giang Long nhăm nháp sự biến chuyển trên mặt cậu, từ tức giận qua hoang mang đến hối hận.

Đồ ngốc như em mà dám bày đặt với tôi sao? Không dạy em một bài học không xong.

– Tóm lại là vụ này cậu tính thế nào?

Bách Diệp đang lo bị cắt hoặc phạt hợp đồng, vội vớ lấy cái phao cứu sinh người kia vừa thả xuống:

– Ông chủ yên tâm. Đây chỉ là sự cố nhỏ, không ảnh hưởng đến công trình. Tôi cam đoan giữ đúng tiến độ, chất lượng như trong hợp đồng. Ông chủ...

Đoạn đầu Bách Diệp còn hùng hồn, càng về cuối câu càng đuối. Thực ra, cậu cũng không dám chắc với thời gian gấp như thế, lại phải sửa chữa mớ hỗn độn hôm nay thì có kịp bàn giao đúng thời hạn không. Nhưng dù sao cũng phải thử, không thể bỏ giữa chừng được.

Giang Long thấy người kia đã vào tròng, khắp khối mừng thầm nhưng ngoài mặt vẫn lạnh như tiền.

– Cậu nói thì hay lắm. Hôm qua cũng câu y hệt...

Bách Diệp hốt hoảng, sợ anh đổi ý, vội nói:

– Tôi sẽ tạm thời gác tất cả các công việc khác, chỉ tập trung vào công trình này... Tôi... tôi...

Cậu định nói muốn quay về đây ở để tiện giám sát nhưng nhớ lại sự việc đáng xấu hổ kia, ấp úng không thành câu. Về ngưỡng ngập long lanh trong mắt to, vô cùng khả ái khiến nổi tức giận của Giang Long đã giảm đi phân nửa. Anh suýt theo thói quen cưng chiều người kia mà lên tiếng trước, may kìm lại được.

Em tự bỏ đi thì phải tự tìm về. Giờ không dạy em tử tế, về sau em treo lên đầu tôi ngồi à?

Bách Diệp chờ một lát không thấy người kia bắc thang cho mình, đành cắn răng lí nhí hỏi:

– Tôi mang đồ... quay lại đây được không?

Giang Long nheo mắt, hỏi ngược lại:

– Khi nào?

Bách Diệp tính toán hôm nay thu dọn tàn cuộc chắc phải đến chiều muộn, không kịp về công ty rồi quay lại đây nên đáp:

– Mai.

Cơn khó chịu của Giang Long vừa nguôi lại xông lên. Em còn cố trốn ư?

– Mai thì cậu khỏi cần đến.

Bách Diệp giật bắn người, ngẩng đầu lên:

– Gì... gì cơ?

Người kia gần giọng:

– Cậu vô trách nhiệm gây ra hậu quả nghiêm trọng không biết nhanh chóng sửa chữa. Chờ đến mai, tôi gọi công ty khác đến. Cậu...

Bách Diệp không dám để anh nói hết, vội vã ngắt lời:

– Không, không. Tôi sẽ chuyển ngay bây giờ. Thế nhé. Tôi ra dặn dò anh em một chút rồi về công ty lấy đồ luôn.

Nói xong, không chờ Giang Long phản đối, cậu cuống quýt đi luôn.

Giang Long nhìn theo bóng lưng cậu, khóe môi nhếch lên đắc ý. Lần này em đừng hòng rời khỏi tôi dù chỉ một giây.

9. Quyển 1 - Chương 9

Bách Diệp rất giữ lời, ngoan ngoãn kéo vali về biệt thự. Cả hai đều không đề cập đến chuyện hôm trước, vờ như ngày hôm đó không tồn tại.

Bách Diệp cẩn thận bỏ tiền túi ra mua bù số cây, hoa bị nước làm hỏng. Để đảm bảo tiến độ như hứa hẹn, cậu thuê thêm lao động, tăng giờ làm (đương nhiên, lương làm ngoài giờ cao hơn lương trong giờ theo đúng Luật lao động). Mỗi lần chi tiền, cậu lại thấy như ai đó cầm dao cắt đi một khúc ruột của mình. Hồi phổ thông học vẹt chưa hiểu, đến giờ phút này, cậu chân chính cảm nhận được thế nào gọi là “đoạn trường tân thanh”.

Trong nỗi đau xé lòng, cậu vớt vát tính lại, chuyện này cũng chưa đến nỗi lỗ vốn, mà quan trọng nhất có cái ghi vào profile công ty. Quan hệ tốt với Giang Long, về sau có gì anh ta còn giới thiệu khách hàng cho. Cậu dự định sau khi xong nhà Giang Long sẽ chụp ảnh toàn cảnh công trình cùng sự có mặt của anh ta rồi đưa lên website. Cái vẽ bánh bao kia tối thiểu phải thu hút mấy cô tiểu thư mơ mộng. Chỉ cần Bách Diệp đây lấp lửng có quen biết với “hoàng tử” thì thế nào chả “câu” được các cô nàng mua ít hoa hoét, tân trang nhà vườn. Tương lai sáng lạn đó chỉ có thể có được nếu cậu hoàn thành tốt hợp đồng này. Vì vậy, sống chết gì cũng không được để xảy ra sự cố lần nữa.

Bách Diệp tăng cường giám sát, đốc thúc công nhân đến quên ăn quên ngủ. Trong khi đó, Giang Long vui mừng vì Bách Diệp về, ngay tối đầu tiên đã bày ra hàng lò món ăn cậu thích. Nhưng Bách Diệp hầu như không động đũa. Cậu chỉ quỳnh quảng ăn cho xong bữa rồi lên phòng tính toán nhân công cần thuê thêm, tổng thiệt hại vụ hỏng hệ thống nước, vân vân và vũ vũ.

Suốt cả tuần sau đó, lúc nào trong đầu cậu cũng chỉ có duy nhất một suy nghĩ. Đó là công việc.

Sức khỏe Bách Diệp vốn không tệ nhưng người cũng bằng xương bằng thịt. Hơn chục ngày làm việc điên cuồng, ăn uống vớ vẩn, cậu lần đầu ra ốm.

Hôm đó, đang chỉ đạo anh em trồng đám cẩm tú cầu dọc lối đi, Bách Diệp bỗng xây xẩm mặt mày, bụng đau quặn. Cậu gặp người nôn khan, vừa nghĩ “không khéo đi viện” thì mắt tối sầm, ngã xuống đất. Nhóm công nhân gần đấy vội gọi taxi chở cậu đến bệnh viện.

Bách Diệp có tiền sử đau dạ dày từ hồi sinh viên kham khổ. Sau khi về nước, đi làm có thu nhập, ăn ở không đến nỗi quá vất vả nên bệnh không tái phát nữa. Đợt này căng thẳng, làm việc ngày đêm khiến dạ dày bị loét. May cũng không nặng lắm, chỉ là một vết loét cấp, nghỉ ngơi thư giãn và uống thuốc một thời gian là khỏi.

Giang Long từ công ty về, nghe tin Bách Diệp đi cấp cứu, sợ đến choáng váng. Giờ tan tầm đường đông như nê, đi ô tô không biết khi nào mới đến được bệnh viện mà anh thì sốt ruột không chờ nổi. Anh bèn mượn tạm cái xe máy cộc cạch của bảo vệ, lạng lách đến viện. Hên là có cái mũ bảo hiểm kiểu “nồi cơm điện” che chắn chứ ngày mai mấy tờ báo lá cải đăng hình bạch mã hoàng tử cười lơn thì còn ra cái thể thống gì.

*

Nhìn người nằm thiêm thiếp trên giường, Giang Long thực muốn vả cho mình mấy phát. Dù bác sĩ bảo cậu vừa nội soi xong, lại thêm sức khỏe yếu nên mệt, ngủ một lát tỉnh dậy là được về nhưng anh vẫn không thể tha thứ được cho bản thân.

Hồi mới chuyển đến, nghe cậu kể thời sinh viên vất vả, anh đã từng nói với lòng sẽ không để cậu “bị táo bón” nữa. Lần này không tính là táo bón nhưng còn tệ hơn.

Giang Long xót xa gạt mớ tóc lòa xòa trên trán người kia. Vầng trán non thơ như một đứa trẻ. Nhưng anh biết, một người tự lập nơi xứ người từ năm mười tám tuổi đã bước khỏi tuổi thanh xuân vô lo vô nghĩ từ lâu rồi.

Bách Diệp, xin lỗi em.

*

Bách Diệp tỉnh dậy, thấy trời đã xẩm tối. Không ngờ mình ngủ lâu thế. Có lẽ hơn tuần nay thiếu ngủ rồi. Giang Long, sao anh ta ở đây? Cậu chống tay ngồi dậy, cảm giác có chút quay cuồng.

– Ông chủ, đừng lo. Tôi chỉ mệt một chút, không ảnh hưởng đến công việc, đảm bảo...

Giang Long bực mình. Giờ nào còn nói công với việc? Anh sáng giọng:

– Cậu đang ở nhà tôi. Có chuyện gì tôi không gánh nổi trách nhiệm. Thời hạn hợp đồng có thể điều chỉnh. Vừa hay một vị khách quan trọng của tôi phải đi công tác nước ngoài nên tôi sẽ lui bữa tiệc lại một thời gian.

Bách Diệp gật đầu không nói. Cậu thầm nhủ: “Chung quy vẫn nên đúng hạn. Ai biết bỗng dưng khách của anh lại đổi lịch bay, anh đỡ chứng muốn tổ chức sớm thì tôi có ba đầu sáu tay cũng không làm kịp.”

Cậu tuột khỏi giường, loạng choạng đứng lên. Ai đó dợm đưa tay ra đỡ rồi lại ngại ngừng rút về.

– Để tôi gọi taxi.

Bách Diệp mở to mắt:

– Chứ anh đến đây bằng gì?

Người kia trả lời cộc lốc:

– Xe máy.

Anh không muốn nhớ lại cảnh mình luồn lách như ông xe ôm trên đường khi nãy nên rút điện thoại ra bấm bấm, tránh cho Bách Diệp hỏi nhiều.

Hai người về đến biệt thự, Giang Long tung chìa khóa xe máy trả lại bảo vệ, bảo cậu ta bắt taxi đến viện mà lấy, mang hóa đơn về thanh toán sau.

Bách Diệp vẫn mệt mỏi nên lên phòng nghỉ. Cậu biết không nên cố quá thành quá cố, tạm thời nghỉ mấy ngày cho lại sức.

Giang Long sai nhà bếp nấu cháo, bữa tối mang lên tận phòng Bách Diệp:

– Bác sĩ dặn nên đồ dễ tiêu. Bếp nấu cháo nước thịt đây. Ăn luôn đi cho nóng.

Cậu vừa nội soi, mùi cháo làm dạ dày nôn nao, bèn đưa tay đẩy cái bát ra xa.

– Cảm ơn anh. Thật áy náy quá! Lát nữa tôi ăn.

Giang Long chường tai nhất kiểng nói năng khách sáo này, cảm giác mối quan hệ của hai người ngoài trên hợp đồng ra thì chẳng còn gì khác. Hành động đẩy bát của Bách Diệp chọc đúng vào chỗ nhức trong lòng anh. Anh suy diễn cử chỉ đơn giản đó thành cậu từ chối anh, không cho anh lại gần. Anh gằn giọng:

– Ăn ngay lập tức. Hay cậu chờ tôi mớm cho hả?

Bách Diệp nhăn mặt. Thừa cháo đã được đưa lên miệng. Cậu nghiêng đầu né tránh Giang Long thở dài. Người này ưa mềm, không ưa cứng. Anh dịu giọng:

– Ăn đi. Ngoan. Mấy thìa thôi cũng được.

Từ ngày đoạn tuyệt với gia đình, Bách Diệp sống một mình, ốm đau không người lo, vui không người chia sẻ. Có lẽ lâu lắm rồi không có ai bê cháo cho cậu. Trong lòng Bách Diệp chợt dâng nổi ngậm ngùi, vừa hạnh phúc vừa chua xót. Nước mắt tí tách rơi xuống. Giang Long luống cuống chân tay, không hiểu vì sao người kia đang yên đang lành lại khóc. Anh vội đặt bát cháo xuống bàn, nhích lại gần, vụng về lau má cậu. Những người tình trước kia của anh lúc nào cũng cung phụng anh như hoàng đế, chẳng khi nào anh phải bận tâm đồ dành họ. Vậy nên mang tiếng “sát thủ tình trường” chứ Giang Long chẳng có mấy kinh nghiệm yêu đương thực sự. Anh càng cố vỗ về, Bách Diệp càng khóc dữ. Đã lâu không được khóc thế này, cậu quyết định thả lỏng bản thân, khóc một lần cho hả nỗi cô đơn bao năm qua.

Đến lúc cậu thoát khỏi cơn khóc đã thấy mình đang đắm đuối hôn môi ai đó. Người ấy rất dịu dàng, mơn trớn bờ môi cậu, hôn lên những giọt nước mắt của cậu, áp ôm cậu trong vòng tay vững chãi. Còn cậu nằm dưới thân anh, vòng tay qua cổ, say sưa đáp lại tất cả những gì anh mang đến.

Bách Diệp chớp chớp đôi mắt sưng hồng như con thỏ. Tay cậu chống lên ngực anh, vẻ mặt bàng hoàng như bị sét đánh trúng đầu. What the fuck. Cậu đẩy phắt Giang Long ra, cuống quýt vội lấy bát cháo húp sùm sụp hòng che giấu sự bối rối. Thỉnh thoảng, cậu hé mắt nhìn lên, lần nào cũng thấy người kia nhìn mình tình sâu như biển, mấy lần xem nôn ra miếng cháo. Bà mẹ anh, đừng có diễn cái vẻ mặt đầy với tôi có được không hả? Chửi thề vậy chứ trong lòng Bách Diệp như có một dòng nước ấm, róc rách lan tỏa từng ngóc ngách tâm hồn.

Bách Diệp liếm môi, dí bát lại vào tay Giang Long: Xong rồi. Anh mang đi giùm. Giang Long cung kính đón lấy cái bát, đổi lại cho Bách Diệp cốc nước và thuốc. Bách Diệp nhăn nhăn mặt, nhắm tịt mắt nuốt vốc thuốc xuống. Cậu vỗ vỗ ngực cho có cảm giác thuốc trôi xuống dưới, thở dài khoan khoái. Giang Long nhìn môi Bách Diệp hồng hồng xinh xinh, ăn xong chưa lau miệng, cảm giác xúc động muốn biến môi mình thành khăn mặt.

Bách Diệp bị nhìn đến sồn gai ốc. Anh trai, đừng nhìn tôi kiểu ăn tươi nuốt sống vậy chứ? Để tránh hậu họa, cậu chui tọt vào chăn, trùm kín đầu, âm u nói vọng ra: Tôi ngủ đây. Cảm ơn anh. Giang Long mang bát thìa bần xuống bếp, ngồi ngẩn ra một lúc giữa phòng ăn rộng lớn. Cái quỷ gì đây? Đường đường một ông chủ lớn lại đi phục vụ thằng nhóc làm thuê, mà sao lại cảm thấy vui vẻ thế này?! Anh nhớ lại cảm xúc mềm mại như cánh hoa trên môi mình, bất giác chạm tay lên môi. Đường như hơi thở người ấy vẫn còn vương vấn. Nhưng ông chủ Long không mất thời gian tư lự lâu. Anh là con người thuộc trường phái hành động, nghĩ nhanh, quyết định nhanh và làm cũng nhanh. Anh rút điện thoại gọi ngay cho Hoàng Dương. “Thằng này” suy nghĩ thâm trầm, rất hiểu tâm lý đàn ông, chắc chắn có vô số chiêu trò câu kéo nhân tâm.

Điện thoại réo chục hồi không ai bắt máy. Thằng chết tiệt, tao chưa có được Bách Diệp mà mày dám làm “chuyện xằng bậy” với Thủy Tùng trước hả. Ai đó ghen ăn tức ở bầm số cố định tí tít tít. Đừng nói ông rút dây cắm đó. Alo, nhà Hoàng Dương xin nghe. Ai da, sao lại quên mất gọi cố định thì quản gia sẽ nghe máy chứ? Cô Hà, cháu Long đây. Dương có nhà không cô? Giờ này không có nhà thì ở đâu? Có. Nhưng mà nó đang bận, cháu gọi lại sau nhé. Bà Hoàng Hà là quản gia, đồng thời là dì ruột của Hoàng Dương, sắc sảo, mạnh mẽ, từng giúp đỡ anh rất nhiều nên cả Giang Long hết sức kính trọng và yêu quý bà, lời nói với bà lúc nào cũng thân thiết như với người thân của mình. Cháu có việc gấp cô ơi. Cô gọi nó nghe máy cho cháu. Bà Hà cười cười: Cháu gọi di động cho nó đi. Nó không nhắc máy thì chắc là chưa XONG VIỆC đâu. Vâng. Cháu biết rồi ạ. Cháu chào cô. Giang Long ầm ục cúp máy. Thằng chết tiệt chặn ấm đềm êm, ôm người thương trong lòng, còn mình thì lạnh lẽo chốn đây.

Tombe la neige

Tu ne viendras pas ce soir

Tombe la neige

Et mon cœur s'habille de noir

/

Ngoài kia tuyết rơi đây

Em không đến bên anh chiều nay

Ngoài kia tuyết rơi rơi

Trong băng giá tìm anh tả tơi

Nhạc bài Tuyết rơi ở đâu vang vang khiến anh càng cảm thấy rét run cầm cập. Giag Long không phải loại người thích tự ngược, anh quyết định đi ngủ cho khỏe, chuyện tán tỉnh mai tính tiếp chưa muộn.

10. Quyển 1 - Chương 10

Sáng hôm sau, hai người tỏ ra như đêm qua chưa từng xảy ra chuyện hôn hít, ỡm ờ. Cả hai đều bình thản ngồi ăn sáng. Sau đó, Giang Long đến công ty, Bách Diệp ra công trường.

Mặc dù đã có lời hòa hoãn của Giang Long nhưng Bách Diệp vẫn ra sức đốc thúc để hoàn thành nghĩa vụ càng sớm càng tốt, giờ còn thêm “vật vờ” vì chưa biết xử lý vụ thỏa thuận với Tuấn Ngọc ra sao. Chắc chắn không thể chụp ảnh Giang Long được nữa rồi, phải nói khéo làm sao để chính cậu ta hủy hợp đồng mới được.

May sao, chẳng cần Bách Diệp phải tư duy nhiều, Tuấn Ngọc đã chủ động gọi điện tới. Chuyện là sau khi email đầu tiên gửi ảnh Giang Long được truyền đi từ hệ thống mạng biệt thự, Giang Long đã nhận được thông báo của ban bảo vệ. Hôm thư người nhận là tuanngoc199x@... chẳng khiến anh mất giây nào cũng hiểu được vấn đề. Chờ đến hôm Bách Diệp quảng điện thoại chạy lấy người, Giang Long mới gọi cho Tuấn Ngọc, buông đúng một câu “Xóa hết”. Cậu chàng run như cây sậy, suýt nữa thì khóc luôn qua điện thoại. Sau khi cúp máy, cậu chàng vội vã xóa sạch ảnh, từ máy tính đến trong email, thậm chí còn sợ đến không còn cảm thấy tiếc rẻ. Tuấn Ngọc biết vụ ảnh ợt này không thể tiếp tục, liên lạc với Bách Diệp mấy lần không được, mãi đến sáng hôm nay gọi mới có người bắt máy:

- ... Anh Bách Diệp?

- Tôi nghe đây.

- Anh... tôi có chút việc... nên thỏa thuận lần trước của chúng ta... thôi nhé.

Bách Diệp mừng như mở cờ trong bụng nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra mình là nạn nhân:

- Cậu Tuấn Ngọc này, tôi với cậu không phải trẻ con, đâu phải lúc thích thì làm, lúc chán thì bỏ. Vì phục vụ cậu mà tôi phải mua cái máy ảnh hơn chục triệu. Giờ cậu nói một câu thôi nhé là xong hử?

Thấy đầu dây bên kia bối rối, Bách Diệp hừ khê trong bụng. Đúng là loại công tử con nhà giàu, chả biết cái gì cả.

- Anh Bách Diệp, tôi rất tiếc. Cái máy ảnh, tôi sẽ gửi tiền cho anh. Máy anh cứ cầm. Xin lỗi...

Bách Diệp suýt cắn đứt đầu lưỡi mình. Ngu quá, sao mình không nói cái máy ba chục triệu chứ? Dù cực kỳ muốn gạt đầu cái rụp nhưng cậu vẫn ra về ta đây thiet thoi.

- Thôi được rồi. Tôi quý cậu lắm đấy. Làm mấy việc này chẳng được gì, chỉ tổ mệt. Gặp nhau thế nào?

Tuấn Ngọc thở phào:

- Anh cho tôi số tài khoản, tôi chuyển tiền là được. Không cần gặp nhau.

Bách Diệp chẳng mong gì hơn, ai cần gấp chú chứ, anh chỉ cần tiền. Cậu đọc một chuỗi số, thêm đầy đủ thông tin ngân hàng, chi nhánh, đảm bảo tiền chuyển đi chắc chắn đến nơi.

Xử lý xong chuyện Tuấn Ngọc, cậu vui vẻ huyết sáo. Không ngờ cú chót còn vớt được chục triệu tiền máy ảnh “ma”. Đúng là phải ra tay phân chia lại thu nhập xã hội. Cuộc đời này còn chứa nhiều bất công quá.

*

Nhờ có nhân lực bổ sung, và nhất là không bị ai đó phá đám, tốc độ công trình nhanh đến nỗi lần đầu tiên trong đời, Giang Long nghĩ mình đã đi một nước cờ sai. Anh hối hận vì đã thúc ép Bách Diệp. Vốn chỉ

định dọa dẫm chút xíu để cậu sợ mà quay về biệt thự, ai dè người này nghiêm túc ngoài dự kiến. Từ khi trở về đến giờ, ngày nào cũng làm việc hừng hực. Công trình hoàn thành cũng có nghĩa cậu sẽ chuyển đi. Ngày bàn giao ngày càng đến gần mà Giang Long vẫn chưa nghĩ ra biện pháp khả thi. Chưa lúc nào trong đời, anh thấu hiểu câu “Cái khó bó cái khôn” như thế. Thằng Hoàng Dương chết tiệt thì liên lạc mãi không được, phỏng chừng đang du hí ở nước ngoài, tiếc tiền nghe điện thoại nên không bắt máy.

Bữa đó, Giang Long về đến nhà, thấy công nhân bắt đầu thu dọn gạch vữa, có vẻ như đã hoàn thành công trình. Anh rồi lên, cả tối hôm đó ăn cơm xong chạy ngay lên phòng “khủng bố” điện thoại thằng bạn, tỏ rõ quyết tâm gọi cho bằng được. Trời không phụ lòng người, hoặc Hoàng Dương quá điên tiết với trò spam cuộc gọi này của Giang Long mà không dám tắt máy sợ người khác gọi có việc cần nên đành phải nghe:

- Ông làm cái gì mà gọi ghê thế? Có biết tôi đang trắng mặt không hả?

Giang Long quả thực chỉ muốn đâm cho thằng khốn kia một phát. Không khoe thì người ta bảo ông F.A chắc? Nhưng có việc cần nhờ nên anh đành nhịn cục tức xuống:

- Khẩn cấp mới cần ông. Em Diệp sắp đi rồi. Làm sao bây giờ?

Bình thường anh ăn nói gãy gọn, đến lúc cuống lên cũng trình bày những nhút nhát như ai. Hoàng Dương chẳng hiểu mô tê gì cả, phải “tư duy” mấy phút mới hiểu ra:

- Ông định làm thế nào?

Giang Long có cảm xúc muốn đập điện thoại, bố mà biết làm gì thì cần gì gọi mày hả?

- Tôi không biết mới cần ông tư vấn. Tôi chẳng có ý tưởng gì cả. Không thể chơi trò phá đường ống nước như trước được.

Vụ đường ống nước bỗng dưng bị vỡ này, Hoàng Dương từng nghe Thủy Tùng kể, chỉ không ngờ nguyên nhân lại xuất phát từ thằng bạn xưa nay mắt cao hơn đầu của mình. Anh chưa kịp phản ứng đã nghe một giọng nói xa xa từ đầu dây kia truyền lại:

- Anh vừa nói cái gì?

Hôm nay công trình hoàn thành, chỉ cần thêm một, hai ngày dọn dẹp sạch sẽ là có thể bàn giao, Bách Diệp vô cùng thoải mái, hai vai như trút được gánh nặng. Ăn cơm xong, cậu lượn mấy vòng quanh sân thưởng thức “tuyệt tác” của bản thân, vừa xem vừa tự khen không ngớt. Đúng là Bách Diệp đây đã ra tay thì gạo xay ra cám. “Tự kỷ” một hồi cho tiêu cơm, cậu quay về phòng, tính tắm rửa rồi đánh một giấc. Ngang qua phòng Giang Long, thấy cửa phòng khép hờ, cậu định qua trò chuyện vài câu thì nghe được đúng câu “Không thể chơi trò phá đường ống nước như trước được.” What the hell? Hóa ra chính anh là thủ phạm, lại còn ra vẻ nạn nhân bắt ông đây bồi thường. Cái gì mà tiệc VIP? Toàn bịa đặt cả. Thằng cha chết tiệt. Bách Diệp cảm thấy mình rất ngu, bị người ta xỏ mũi còn tưởng mình may mắn gặp được người tốt bụng. Cậu rất muốn tự vả cho mình mấy phát, miệng kêu tiểu nhân có mắt như mù giống cha thái giám trong phim. Nhớ lại hôm trước mình cảm động đến òa khóc trong lòng thằng cha kia mà cậu phát ói. Đã thế... đã thế... Bách Diệp vô thức đưa tay chùi miệng. Tên khốn, còn thừa dịp hôn ta. Mình bị hấn thôi miên mới đáp lại. Ọe ọe... Quên đi, quên đi... Rồi không nhịn nổi nữa, cậu đẩy mạnh cửa vào phòng, gần giọng hỏi:

- Anh vừa nói cái gì?

11. Quyển 1 - Chương 11

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Giang Long gần như hóa đá vì sợ. Cảm giác này giống hệt hồi bé, cái lần anh ném bóng trong phòng khách làm vỡ cái bình cổ từ thời Minh của ông nội. Mọi người nghe tiếng “xoảng” vội chạy đến khiến cậu bé Long không kịp xoay sở, mặt tái mét, run cầm cập, nhìn trần trần vào hậu quả mình vừa gây ra. Khỏi nhắc lại hình phạt Giang Long phải chịu hồi đó, chỉ biết rằng không bao giờ anh chơi đá bóng, thậm chí xem đá bóng nữa, đồ cổ thì càng miễn cho.

Giờ phút này, Giang Long cảm giác mình vừa xuyên không về thời điểm ấy, có thể còn tồi tệ hơn vì thứ bị anh làm vỡ không phải chỉ là một món đồ mua được bằng tiền. Anh chờ người, cứng nhắc xoay về phía có giọng nói, cử động không khác gì một con rối gỗ. Di động trên tay vẫn mở nhưng anh đã quên bằng sự tồn tại của nó.

Đầu dây bên kia, Hoàng Dương im lặng cầu kinh siêu độ cho một linh hồn sắp bước vào bể khổ. Nhưng không thể phủ nhận anh đang cực kỳ háo hức chờ đợi giông tố đang bủa vây thành bạn chí cốt. Đời vốn là thế mà. Phàm là người càng trắng hoa khi vướng lưới tình càng vật vờ. Đứng nhìn Hoàng Dương bên ngoài dịu dàng, trầm tĩnh mà lắm. Anh cũng có niềm khoái lạc ngồi nhìn thiên hạ đại loạn. Nếu không, Hoàng Dương và Giang Long làm sao có thể là cặp bài trùng bao nhiêu năm nay được?!

Ánh mắt Bách Diệp tóe lửa không hề thua gì Scott Summers (1), tưởng chừng như sắp thiêu cháy Giang Long đến nơi. Cậu nhắc lại từng chữ:

- Anh.vừa.nói.cái.gì?

Không chờ ai đó đang đứt dây thần kinh vận động kiên liệt thanh quản hồi đáp, cậu từ từ bước lại gần anh. Nếu cảnh này lên phim, chắc chắn đạo diễn sẽ làm cho nền nhà rung chuyển, mỗi bước nên xuống sàn phát ra tiếng “thịch” nặng nề. Và lẽ ra quãng đường rất ngắn thôi nhưng để tăng hiệu ứng hồi hộp cho khán giả, ông ta sẽ cho nhân vật đi hai chục bước mới đến nơi.

Tiếc rằng đời không như là phim, vèo cái Bách Diệp đã đến trước mặt Giang Long, nhanh cứ như phép chuyển dịch tức thời của Songoku. Cậu nheo mắt nhìn anh với vẻ nguy hiểm. Dù Giang Long cao hơn cậu đến nửa cái đầu nhưng với vị thế của thần công lý, cậu cảm thấy mình đang nhìn xuống tội nhân, cực kỳ thống khoái.

Giang Long lấp bắp:

- Hòa... ng Dư... ơng đi vắng, nhờ... tôi sang xem... giùm cái ống nước... vỡ.

Con bà nó, còn lời nói dối nào trắng trợn, ngớ ngẩn hơn không? Anh nghĩ tôi ngu chắc? Bên đó lúc nào chẳng có bà Thái Hà ở nhà, cần thì bà gọi thợ, loại công tử như anh biết gì mà giúp.

Cậu cười lạnh:

- À thế à? Ông chủ Long thành thợ sửa ống nước từ khi nào thế? Có phải từ lúc phá tôi không?

Giang Long luống cuống, cặp mắt vô cùng tội nghiệp:

- Tại cậu đột nhiên bỏ đi. Tôi... tôi...

Bách Diệp nghe câu trả lời, lập tức tăng xông. Lại còn ngoan cố không chịu thừa nhận sai lầm. Ngày bé anh chưa được học bài “chiếc kẹo của bác Hồ” (2) hả? Làm sai mà biết nhận lỗi còn được hưởng khoan hồng, sai mà cứng đầu cãi cố là vô phương cứu chữa.

- Hóa ra là lỗi tại tôi, hử?

Giang Long ngẩng đầu lên, lắc lia lịa:

- Không, không... ý tôi không phải thế.

- Vậy ý anh là gì?

Là gì? Không biết. Giang Long chưa từng tự hỏi mình câu đó. Từ ngày Bách Diệp đến, toàn bộ thói quen của anh bị đảo lộn. Từ một người cao cao tại thượng, trong cuộc sống thường nhật không phải nhìn sắc mặt ai biến thành anh chàng xấu tính thuê thám tử thăm dò đời tư người khác, tối bữa ăn cũng phải lo người ta có thích món này không, cuối tuần không ăn chơi xa hoa biến thành chăm chăm về nhà nghỉ dưỡng, tranh thủ chộc gheo người kia chơi. Thật chẳng có phong độ gì cả. Đã thế, một người đàn ông trưởng thành, được đào tạo chu đáo, lăn lộn thương trường mười mấy năm, làm gì cũng cẩn trọng, vậy mà lúc biết Bách Diệp bỏ đi, anh chẳng hề nghĩ ngợi, tính toán gì, chỉ thực thi ngay ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu để kéo cậu quay về. Bây giờ bỗng dưng bị hỏi, quả thực anh chẳng rõ nên đáp sao.

Giang Long im lặng càng khiến Bách Diệp điên tiết. Định chơi luật Omerta (3) với tôi đấy à? Cậu túm áo Giang Long, kéo sát vào mặt mình:

– Anh trai, có phải anh thấy tôi hiền lành nên lợi dụng không? Tôi nói cho anh hay: lần này không tính sổ rõ ràng không xong.

Giang Long gần như điếc nhất thời. Anh không nghe thấy gì ngoài từ “tính sổ” bởi toàn bộ tâm trí anh đang bị hút vào hơi thở thơm mùi bạc hà của người đối diện. Gương mặt cậu quá gần, anh chỉ thấy đôi môi hồng mấp máy vô cùng kêu gọi. Mùi hương tươi mát phả vào mặt anh theo nhịp điệu khép mở của miệng. Thân dưới Giang Long bốc hỏa một chập, máu dồn lên não. Mặc xác chuyện gì đang xảy ra, hiện thời, anh chỉ muốn đè người kia xuống.

Bách Diệp thấy ánh mắt Giang Long mơ màng, rõ ràng là không để lời đe dọa của mình vào tai. Đáng chết. Thật muốn cho mi hai tát. Cậu đang bàn tay bóp má Giang Long thành mỏ chim:

– Tên khốn này, anh có nghe tôi nói không hả?

Hành động của cậu kéo Giang Long khỏi cơn ảo giác còn Bách Diệp không hề biết mình vừa thoát khỏi một vụ cưỡng bức trong gang tấc. Giang Long sợ hãi trước ý nghĩ điên rồ của bản thân. Nếu anh lỡ không kiểm chế được mà làm loại chuyện đó, bảo đảm chết không có đất chôn.

– Vâng... vâng... tôi nghe... Cậu đang nói “tính sổ”.

Bách Diệp thấy học sinh trả bài đúng trọng tâm, tinh thần khá hơn chút ít:

– Mai tôi sẽ xử lý anh từng chi tiết. Đừng có giở trò mèo với tôi, nhớ chưa?

Giang Long gật như tể sao:

– Đã biết.

Bách Diệp thỏa mãn buông ngực áo anh ra, phủi phủi tay:

– Sau bữa tối mai, tại phòng làm việc của anh.

– Tôi nhớ rồi.

Cậu nhếch môi cười:

– Tốt. Chúng ta phải tính sổ cho sòng phẳng.

Nói xong, Bách Diệp vênh mặt, quay lưng bỏ về phòng, để mặc Giang Long ngẩn ngơ tại chỗ. Hóa ra vẫn chưa chết. Nhưng sau ngày mai sẽ thế nào? Bách Diệp sẽ dọn đi, không ở đây nữa. Hợp đồng hoàn thành, thanh toán xong mỗi người một việc, chẳng gặp lại nhau. Hay là thuê cậu ta duy tu bảo dưỡng vườn? E rằng sau vụ Water gate (4) này, cậu ta không dễ làm việc nữa. Anh thở dài não nuột, nhìn vào màn hình di động tối om. Chắc không gọi lại được thằng ôn kia rồi. Vừa nghĩ đến đây, điện thoại rung lên, báo Hoàng Dương gọi. Giang Long vội nhấn nút nghe. Sao thằng này hôm nay tử tế thế nhỉ?

– Bách...

Anh định kể lể Bách Diệp đã phát hiện vụ ống nước rồi thì Hoàng Dương đã ngắt lời:

– Khỏi dài dòng. Tôi gọi lại để nói một câu thôi. Chúc may mắn. Há há há...

Thằng chết tiệt, tổn công mình vừa nghĩ tốt cho nó. Giang Long tức giận đập máy, tiếng cười “khả ố” của Hoàng Dương vẫn vang vọng trong tai.

Hoàng Dương hể hả ôm Thủy Tùng bên cạnh, hôn chụt lên má cậu, cảm thấy hạnh phúc của mình được nhân đôi trước bất hạnh của Giang Long.

*

Đêm đó, có bốn người mất ngủ.

—

(1) Scott Summers: là anh này trong X-men. Tui rất mê ảnh nha. Người đầu mà đẹp trai dữ dội.

>

(2) Chiếc kẹo của bác Hồ: đại ý là sai biết nhận lỗi vẫn được thưởng. Link tham khảo mamnonmeokitty.edu/soi-ngu-nhan-su/phat-trien-chuyen-mon/thu-vien-truyen/41-truyen-tieng-viet/123-ai-ngoan-se-duoc-thuong.html

(3) Luật Omerta: luật Im lặng của Mafia Ý

(4) Watergate: Scandal nghe lén bê bối thời tổng thống Nixon

12. Quyển 1 - Chương 12

Đúng ngày giờ, địa điểm, Bách Diệp ngồi chờ Giang Long, vẻ mặt trong trẻo như thiên thần, người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng cậu đợi tình nhân. Laptop để mở trước mặt, cậu xem lại một lượt “bài thuyết trình”. Một bản in đặt trên bàn, liệt kê đầy đủ các đầu mục, lát nữa sẽ đưa cho Giang Long. Thằng cha này rất cáo già, không thể sơ sẩy được. Trúng mấy vỏ của hắn vậy là quá đủ. Càng nghĩ Bách Diệp càng thấy sôi máu. Hình tượng thiên thần với đôi cánh trắng đã hóa thành ác quỷ có sừng và đuôi nhọn hoắt. Giang Long chứng kiến quá trình “biến hình” của người kia từ đầu chí cuối, không tin nổi vào mắt mình, suýt nữa thì cười phá lên. Con quỷ này nhìn thế nào cũng rất ngây thơ. Nếu em là quỷ, tôi sẽ là Lucifer.

Anh khẽ đằng hắng một tiếng, Bách Diệp quay ra, “biến” lại thành người. Giang Long thản nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cậu, ra hiệu mời bắt đầu, thái độ nghiêm trang cứ như họp cổ đông.

Bách Diệp hít một hơi, đẩy tập giấy đã chuẩn bị sang phía anh. Giang Long cầm lấy đọc lướt qua, một bảng excel toàn chữ với số khô khan. Anh nâng giấy ngang tầm mắt, che giấu vẻ vắn vẹo trên nét mặt. Cứ sống mà phải nhịn cười thế này mãi chắc nội thương mất. Tưởng Bách Diệp sẽ tính sổ thế nào, hóa ra đúng là tính sổ thật.

Bách Diệp chờ vài phút ổn để “học sinh ổn định chỗ ngồi” và tinh thần rồi mới lên tiếng, cố ra vẻ nghiêm trọng:

– Ông chủ Long, ông cũng biết đấy. Tôi chỉ là người làm ăn nhỏ, không vốn lớn lãi dày như ông, mỗi hợp đồng lời lãi chẳng được bao nhiêu. Nhiều công trình, ví như nhà ông đây, tôi chỉ lấy công làm lãi. Mỗi một sơ sẩy là mất một miếng trong bát cơm của anh em. Thực sự không dễ dàng.

Cậu có tình kể khổ để nâng tầm tội lỗi mà Giang Long gây ra, khiến anh phải tự thấy lương tâm dần vặt vì nỗi đã gây ra cho cậu những tổn thất này nọ. Tiếc thay, Giang Long không ngốc, anh biết thừa cậu kiếm được bao nhiêu cho hợp đồng với mình, chưa kể các khoản “chặn” được từ Tuấn Ngọc, trừ hao mấy chục triệu đền bù vụ đường ống nước vẫn còn hời chán. Anh cúi đầu nén cười, lại khiến Bách Diệp hiểu lầm là mình đang đánh trúng tim đen đối phương, càng nói hăng say:

– Tôi coi công trình như con đẻ, chăm lo cho nó từng chi tiết, thức khuya dậy sớm, ăn không ngon ngủ không yên chừng nào nó chưa hoàn thiện.

Xạo, cậu ăn ngon miệng hơn cả tôi, ngủ ngáy o o, tưởng tôi không biết chắc. Mà nói cho cậu biết, cậu sẽ không có con đẻ đâu. Vì đời này, tôi sẽ không để cậu lấy vợ hay tăng tịu với bất kỳ ai. Tưởng tượng ra xằng Bách Diệp kết hôn rồi có con, Giang Long chợt thấy khó chịu như có cái gì đó bóp nghẹt cổ. Anh bắt giác cau mày.

Bách Diệp quan sát rất kỹ mọi phản ứng của Giang Long. Thấy anh có vẻ khó ở, cậu chột dạ, sợ mình hăng tiết nói bốc lên giờ, vội chuyển pha sang nội dung chính, giọng dịu đi, xưng hô cũng thay đổi:

– Như anh đã thấy trong bảng kê, tôi liệt kê rất rõ ràng các khoản mục. Số 1 là số tiền tôi đã phải bỏ ra để sửa chữa đường ống, mua cây và hoa mới, chi phí nhân công tu sửa. Mục 2 là chi phí tài chính của mục 1. Nể tình ông đối xử với tôi hàng ngày không tôi nên tôi tính rất hữu nghị.

Hừ, lãi suất chợ đen mà cậu kêu hữu nghị thì cái gì mới gọi là chặt chém đây?

– Mục 3 là tiền khám chữa bệnh hôm trước. Nếu không vì sức ép của anh thì tôi đâu có ngã bệnh. Hừ.

Nghĩ lại mà Bách Diệp vẫn sôi máu vì mình bị lừa quá ngoạn mục. Cậu ân hận về nỗi mình trông mặt mà bắt hình dong, người ngợm coi đảng hoàng thế kia mà xấu thối hơn cả bụi đời chợ Lớn. Ai nghĩ anh ta chơi “bắn” thế chứ. Thủ đoạn hạ lưu vậy mà cũng dám làm. Lẽ nào anh ta không sợ chuyện này bị đồn đại ra ngoài sẽ hủy luôn hình tượng ngời ngời cao quý của Tổng giám đốc Giang Long – một trong những người đàn ông độc thân hấp dẫn nhất trong mắt anh “chị” em FA? Có cả anh em hả? Đương nhiên rồi. Hồi tìm hiểu sơ về người này, Bách Diệp đã lạc vào một trang gay khá nổi tiếng, xem mấy chục post bình luận mới biết hóa ra không chỉ phụ nữ khao khát anh ta mà đàn ông cũng thèm muốn không kém.

– Mục 4 là đền bù tổn thương tinh thần mà tôi phải gánh chịu. Đó, ông anh xem rồi ký biên bản đi.

Giang Long lướt qua bảng “tính sổ” một lần nữa. Tổng số tiền chẳng đáng kể gì với anh nhưng anh không muốn thỏa hiệp dễ dàng, bằng không về sau Bách Diệp sẽ leo lên đầu lên cổ anh mất. Giang Long thậm chí không thèm tìm hiểu tại sao mình lại nghĩ đến tương lai sau này với người kia nữa. Hiện tại, anh chỉ muốn giữ cậu lại càng lâu càng tốt. Nếu Bách Diệp có tất cả những thứ cậu yêu cầu, cậu sẽ bỏ đi ngay khi vừa xong công trình.

– Bách Diệp, tôi đồng ý với mục 1. Cậu chuyển toàn bộ hóa đơn chứng từ cho thư ký của tôi. Mục 2, tôi chỉ chấp nhận lãi suất ngân hàng, lãi suất chợ đen này không kiểm toán được. Mục 3 như mục 1. Riêng mục 4, tôi từ chối.

Cái gì? Mục 4 mới là niềm hy vọng của Bách Diệp, đó mới là khoản cậu có lời, những khoản kia chỉ là đập nợ, cậu thanh toán trước rồi giờ Giang Long trả lại. Bách Diệp mở to mắt, lắp bắp:

– Tại sao?

Giang Long thần nhiên gõ tay xuống bàn:

– Tại vì cậu không có căn cứ khi đưa ra con số này. Tại sao lại là số đó mà không phải số khác? Cậu đã giám định y tế chưa?

Bách Diệp ú ớ:

– Tôi... tôi... dựa trên sức khỏe tinh thần bản thân. Tôi hiểu tình trạng của mình hơn bất kỳ bác sĩ nào.

Giang Long cười khẩy:

– Cứ cho là cậu hiểu nhưng cậu không đủ trình độ chuyên môn để đánh giá. Muốn tôi chấp nhận mục 4, cậu phải có xác nhận của bác sĩ chuyên khoa.

Sao lại phức tạp thế cơ chứ? Nhưng đã đến nước này rồi chả nhẽ lại bỏ cuộc?

– Làm sao để có xác nhận?

Giang Long thấy người kia mắc câu, cười thâm trong bụng nhưng không tỏ ra gì cả:

– Cậu phải đến gặp một bác sĩ tâm thần để đánh giá tình trạng. Mà phải là bác sĩ do tôi chỉ định, người khác tôi không yên tâm.

Nói thẳng ra là anh không tin, sợ tôi thông đồng với bác sĩ chứ gì?

– Bác sĩ do anh giới thiệu, tôi không yên tâm.

Hai người không ai chịu ai, nhìn nhau tóe lửa, rốt cuộc thỏa thuận sẽ thăm khám đồng thời hai bác sĩ. Kết quả dựa vào hội chẩn của hai chuyên gia.

– Tôi nói trước, nếu xác nhận cậu bị tổn thương tinh thần thật, tôi sẽ đền bù dựa trên đánh giá của bác sĩ. Trong trường hợp cậu khỏe mạnh bình thường, cậu sẽ không được xu nào mà còn phải chịu chi phí bác sĩ. Bên cậu tôi không rõ chứ bác sĩ bên tôi là đầu ngành tâm thần, giá của ông ta không thấp đâu.

Bách Diệp giật mình đánh thót nhưng đã đâm lao phải theo lao. Giờ rút lại thì còn gì là thể diện? Cậu nói cứng:

– Được.

Giang Long như cười như không, cầm di động bấm số luôn.

– A lô, anh Liên ạ? Em Long đây. Em có ca bệnh muốn nhờ anh giúp... Dạ, anh đang ở Mỹ ạ? Khi nào anh về? ... Lâu thế cơ ạ?... À, cũng không gấp, em chỉ tin tưởng anh thôi... Vâng, em chờ được... Vâng, bye anh.

Anh dập máy, hơi cau mày, thông báo:

– Bạn tôi đang đi thỉnh giảng ở Mỹ, mấy bữa nữa mới về. Trong thời gian chờ đợi, phiền cậu ở lại đây.

Bách Diệp ngạc nhiên:

– Công trình xong rồi, tôi ở lại làm gì?

Giang Long nghiêng răng nén giận. Biết ngay mà, xong việc phải đi ngay. Tâm trạng anh rất thẳng xuống vực sâu vạn trượng. Nếu tỉnh táo và khách quan mà nhìn thì Giang Long lúc này chẳng khác gì MB bị người ta “chơi” xong, trả tiền rồi đi không ngoai lại. Anh cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương nghiêm trọng. Có lẽ mình mới là người phải đánh giá thiệt hại tinh thần.

– Hừ, cậu khuất mắt trông coi của tôi ai biết chuyện gì xảy ra. Lỡ cậu bị ảnh hưởng ở đâu đó khác rồi vụ cho tôi thì sao?

Bách Diệp bĩu môi:

– Tôi không thêm làm trò đó. Tôi đâu có như anh.

Dĩ nhiên, câu sau cậu chỉ dám nghĩ chứ không điên mà phát biểu thành lời.

Giang Long nhún vai không đáp, tỏ vẻ không lùi bước vấn đề này. Hai cái ô tô muốn qua một chiếc cầu chỉ có một làn đường, nếu không muốn cùng rơi xuống nước thì sẽ có cái phải lùi trước. Bách Diệp chẳng còn cách nào khác là thỏa hiệp, đành vớt vát:

– Miễn phí nhà, bao ăn uống sinh hoạt.

– Được.

Vậy là Bách Diệp lại tiếp tục chuỗi ngày ăn nhờ ở đậu sung sướng như ông hoàng của mình tại nhà Giang Long.

13. Quyển 1 - Chương 13

Thực ra, ngày đó Giang Long chẳng gọi cho ai cả. Đúng là anh có người bạn tên vậy là bác sĩ tâm thần nhưng lúc ấy, anh chỉ bấm số chứ không ấn nút gọi. Hừ Bách Diệp chơi thôi. Anh biết tông người kia chỉ mạnh miệng chứ trong lòng lung lay như cây trước bão rồi. Mà cho dù không phải thế, anh cũng chẳng muốn thúc đẩy tiến trình khám bệnh chút nào. Về phần Bách Diệp, dĩ nhiên cậu cũng không hăng hái thăm khám, dìm đi được ngày nào hay ngày đó.

Vậy nên cả hai bên, vì mục đích của bản thân, lảng lạng để vụ “kiểm định tổn thất tinh thần” chìm xuống.

*

Công tác dọn dẹp khá nhanh gọn, qua một ngày là xong. Giang Long thực hiện đúng thỏa thuận, thanh toán nốt số tiền còn lại của hợp đồng. Bách Diệp nhận báo có từ ngân hàng, thần nhiên đến mức Giang Long tưởng cậu bị ma nhập. Chỉ có đến khi đêm xuống, một mình khóa cửa ngồi trên giường, Bách Diệp mới cười sung sướng, tung đồng tiền tưởng tượng lên cao rồi chờ nó rơi là tả quanh người, cảm thấy thiên đường chính là đây chứ chẳng cần chờ đến lúc nhắm mắt xuôi tay.

Ai nói tiền bạc không mang lại hạnh phúc, hẳn họ đang nói về tiền của người khác. Có tiền chưa chắc đã sung sướng nhưng không có tiền, chắc chắn sẽ bất hạnh. Tiền bạc là tiền đề, là điều kiện cần của hạnh phúc. Cái gì không mua được bằng tiền thì sẽ mua được bằng rất nhiều tiền. Chao ôi, những câu danh ngôn về tiền kiểu này, Bách Diệp thuộc vô số, thậm chí còn sáng tác hàng chục câu tương tự, có khi còn thành tuyển tập được không biết chừng.

Yêu tiền đến thế, Bách Diệp luôn tìm cách có càng nhiều, giữ càng lâu “em yêu” càng tốt.

Hợp đồng với Giang Long đã xong, thu nhập của công ty hiện tại chỉ có từ mấy dịch vụ chăm sóc cây lẻ tẻ và tiền “chăn” được của Hoàng Dương khi “cho thuê” Thủy Tùng. Nếu tình trạng này không được cải thiện, không những đàn “em yêu” sẽ ít đi mà có khi chi phí duy trì công ty cũng không đủ. Nghĩ cảnh đó, Bách Diệp thấy “ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa”, lập tức “tối bữa quên ăn, nửa đêm vỗ gối”, tự nhủ phải tiếp tục tích cực tìm hợp đồng mới thôi. Thời gian vừa rồi tập trung hết cho Giang Long, lơ là việc này quá. À, đúng rồi, Giang Long từng nói sẽ tổ chức bữa tiệc khánh thành có mời khách VIP, không tranh thủ làm quen thì còn đợi khi nào. Mà sao thằng cha này kín tiếng vậy nhỉ, không thấy đả động gì đến vụ này, chắc là không muốn có mặt mình tham gia. Mình phải thăm dò mới được. Bách Diệp suy tính, nhịp nhịp ngón tay trên bàn.

Trong bữa tối, Bách Diệp vui vẻ nói chuyện khác hẳn mọi ngày, hỏi han đủ thứ trên trời dưới biển làm Giang Long như rơi vào đám sương mù, mờ mịt không nhìn rõ gì nhưng lại rất mất mẻ, dễ chịu.

– Anh Long, hôm trước anh bảo sẽ có bữa tiệc sau khi công trình hoàn thiện, xong vì ông khách gì đó bận việc nên phải thay đổi ngày í. Ông đã về chưa? Anh định khi nào thì tổ chức?

Bách Diệp cố tỏ ra thân nhiên nhưng ánh mắt chờ đợi thì không qua được mắt Giang Long. Anh băn khoăn không hiểu cậu đang mong đợi điều gì ở bữa tiệc này, đào đâu ra chuyện con sâu tiền kia bỗng dưng lo chuyện bao đồng. Anh trả lời vu vơ:

– À, tôi nhiều việc quá nên chưa thu xếp được. Chắc để một vài tháng nữa.

Á đù, lâu thế chết tôi.

– Trời, ông anh ai lại làm thế?! Hồng hết... phong thủy. Xong nhà là phải đi coi ngày làm tân gia ngay trong tháng mới có lộc. Anh là dân làm ăn, càng phải giữ. Các cụ chả nói “Có thờ có thiêng, có kiêng có lành” sao?

Giang Long nhướn mày, phải vậy không? Sao tự dưng lại tốt bụng thế? Không phải âm mưu gì chứ? Của đáng tội Bách Diệp nói cùng có phần đúng. Đám bạn anh biết anh đại tu nhà vườn đã dầm dứ từ trước là phải mời chúng nó bù khú khi hoàn công. Không mời, khéo cả bọn mò đến phá banh nhà chứ chẳng chơi. Giang Long bị kẹt giữa lũ bạn và Bách Diệp. Mời bọn “quái thú” chả vấn đề gì, chi phí lại càng không phải điều anh suy nghĩ, cái chính là anh không muốn cho chúng nó gặp Bách Diệp. Vẫn có câu “ngưu tầm ngưu, mã tầm mã”, bạn Giang Long có nhiều người “trong giới”, tức là cũng thích đàn ông. Anh chắc chắn không đứa nào dám nằng tay trên “em” Diệp nhưng bảo đảm sẽ có thằng muốn ăn đập nhào vào trêu ghẹo cậu. Dù chỉ là đùa thôi anh cũng thấy ngọc thể bất an lắm rồi. Chắc phải thanh lọc danh sách kèm cảnh báo dành cho khách mời kiểu cho Bách Diệp đeo tấm biển “Cấm sờ vào hiện vật”. Giang Long suy tính một hồi, xoa xoa cằm rồi bảo;

– Ừm, để tôi xét. Mai đi ăn tối với bọn Hoàng Dương nhé!

Bách Diệp ngơ ngác:

– Hử? Sao tự dưng lại đổi chủ đề vậy?

Giang Long cười cười:

– Cậu quên Hoàng Dương làm nghề gì à? Tôi chả có thời gian đâu mà tổ chức, quảng quách cho nó là nhẹ thân.

Công ty Hoàng Dương chuyên về tổ chức sự kiện. Thủy Tùng được “anh Hoàng” thuê đứt hàng tháng thỉnh thoảng cũng góp phần trong các chương trình ngoài trời cần đến phối cảnh cây cối. Thủy Tùng mới vào nghề, mỗi lần thế đều phải nhờ đến Bách Diệp hướng dẫn. Dĩ nhiên, cậu chàng không quên “chặt” thêm ít phụ phí tư vấn.

*

Đồ ăn Tây nhiều chất đạm và béo không có lợi cho dạ dày của Bách Diệp nên Giang Long đặt một phòng riêng tại một nhà hàng Nhật Bản sang trọng. Đồ ăn Nhật thanh đạm, tốt cho sức khỏe của cậu hơn. Mặc dù không trực tiếp mời Thủy Tùng nhưng Giang Long biết hai “con sam” kia đi đâu cũng dính lấy nhau, thế nào Hoàng Dương cũng đưa tình nhân theo nên đặt chỗ cho bốn người cho chắc.

Bách Diệp rất chờ đợi cuộc gặp gỡ. Ngoài việc hóng vụ tân gia thì còn vì chuyện riêng nữa. Lâu lâu không gặp Thủy Tùng, Bách Diệp có chút chờ mong, vì thế, cậu rất ngạc nhiên khi không thấy em họ đi cùng Hoàng Dương đến chỗ hẹn. Cậu ngó ngó ra sau anh, tưởng chừng em sẽ vào sau:

– Ủa? Thủy Tùng đâu rồi? Sao anh lại đi một mình?

Hoàng Dương tránh né cái nhìn của cậu:

– Em ấy bận nên không đến được.

Anh ngồi xuống bàn, dáng vẻ hơi ủ rũ, đánh trống lảng sang chuyện công việc:

– Ông định tổ chức tiệc ngoài trời chứ gì? Có ý tưởng gì chưa?

Giang Long dĩ nhiên nhận ra sự khác lạ của bạn. Có vẻ như nó và người yêu bé nhỏ đang gặp trục trặc. Lẽ ra anh phải cười vào mũi nó vì tội lần trước nó đã bỏ rơi anh trong cơn nguy cấp, lại còn hờn hở trên sự “đau khổ” của anh nhưng quả thực, nhìn thấy Hoàng Dương luôn bình thản mà bây giờ lộ vẻ bối rối khó giấu, anh không nỡ “chà đạp” tâm hồn “yếu đuối” đang bị tổn thương kia. Anh vờ như không để ý, nói luôn vào việc chính:

– Không có. Cái này phải hỏi ông chứ. Tôi chỉ có một số yêu cầu thôi. Tôi không muốn mời quá đông khách, chỉ cần những người quan trọng và/hoặc thân thiết. Các mối quan hệ của tôi thì ông cũng biết rồi, nếu cần cụ thể hơn thì liên hệ với Loan – thư ký của tôi.

– Ông thích hoành tráng, sang trọng hay thân mật? Ngân sách có giới hạn gì không? Dự định vào thời gian nào?

Giang Long trả lời cụ thể từng câu hỏi Hoàng Dương đặt ra cho khung chương trình. Bách Diệp ngồi bên cạnh, sau khi cầm cúi ăn thì chống tay ngắm hai người. Rõ ràng hai phong cách khác nhau đến thế mà lại là bạn thân. Ở Hoàng Dương toát lên vẻ điềm tĩnh, an ổn còn Giang Long lại có chút phong lưu, nhàn tản. Nhưng cả hai người đều tỏa ra hơi thở quyến rũ của đàn ông thành đạt và già dặn. Thật chẳng có gì là lạ khi họ có nhiều fan hâm mộ như thế. Con gái trẻ xì-tin thích hotboy nhưng phụ nữ thông minh thì hiểu rõ “man” chứ không phải “boy” mới là người đáng để lấy làm chồng. Bách Diệp thầm chép miệng, chẳng em họ mình kể ra cũng tốt số. Chuột sa chĩnh gạo. Hoàng Dương vừa tử tế vừa ngon lành. Kiếm đâu ra cô vợ tốt hơn chứ. Không biết cuộc sống hai bạn trẻ ra sao nhỉ? Thủy Tùng tính tình hiền lành, ở chung với anh trai bình đạm này... hây dà, nghĩ thôi đã thấy buồn ngủ. Anh thích ăn gì? Anh muốn ăn tôm. Em cũng thế. Hai đứa dắt nhau đi ăn tôm. Em thích cây gì? Em thích thủy tùng. Anh cũng thích Thủy tùng. Rồi hai đứa “yêu” nhau. Chắc chả cãi nhau bao giờ.

Bách Diệp vừa say sưa nhìn Hoàng Dương vừa nghĩ miên man, trông rất giống nữ sinh trung học ngồi ngắm thần tượng. Giang Long liếc sang bên cạnh, bắt gặp ánh mắt mê mải của người kia, máu nóng bốc lên đầu. Anh đặt mạnh chiếc ly trên tay xuống bàn, tạm dừng cuộc bàn bạc. Hoàng Dương bị ngắt mạch, cũng quay ra nhìn người đối diện. Bách Diệp bỗng dưng bị “chiếu tướng”, giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ:

– Ủa? Sao đang nói chuyện lại dừng? Đừng để ý đến tôi. Hai anh cứ tiếp tục.

Giang Long khề găm lên:

– Cậu vừa nghĩ cái gì?

– Há? Nghĩ gì á? Tôi chẳng nghĩ gì cả.

Bách Diệp thấy mình rất oan khuất, tự dưng bị sảng giọng. Cậu nghĩ chuyện nọ xọ chuyện kia nên thực sự lúc bị hỏi thì chẳng nhớ mình đang nghĩ cái gì. Nhưng Giang Long lại không nghĩ thế. Anh tưởng Bách Diệp đang giấu diếm gì đó. Không phải anh nghi ngờ Bách Diệp có ý với Hoàng Dương, đây là người yêu của Thủy Tùng, không đời nào Bách Diệp làm chuyện nâng tay trên, chỉ là anh không hiểu trong đầu cậu tính toán gì, không muốn cậu dùng ánh mắt kia dừng lại trên bất kỳ người nào khác ngoài mình.

Nếu là mọi lần thì hẳn Hoàng Dương đã không từ chối cơ hội “chọc gậy bánh xe” này nhưng hôm nay tâm trạng không tốt nên anh điều hướng cuộc nói chuyện quay về chủ đề chính, hai bạn muốn cãi nhau thì về nhà đóng cửa bảo nhau nhé: Chốt lại là thế này nhé: Thời gian: thứ bảy tuần sau nữa; khách mời: chốt với Loan, gửi thiệp mời vào thứ ba tuần tới, nhắc lại lần nữa trước buổi tiệc hai ngày; phong cách: vừa sang

trọng vừa thân thiết; ngân sách: không giới hạn. Bách Diệp nghe chữ “không giới hạn” mà lộn tiết. Bình sinh Diệp công tử đây cực kỳ ghét kẻ nào tiêu tiền không cần biết số lượng. Cậu làm gì cũng tính toán rõ ràng từng mục, ngân sách hoạt động chính là điểm lưu ý đầu tiên và quan trọng nhất. Cậu khê bĩu môi khinh bỉ, kẻ nào vớ phải anh đúng là đen cả đời.

Hoàng Dương kết luận xong thì gọi nhà hàng gói một phần mang về cho Thủy Tùng. Giang Long cười cười, chắc thằng này làm gì có lỗi rồi. Cho mày chết. Với tính cách dịu dàng của Thủy Tùng mà giận thì cơn giận này không dễ xoa dịu đâu. Cảm giác cười trên nỗi đau của người khác thật con mẹ nó sướng khoái. Thảo nào lần trước nó cười mình thỏa mãn thế. Anh thanh toán hóa đơn, cả phần mang về của Thủy Tùng rồi chở Bách Diệp về biệt thự, dự định ngày mai sẽ đưa cho Loan “blacklist” những nhân vật chắc chắn không được cho vào danh sách.

14. Quyển 1 - Chương 14

Trong lúc Hoàng Dương hối hả chuẩn bị cho buổi tiệc thì Bách Diệp cũng không rảnh. Cậu vác máy ảnh (được mua bằng tiền của Tuấn Ngọc) chụp những cảnh đẹp nhất trong vườn nhà Giang Long, chỉnh sửa rồi đưa lên website công ty. Hai hộp namecard mới găm sẵn trong nhà, hôm tới tha hồ “phát tờ rơi”. Đây là dịp tốt để tiếp cận khách hàng tiềm năng, chứ không cậu đã chẳng tốn công nhắc nhở Giang Long.

Gần đến ngày, công ty Hoàng Dương phải đến một đội trang trí. Bách Diệp chưa thấy hậu trường sự kiện bao giờ nên rất hào hứng quan sát, lăng xăng khắp nơi. Bên Hoàng Dương rất chuyên nghiệp, làm nhanh gọn đâu ra đấy, qua hai ngày đã sắp xếp xong tất cả, chỉ cần bê đồ ăn thức uống ra nữa là xong.

Buổi tiệc sẽ kéo dài từ chiều, lúc mặt trời chưa tắt nắng để quan khách có thể chiêm ngưỡng khu vườn cho đến tối có buffet ngoài trời. Để phòng trường hợp có mưa bất thành linh, dù mùa này rất hiếm khi thời tiết dở chừng, phòng khách rộng mênh mông nhà Giang Long cũng được dọn dẹp sẵn để khách có thể di chuyển vào.

Dường như Giang Long có quan hệ rất tốt, mà thực ra, đã được mời rồi thì chắc chắn không thể đến tay không. Ai cũng phục trang thanh lịch, tông xec tông với bữa tiệc, cầm theo món quà trang trọng không kém. Bách Diệp nhìn dần xe sang mà thêm đỏ mắt. Đúng là vật hợp theo loài mà, người giàu chơi với người giàu, người nghèo tụm với người nghèo. Khách mời khá phong phú, từ có tuổi đến trẻ trung, trai gái đủ cả. Bách Diệp chỉ không ngờ Tuấn Ngọc cũng được mời. Cậu tưởng Giang Long không muốn gặp lại cậu ta nữa chứ.

Đi cùng Tuấn Ngọc là một cô gái cực kỳ xinh đẹp, dáng cao, chân dài, ba vòng bốc lửa. Nhìn hai người hao hao giống nhau, có lẽ là chị em gì đó, nhưng khí chất thì khác hẳn. Cô gái kia toát lên vẻ mạnh mẽ và phóng khoáng trong khi Tuấn Ngọc lại có phần âm nhu. Cô rất thu hút, Bách Diệp quả thật không muốn rời mắt. Từ lúc cô đến, cậu gần như chẳng nhìn ai khác.

Giang Long đón khách ở cổng chào bằng hoa. Hôm nay, anh mặc một bộ vest trắng, may vừa khít với thân hình “chuẩn không cần chỉnh”, đúng tiêu chí “hoàng tử bạch mã”. Khách mời, vì mục đích gì, chân thành hay lịch sự cũng đều khen nức nở. Giang Long mặt tỉnh bơ, những lời ca tụng kiểu này anh đã quen quá rồi, chỉ đáp lại theo đúng nghi thức xã giao, trong bụng hoàn toàn không cho là đúng. Anh hiểu rõ rằng nếu anh không sở hữu số tài sản khổng lồ kia, nếu anh mất trí, nếu dung mạo anh bị hủy hoại, chẳng mấy ai trong số những người này còn muốn thân cận với anh nữa. May lắm thì còn Hoàng Dương, Mỹ Ngọc... A, nhắc tới Mỹ Ngọc mới nhớ, cô nàng chạy đâu rồi, khéo lại hạ gục mất trái tim non nớt ấy chứ. Anh đưa mắt tìm, thấy Mỹ Ngọc – chính là cô gái đi cùng Tuấn Ngọc đang đứng ngắm đàn hoa cát tường vũ.

Mỹ Ngọc là chị gái Tuấn Ngọc, hơn em trai tới bảy tuổi nhưng trông cô quá trẻ nên người lạ như Bách Diệp thường không rõ cô là chị hay em gái cậu ta. Giang Long quen Tuấn Ngọc là qua Mỹ Ngọc. Phải nói là ngược lại mới đúng, Tuấn Ngọc quen Giang Long qua chị gái. Mỹ Ngọc cũng từng thích Giang Long nhưng biết anh là gay, cô vui vẻ từ bỏ và chúc anh “đoạn tử tuyệt tôn”. Tính cách hào sảng của cô là điều Giang Long vô cùng quý trọng. Trong mối quan hệ “qua đường” với Tuấn Ngọc, Giang Long chỉ áy náy với Mỹ Ngọc. May thay, Mỹ Ngọc là người rất hiểu chuyện. Yêu đương thế nào là chuyện cá nhân của đôi bên, dù là em trai cưng “thiệt thòi”, cô cũng không can thiệp.

Khi hai người đó bắt đầu qua lại với nhau, bằng sự nhạy cảm của phụ nữ, Mỹ Ngọc đã biết em mình không phải mẫu người Giang Long yêu. Thực tình cô cũng không rõ người có thể khiến một kẻ phong lưu như anh dừng chân sẽ như thế nào, chỉ có điều, cô chắc chắn người đó không thể là Tuấn Ngọc. Tuấn Ngọc quá say mê Giang Long, một con ngựa bất kham chẳng mấy khi bị sự dịu dàng thuần hóa. Điều đó chỉ có trong tiểu thuyết mà thôi. Mỹ Ngọc sợ em trai đau khổ, nhiều lần khuyên can nhưng cậu ta như con thiêu thân lao vào lửa, biết sẽ chết mà không sao cưỡng lại được sức hút nóng bỏng của nó.

Hồi đầu, Giang Long cũng rất thích Tuấn Ngọc. Cậu bé đúng kiểu “công chúa” được bao bọc trong nhung lụa, chẳng hiểu gì về nhân tình thế thái. Có một người chị quá xuất sắc, cậu ta chẳng cần phải nhọc lòng về bất kỳ điều gì, lúc nào cũng nhìn đời qua lăng kính hồng đẹp đẽ. Tuấn Ngọc rất tuấn tú, cộng với tính cách ngây ngô chứ không phải ngây thơ, đã chạm đến ham muốn được che chở của Giang Long. Có điều, khao khát được chinh phục của anh còn cao hơn, dần làm mờ đi xúc cảm “chim bồ”. Tuấn Ngọc quá lụy tình và yếu đuối, chỉ qua vài tháng đã không giữ chân nổi “con rồng” đầy năng lượng và ham bay nhảy. Vì mối quan hệ tốt đẹp với Mỹ Ngọc, Giang Long rất kiên nhẫn với em trai cô. Từ lúc quyết định chia tay, lần đầu tiên anh vận đến sự can thiệp của người nhà đối phương. Anh không muốn gây tổn thương cho Tuấn Ngọc, hạn chế được chừng nào hay chừng đó. Nhưng chính sự nhẹ nhàng ấy lại khiến Tuấn Ngọc hiểu lầm rằng anh vẫn còn tình cảm với mình. Phải đến khi Mỹ Ngọc bảo anh cần dứt khoát, lạnh nhạt với cậu, Giang Long mới thực sự tỏ ra phũ phàng. Đúng lúc đó, Bách Diệp xuất hiện, khiến Tuấn Ngọc hiểu lầm. Mỹ Ngọc nghe em trai kể, dù chưa gặp “tình địch” của cậu ta cũng vội tận dụng cơ hội khuyên nhẹ mắng nặng hòng dập tắt lửa lòng của Tuấn Ngọc. Qua một thời gian, hai người cách ly, Tuấn Ngọc có vẻ xuôi xuôi nên hôm nay cô mới dắt cậu ta đi dự tiệc cùng, nâng “bài tập chia tay người yêu” lên trình độ khó hơn. Nếu Tuấn Ngọc gặp Giang Long mà vẫn kiềm chế được thì hy vọng giải cứu cậu khỏi mối tình đơn phương này không phải là nhỏ.

Mỹ Ngọc đang mãi suy nghĩ bỗng cảm nhận một luồng ánh mắt nóng bỏng rơi vào người. Chắc chắn không phải ánh mắt trời vì bây giờ là lúc chiều tà, ánh nắng không gay gắt đến thế. Mỹ nhân như cô đi đâu cũng được và cả bị ngắm nhìn, cô cũng chẳng lấy làm lạ. Nhưng ánh mắt lần này có gì đó hơi khang khác, cụ thể thế nào thì giờ cô chưa định nghĩa được. Mỹ Ngọc cắt đứt dòng hồi tưởng, tập trung cảm nhận phương hướng của luồng nhìn. Chẳng mất nhiều thời gian, công sức, cô đã xác định được “tọa độ” phát ra ánh mắt. Không phải cô là x-woman, chỉ là người kia quá mãnh liệt và lộ liễu.

Mỹ Ngọc chậm chậm xoay người về phía người đó, gương mặt nở một nụ cười khuyếch đảo chúng sinh. Hừ, muốn nhìn thì để chị mày đây biểu diễn cho xem nhá.

Đáp lại cô là một đôi mắt to đen, trong veo. Người đó chớp chớp hàng mi rợp bóng, vẻ mặt thành kính, ngưỡng mộ không nhuốm chút nhục dục khiến Mỹ Ngọc suýt lặn ra cười. Cậu bé kia, nếu có thể, hẳn rất muốn lặn đến chỗ cô mà kêu: “thần tiên tỷ tỷ”, giống hệt mấy phim Trung Quốc cổ trang.

Mỹ Ngọc buồn cười, người hâm mộ nhan sắc của cô không phải một nghìn cũng vài trăm nhưng kiểu ngưỡng mộ này có lẽ chỉ cô chỉ gặp được hồi đi làm từ thiện tại Hà Giang. Mấy em bé đáng yêu trên đó cũng nhìn cô bằng ánh mắt thơ ngây trong vắt như thế. Mỹ Ngọc bỗng có ham muốn búng vào cặp má bầu bầu kia xem có sữa không. Bản năng làm mẹ trời dạy, cô thật rất muốn sờ cậu nhóc ra thơm bẹp má. Cô yển chuyển bước về phía cậu, nụ cười trên môi chuyển từ xi-tai quyến rũ sang phong thái dịu dàng. Mỹ Ngọc này đâu phải loại ăn tạp “trẻ không tha, già không thương”.

Bách Diệp thấy giai nhân lại gần, tim đập rộn ràng, người đầu mà đẹp quá, chắc là em gái thẳng ngố Tuấn Ngọc nhưng đẹp và có vẻ thông minh hơn nhiều. Ước gì nâng là em mình, mình sẽ cưng chiều hết mực, ngày ngày ngắm nhìn nó, canh chừng ong bướm bu quanh nó. Bách Diệp sa vào ảo tưởng, không để ý người đẹp đã tới rất gần, đang chăm chú quan sát biểu cảm trên mặt cậu.

Mỹ Ngọc xinh đẹp từ nhỏ nên luyện thành phản xạ cảnh giác với người lạ rất cao. Cô chẳng mấy khi có hảo cảm hay ác cảm với ai sau một vài lần gặp mặt, vô cùng cẩn trọng khi đánh giá con người, không bao giờ để ấn tượng ban đầu lấn át lý trí. Có điều, cậu bé này thật khác biệt, thanh tú đáng yêu, tuy còn xa mới đẹp như em trai cô nhưng từ cậu tỏa ra cái gì đó rất mát mẻ, dễ chịu, giống như một cụm lá bạc hà. Cô không rõ cậu đang nghĩ gì mà vẻ mặt rạng rỡ hơn hờ như thể đang trong một giấc mơ đẹp. Nhìn gần mới thấy cậu trẻ hơn cô tưởng, đôi má non tơ bầu bĩnh. Mỹ Ngọc nhìn không nổi, giờ tay bẹo một cái.

– Á!

Bách Diệp đang mải mơ mộng về cô em gái, chợt má đau điếng. Giật mình tỉnh giấc, hóa ra “em gái” đang kéo má mình, cười ranh mãnh. Cậu hơi nghiêng đầu, tránh “ngũ trảo công” đỏ chót, mếu máo xoa má:

– Em gái, móng tay em dài quá đấy.

Hả? Em gái? Thằng nhóc này kém mình đến nửa giáp ấy chứ. Bình thường phụ nữ rất vui khi được khen trẻ, cơ mà bị một thằng bé con gọi là em thì quá sức chịu đựng rồi. Mỹ Ngọc trở mặt:

– Em gái? Cậu biết tôi bao nhiêu tuổi không?

Bách Diệp hơi bối rối, cậu không có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ, nhất thời không biết đáp sao, chỉ ú ớ mấy tiếng.

Mỹ Ngọc nhìn cậu thộn mặt, không nhịn được cười phá lên. Tiếng cười của cô lạnh lạnh như chuông bạc, thu hút tất cả mọi sự chú ý. Bách Diệp hoảng hồn, đưa tay bịt miệng cô lại. Hành động của cậu vốn có thể gọi là ấu trĩ nhưng một đôi tiên đồng ngọc nữ đứng giữa vườn hoa lại có sự gần gũi đến thế, kết hợp với tiếng cười vừa xong của mỹ nhân, người ngoài ngó vào đều hiểu hai người tình cảm thân mật, có lẽ chàng trai vừa kể một câu chuyện hài hước cho nàng.

Giang Long nhìn thấy một loạt hành động của Mỹ Ngọc từ lúc cô còn đứng dưới dàn hoa nhưng vì bận tiếp khách nên anh chỉ quan sát từ xa. Khoảng cách không gần nên Giang Long chỉ thấy hai người đứng khá sát nhau, Mỹ Ngọc thì cười vui vẻ, còn bẹo má Bách Diệp. Lúc đó, anh đã thấy lòng khó ở lắm rồi. Đến khi Bách Diệp và Mỹ Ngọc “thân mật” thì anh không nhịn nổi nữa, sầm mặt bước nhanh về phía hai người kia. Mỹ Ngọc đang cầm tay Bách Diệp, gạt ra khỏi miệng mình. Hai người vẫn tay trong tay “đắm đuối”.

- Hai người đang làm cái gì vậy?

Giọng Giang Long có chút hằn học, mắt nhìn chằm chằm vào tay “đôi trẻ”. Mỹ Ngọc chưa từng gặp biểu hiện này của anh bao giờ, không khỏi ngơ ngác, ngượng ngùng buông tay Bách Diệp ra. Câu hỏi này không dễ trả lời bởi thực tình hai người chưa kịp làm gì cả. Về bối rối không nói nên lời của Bách Diệp và Mỹ Ngọc trong mắt Giang Long cực kỳ “ngứa ngáy”. Không làm chuyện khuất tất sao phải ngại ngùng như thế? Anh nheo mắt nhìn hai người, quyết chờ hồi đáp. Trong lòng Bách Diệp ngọt ngào khó chịu, mình đâu có làm gì sai mà anh ta lại tỏ vẻ như thể bắt gian tại trận thế này. Cậu cau mày nhưng cũng không biết nói gì cho tốt. Mỹ Ngọc cảm nhận được bầu không khí kỳ quặc, nghĩ nghĩ một lúc rồi cười toe, ôm lấy khuỷu tay Bách Diệp, hơi dựa đầu vào vai cậu, ra chiều thân thiết:

- Bọn em chỉ chơi đùa chút thôi.

Nếp nhăn trên trán Giang Long càng sâu. Cái gì mà “bọn em”? Tư thế ôm ấp kia là thế quái nào? Đừng nói hai người đã quen nhau từ trước chứ?

Bách Diệp cũng ngạc nhiên trước hành động của Mỹ Ngọc. Đến tên của cô, cậu còn chưa kịp biết, đâu có thân đến mức bá vai bá cổ nhau như vậy. Nhưng Bách Diệp vốn “kính sợ” phụ nữ, không nỡ giằng ra, vẫn để yên cho Mỹ Ngọc ôm tay, gật gật đầu:

- Chúng tôi đang đùa nhau ấy mà.

Đúng là đang đùa thật mà.

Giang Long hừ lạnh một tiếng, giơ tay kéo Bách Diệp khỏi tay Mỹ Ngọc, lôi cậu sát vào mình:

- Giữa ban ngày ban mặt, ôm ấp cái gì. Cậu có định đi chào hàng không?

Nghe đến “chào hàng”, tức là “tiền”, Bách Diệp tỉnh cả người, gật lia lịa:

- Có chứ, có chứ. Cô... ờ... chúng tôi chính là đang nói chuyện công việc.

Giang Long khề nhếch môi:

- Vậy à? Tôi nghe với được không?

Bách Diệp nghĩ thầm, ở đâu ra cái thói hóng chuyện người khác vậy? Anh có phải là dân kinh doanh thật không đấy? Nhưng mà... dù sao anh ta là chủ nhà, đứng tiếp chuyện cũng không sai. Biết đâu lại để thêm cho mình mấy lời khen. Cậu ừm một tiếng coi như đồng ý.

Mỹ Ngọc đứng một bên coi kịch, đã đoán già đoán non tâm tư hai người. Hẳn là Giang Long rất thích cậu bé này nhưng tiếc thay cậu ta quá trong sáng, hoàn toàn không đáp lại tình cảm của anh. Mà có lẽ chính vì lý do đó mà Giang Long càng thích cậu hơn. Trong lòng cô nảy sinh thứ khoái cảm trả thù. Giang Long khiến em trai cô đau khổ, cô cũng muốn anh nếm thử mùi vị thất tình.

15. Quyển 1 - Chương 15

Nếu Bách Diệp có thể đọc được suy nghĩ của Mỹ Ngọc lúc này, chắc cả đời chẳng muốn yêu phụ nữ. Thật là một loài động vật đáng sợ, vừa xinh đẹp vừa phức tạp, yêu yêu hận hận cứ gọi là lẩn lộn. May thay hay tiếc thay cho Giang Long, Bách Diệp không có cái năng lực siêu phàm đó nên hiện tại, cậu chỉ thấy Mỹ Ngọc thật diễm lệ, phóng khoáng, và quan trọng nhất là cô có vẻ giàu có với nhiều mối quan hệ, rất tốt cho công việc làm ăn của cậu sau này nếu xây dựng được thiện cảm với cô. Vì thế, trước khi quay đi cùng Giang Long, Bách Diệp nảy ra ý định bắt chước các quý tộc Anh quốc thời xưa, cúi người xuống nâng bàn tay ngọc, hôn nhẹ một cái. Hồi còn học ở Anh, trong một lễ hội hóa trang của trường, cậu từng đóng giả làm Mr. Darcy (1) nên phong thái này đã luyện đến cảnh giới thượng thừa, nước chảy mây trôi, cực kỳ lịch lãm. Mỹ Ngọc sững sờ vì ngạc nhiên, phụ nữ luôn thích các cử chỉ lãng mạn và quý tộc. Rất nhiều đàn ông bắt tay cô theo nghi thức ngoại giao, nhiều người khác cầm tay cô van xin tình yêu... nhưng đây là lần đầu tiên cô có cảm giác mình được đối xử như một nữ công tước. Mỹ Ngọc nhướn miệng cười rạng rỡ mê hồn, nhún mình đáp lễ. Hai người tâm đầu ý hợp, quên cả ác thần đang muốn bùng cháy cạnh bên.

Giang Long thực không tiêu hóa nổi cái cảnh tình chàng ý thiếp này, lập tức lôi tuột Bách Diệp đi, mặt mũi hầm hầm. Lẽ ra anh phải ra khu trung tâm của bữa tiệc để khai mạc nhưng thật sự, anh chẳng còn tâm trạng nào. Anh kéo thẳng Bách Diệp vào nhà, bỏ mặc toàn bộ khách khứa đứng ngoài.

Bách Diệp bị áp mạnh lên tường, khuôn mặt Giang Long kề sát mũi cậu đến mức cậu cảm nhận được hơi thở nóng ẩm và cơn giận của anh ta. Bách Diệp nhúm mày, đẩy Giang Long ra nhưng sức vóc hai người quá chênh lệch, người kia chẳng suy chuyển mấy may. Phản ứng của cậu chỉ khiến anh bức thêm, rõ ràng ban nãy thân ái với Mỹ Ngọc lắm, giờ thì đối xử với mình thế này đây. Anh bóp cằm Bách Diệp, ghé sát lại, gầm khê: Cậu và cô ta là thế nào với nhau? Tại sao anh ta lại cứ ra vẻ như mình ngoại tình sau lưng anh ta vậy? Nếu không phải vì mục đích tìm kiếm khách hàng mới thì mình đâu có ham hồ bữa tiệc toàn người xa lạ thế này. Cô gái ban nãy xinh đẹp quá, lại có vẻ tiềm năng, không thân thiết với cô ta thì có mà ngu à? Mà cho dù là vì lý do gì đi nữa thì anh ta cũng không có quyền hạch hỏi mình. Bách Diệp rất bức mình vì cách cư xử kỳ lạ của Giang Long. Cậu gạt bàn tay đang nắm cằm mình, gất lên: Tôi làm việc của tôi. Can hệ gì đến anh? Giang Long tức đến điên rồi. Khi Mỹ Ngọc tỏ ra thân mật với Bách Diệp, anh cảm thấy mình biến thành người ngoài cuộc. Mấy tháng nay, anh đã quen với việc cậu làm việc, ăn ngủ trong tầm kiểm soát của mình, anh không thể chấp nhận một người thứ ba nhảy vào giữa. Hay là Bách Diệp bị nhan sắc của Mỹ Ngọc làm cho mờ mắt rồi? Dễ lắm, cô nàng nổi tiếng sát thủ tình trường mà. Em thích cô ta phải không? Thích? Đương nhiên. Cô ta trông tiềm năng lắm, tuy không ngố như thằng nhóc Tuấn Ngọc nhưng giàu. Phụ nữ ai chả thích hoa hoét cây cối, tôi đang muốn “chặn” một cái hợp đồng với cô nàng đây. Nghĩ sao nói vậy, Bách Diệp dứt khoát gật đầu: Phải... Á... Lời vừa ra đến môi, miệng Bách Diệp đã bị phủ kín bằng một nụ hôn ngẫu nhiên. Nó không dịu dàng đầy an ủi hay vui tươi như những lần trước mà nhuốm đầy xúc cảm chiếm đoạt. Hai cánh môi bị Giang Long tham lam mút lấy, đầu lưỡi tàn sát trong khoang miệng. Răng Giang Long cắn bờ môi mềm đến bật máu, Bách Diệp cảm thấy vị tanh ngọt trong miệng. Hơi thở của cậu cũng bị cát cứ đến suýt ngạt thở. Cậu dồn hết sức bình sinh đẩy người kia ra rồi vừa ôm ngực thở hồng hộc vừa trừng mắt nhìn đối phương. Đồ khốn, dám cưỡng bức ông đây, có phải anh... Chưa thu đủ ba giây hoàn hồn để nghĩ hết câu chữ, toàn bộ thân người Bách Diệp một lần nữa rơi vào vòng tay rắn chắc của Giang Long. Nhưng đến lúc này, Bách Diệp đã tỉnh táo trở lại, cậu co chân, không hề thương tiếc mà thượng cho Giang Long một cú đống người.

Giang Long đang ở trạng thái “lên ngựa”, bị một phát này choáng váng cả đầu óc. Anh cúi gập người, ôm lấy vùng bị thương rồi cố lết đến bức tường gần nhất. Cái sofa xa quá, anh không sao nhích nổi người ra tới đó mà ngồi thụp xuống thì quá là mất hình tượng.

Bách Diệp thoát khỏi “kìm kẹp”, rất thỏa mãn. Cậu phỉ phỉ tay giống mấy tên giang hồ, chỉ thiếu điều cầm khẩu súng tượng tượng lên thổi phồng một cái thôi. Môi dưới bị mút đỏ ửng, nhớ đến lại hận, Bách Diệp

xoa nhẹ vết sưng nghĩ thầm: “Dám cưỡng hôn tôi, anh không muốn sống rồi. Quả này thì “tuyệt chủng” nhé! Cơ mà sao mãi không đứng thẳng lên được thế kia? Tôi mới đá rất khỏe mà.”

Thấy Giang Long có vẻ “quần quai”, Bách Diệp cũng chột dạ. Cậu bản tính yêu màu tím, thích sự thủy chung, căm ghét chiến tranh, chưa từng ra tay đánh ai bao giờ, nào ngờ lần đầu xuất trận lại hùng dũng quá độ. Mặt Giang Long tái nhợt, cắt không được hạt máu, hơi thở kìm nén đứt quãng, có vẻ không phải đau vừa. Bách Diệp vốn định bỏ đi nhưng thấy tình hình không ổn, đã bước hai bước lại quay lại. Cùng là đàn ông, cậu biết chỗ đó yếu đuối đến mức nào. Giờ nghĩ cũng thấy rùng mình, mình mà ăn phát đó khéo sụn luôn quá. Bách Diệp mũi lòng, khe khẽ hỏi: Anh không sao chứ? Nếu Giang Long mà còn trả lời được thì đúng thực chưa “sao” lắm. Nhưng anh đã đau đến mức không chửi nổi nữa rồi, kể cả chửi thầm. Chết tiệt, làm ơn lấy cho tôi cái ghế.

Như đọc được ý nghĩ của anh, Bách Diệp quan sát tư thế tựa tường hiện tại của anh có vẻ đau lắm liền bê cái đôn đến, vỗ vỗ bảo: Ngồi tạm xuống coi. Giang Long trượt xuống chiếc ghế, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Bách Diệp ngồi xổm trước mặt anh, hết nhìn sắc mặt người kia lại nhìn bộ phận nào đó. Chưa khi nào cậu thấy Giang Long “đuối” thế này, chắc là đau lắm. Nói không áy náy thì không đúng, nhưng bảo xin lỗi thì “còn xơi”, tại anh ta “xâm phạm” trước chứ bộ, mình chỉ là phòng vệ chính đáng. Bách Diệp thở dài, rồi đưa tay xoa xoa chỗ bị đòn, ngày xưa còn bé mẹ vẫn bảo đau đâu xoa đấy mà. Cậu xoa rất chăm chú, rất tận tình, miệng vỗ về: Đau đây hả? Tôi không cố ý đâu. Thật đấy. Nếu cố ý thì không nhẹ vậy đâu... Đỡ chưa? Bàn tay nhẹ nhàng bóp bóp vuốt vuốt qua lớp quần, cực kỳ có đạo đức dân massage chuyên nghiệp. Đã thế, cậu còn thổi khe khẽ, nghe nói thổi rất đỡ đau nha.

Trời ơi, Giang Long quả thực rất muốn khóc. Thế này là cái trò tra tấn gì? Vừa đâm vừa xoa đã dành một nhẽ, không cho ăn còn bắt ngồi thức ăn, ác như thời Trung cổ. “Việc thổi của cậu không phải blow job nhưng còn kích thích hơn cả blow job. Tôi chịu không nổi thì cũng không phải lỗi của tôi à nha.” Trên đời có rất nhiều thứ con người không thể làm chủ, ví dụ như hệ thần kinh thực vật. Mà phản ứng cái “chỗ đó” của Giang Long lại thuộc hệ này, dù anh rất không muốn trong hoàn cảnh hiện tại, vừa hồi sức xong lại “lên” lần nữa nhưng bàn tay của Bách Diệp có tác dụng kích thích còn hơn cả Viagra, bất kể anh “thôi miên” bản thân thế nào cũng vô dụng.

Bách Diệp rất miễn cảm, cậu ngay lập tức nhận ra vật dưới tay có biến hóa. Đồ cầm thú, bây giờ là mấy giờ mà anh “dựng” lên hả? Chứng tỏ ban nãy anh chẳng bị sao sất, lại giả vờ tính lừa tôi phải không? Nghĩ thế, Bách Diệp bóp mạnh tay. Ầ... ả... Không cần tả cũng biết lần ăn đòn trực diện này đã thương Giang Long đến mức nào. Nếu không có cú đá ban nãy, một nhát bóp này chưa đến nỗi khiến anh điêu đứng. Khổ nỗi thương mới chồng thương cũ, dù có cứng như sắt, vững như đồng cũng không trụ nổi hai lần liên tiếp. Giang Long hoàn toàn thất bại. Bách Diệp nguẩy đuôi bỏ đi, mà lần này là đi thật, không thèm lưu luyến một giây. Cậu vô cùng thất vọng về “nhân tình thế thái”, người tốt suốt ngày bị lừa, làm kẻ hiền lành như cậu đây phải ra tay trừ gian diệt ác.

(1) Mr. Darcy: nhân vật nam chính trong tiểu thuyết *Kiêu hãnh và định kiến* của nữ tác giả Jane Austen (hình minh họa ở trên)

16. Quyển 1 - Chương 16

Giang Long nức nở trong lòng, oan cho tôi mà. Cậu là đàn ông, phải hiểu vấn đề nhạy cảm này chứ. Anh khốn khổ ngồi một mình trong nhà chờ cho chỗ đau dịu đi, rồi tạm thời gạt bỏ chuyện xấu hổ hiện tại để còn tiếp tục bữa tiệc. Dường như hai cú đánh của Bách Diệp cũng khiến anh tỉnh táo ra mấy phần. Chấp ghep lại thông tin, Bách Diệp không thể quen biết Mỹ Ngọc từ trước, cậu cũng không thuộc khẩu vị của cô nàng, chưa kể còn kém mấy tuổi. Dạng chanh cốm như Bách Diệp không có khả năng thu phục được trái tim cô gái mạnh mẽ, kiêu hãnh như Mỹ Ngọc. Xác suất cao là cô đang trêu đùa thôi. Được lắm cô em, dám giỡn cả anh đây. Nghĩ thế nhưng Giang Long không giận Mỹ Ngọc, thậm chí còn có cảm giác cô gái này sẽ là chất xúc tác cho mình và người kia.

Lại nói về Bách Diệp. Sau khi quày quả quay lại vườn cảnh, cậu nhanh chóng bắt chuyện với mọi người. Cảnh thân thiết giữa cậu và Mỹ Ngọc ban nãy, ai cũng chứng kiến và đều cho rằng hai người quan hệ rất tốt đẹp. Mỹ Ngọc vốn nổi tiếng trong giới thượng lưu nhờ tài năng và nhan sắc lộng lẫy, chưa kể gia thế giàu có chống lưng, người quen với cô hẳn không tầm thường. Lại thêm Bách Diệp trắng trẻo, sáng sủa, ăn nói nhẹ nhàng nên cậu dễ dàng tạo được ấn tượng không tồi với khách. Tiếc là Giang Long hồi phục quá nhanh, trong vòng hơn chục phút, Bách Diệp chỉ kịp trao đổi danh thiếp với ba người, đang định xúc tiến thêm người nữa thì đã nghe Giang Long đằng hắng khai mạc bữa tiệc.

Giang Long đứng trước quan khách, phát biểu một bài hoa hòe hoa sói về sự vinh dự của bản thân khi được đón tiếp quý vị ở đây, Bách Diệp nghe mà muốn ói. Cậu biết thừa người này tính tình cao ngạo, dăm cái trò ngoại giao này chỉ là hình thức, trong bụng anh ta khéo đang chửi quan khách tới bời.

– Tôi rất hân hạnh được giới thiệu vị chuyên gia đã giúp tôi hoàn thành khu vườn tuyệt đẹp này – anh Ngô Bách Diệp, giám đốc công ty Green Trees.

Bách Diệp nghe nhắc tên mình, cực kỳ ngạc nhiên. Cậu tưởng sau pha “va chạm” vừa rồi, Giang Long sẽ để bụng thù, ai dè anh ta còn giới thiệu một cách long trọng thế này. Chẳng lẽ mình đã lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử? Tuy nhiên, bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện đó. Cậu nở một nụ cười chuyên nghiệp, bước đến bên cạnh Giang Long. Mọi người đổ dồn ánh mắt vào Bách Diệp, rẽ đường cho cậu đi. Bách Diệp cảm thấy mình giống như đi trên thảm đỏ lên nhận tượng vàng Oscar.

– Cảm ơn anh Long có lời khen. Tôi chỉ làm theo ý tưởng của chủ nhà. Tất cả là nhờ khiếu thẩm mỹ của anh Long.

Bách Diệp rất hiểu lúc này phải tăng bốc người kia lên mây xanh, rồi theo phép lịch sự, anh ta cũng sẽ khen lại mình. Hai người kẻ tung người hứng mấy phen, đôi bên cùng có lợi. Giang Long càng hiểu chiêu này hơn ai hết, nhưng không chỉ có thế, điều anh muốn tuyên bố chính là người này thuộc về mình. Anh khoác tay lên vai Bách Diệp, kéo cậu lại sát mình, dáng vẻ vô cùng thân thiết:

– Thực ra hồi đầu tôi cũng hơi nghi ngại vì cậu ấy quá trẻ, không ngờ tuổi trẻ tài cao, Bách Diệp từng được giải nhất thiết kế tại Anh thời còn là sinh viên. Giải thưởng này rất danh giá, chưa sinh viên Việt Nam nào đoạt được.

Anh dừng một lát cho bà con bên dưới có cơ hội “ó”, “á” rồi tiếp:

– Trong quá trình làm việc với nhau, tôi phát hiện ra nhiều phẩm chất quý báu khác của cậu ấy, thật sự cảm thấy mới gặp mà như quen thân từ lâu, chỉ hận không gặp nhau sớm hơn.

Đoạn, anh tươi cười quay sang cậu nháy mắt: “Phải không?”

Bách Diệp có ngu mới không chớp lấy cơ hội này để “bắt quàng làm họ” với “người sang”. Cậu gật gù, tay quàng qua eo lưng Giang Long:

– Đúng thế, đúng thế. Chúng tôi rất hợp nhau.

Bà nội anh, hợp cái con khỉ. Anh hành tôi lên xuống với mớ ý đồ thay đổi xoành xoạch của anh thì có. Tôi mà được như anh nói thì làm gì đến lượt anh thuê tôi.

Nghĩ thì nghĩ thế chứ miệng Bách Diệp vẫn cười rất tươi, ra chiều cực kỳ tâm đắc ý hợp với Giang Long. Cậu không hề biết bạn bè thân thiết đứng kia của anh đều hiểu hàm ý giới thiệu của Giang Long thông qua lời nói cùng hành động của anh. Người này là của tôi, ai xớ rớ đến cậu ta đừng trách tôi là ác.

Tuấn Ngọc tuy không hiểu sâu xa đến thế nhưng cậu cảm nhận được có điều gì đó cao hơn thỏa thuận người thuê – kẻ làm giữa hai người kia. Cụ thể đó là điều gì thì cậu không gọi tên ra được, chỉ là linh cảm Giang Long ngày càng xa, không sao chạm tới được nữa. Mỹ Ngọc để ý sắc mặt em trai tái đi, cô chua xót nắm tay em, bóp khê. Đau một lần rồi thôi, Giang Long không phải dành cho em, càng níu kéo em sẽ càng đau khổ thêm thôi. Lần này hãy buông tay, em nhé. Tuấn Ngọc dường như nhận được sức mạnh của chị gái truyền sang, dù không cam lòng nhưng để chị vui, cậu khe khê nắm lại tay chị.

Màn đưa đẩy của Giang Long và Bách Diệp không kéo dài. Cả hai đều hiểu xã giao phải vừa tới mới có hiệu quả. Bách Diệp nói vài câu lịch sự rồi “xuống đài”, để Giang Long khai mạc bữa tiệc.

Quan khách vỗ tay rào rào khen ngợi bài phát biểu của chủ nhân rồi bắt đầu chia thành nhóm nhỏ ăn uống, buôn chuyện. Rất nhiều người ra làm quen với Bách Diệp. Sau đoạn giới thiệu long trọng vừa rồi, để lấy lòng Giang Long, họ nghĩ chẳng mất gì nếu làm Bách Diệp vui vẻ. Bách Diệp trao đổi danh thiếp mỗi cả tay, trong đời cậu chưa lúc nào tích cực ngoại giao thế này. Thực ra, tất cả toàn những câu lặp đi lặp lại kiểu như: tôi là ABC, rất hân hạnh được biết cậu. Tôi đang có nhu cầu xyz, chúng ta có thể bàn kỹ hơn được không? Chưa biết có ký được cái hợp đồng nào không nhưng khách hàng cứ tới hỏi nườm nượp thế này đã là một dấu hiệu tích cực. Bách Diệp cười sái quai hàm, Giang Long, tôi tha thứ cho anh.

Khi khách đến làm quen đã vãn, Bách Diệp mới có chút không khí để thở. Cậu cười nói đến đôi meo cả bụng, vội vàng ăn qua loa một chút, vừa ăn vừa tưởng tượng tương lai tươi sáng ký hàng đồng hợp đồng, thuê hàng lũ nhân viên, rồi thì đếm tiền mỗi tay.

Giang Long bận tiếp khách nhưng không bỏ sót biểu cảm nào của Bách Diệp, nếu em yêu tiền đến thế thì đừng dại mà xa tôi, tôi có rất nhiều tiền cũng có thể cho em cơ hội kiếm được rất nhiều tiền. Anh biết rõ tiền mặt không mua được Bách Diệp nhưng nếu khéo léo, anh có thể dùng những thứ mua được bằng tiền để giữ chân cậu. Tạm thời là thế, còn trái tim cậu, từ từ rồi anh sẽ tìm cách xử lý sau.

Hết một cái bánh, Bách Diệp mới nhớ ra mình chưa biết tên người đẹp ban nãy. Cậu đưa mắt tìm thì thấy nàng đang đứng cùng Tuấn Ngọc. Dù không đánh giá cao cậu bé kia nhưng Bách Diệp cũng phải công nhận cậu ta đẹp thật, đứng cạnh giai nhân giống mình đến tám phần, Tuấn Ngọc càng thêm nổi bật, như thể hai người đó soi sáng lẫn nhau. Trong lòng Bách Diệp có chút gì đó khó chịu. Cậu nhớ rất rõ cậu bé này si mê Giang Long và hẳn là hai người ấy từng qua lại. Giang Long còn nói cái gì mà với cậu thì không “lên” được nhưng với Tuấn Ngọc thì có, ý là cậu không bằng nhóc đó. Trước kia, Bách Diệp không thêm để ý, giờ nhìn thấy dáng vẻ như ngọc của thằng nhóc nọ, cậu mới chợt nhớ ra, miếng bánh vừa nuốt vào bụng hơi quặn lên. Giai nhân ban nãy chắc là chị em gì đó của cậu ta, Bách Diệp đã dậm bước đi nhưng chững lại. Tự dưng cậu không muốn đến gần họ, không muốn đứng cạnh Tuấn Ngọc, không muốn bản thân thấy mình không bằng cậu ta trên phương diện nào đó. Niềm vui vừa dâng lên với ảo tưởng ngủ trên tiền giống Mayweather (1) bỗng xẹp đi quá nửa. Bách Diệp cúi đầu xuống đĩa bánh nhưng ngay cả bánh cũng dường như mất đi hương vị hấp dẫn ban nãy rồi.

17. Quyển 1 - Chương 17

– Chú em, anh là Quốc Thái, bạn thân thằng Giang Long. Sao giờ mới biết em nhỉ?

Bách Diệp bị một giọng nói mang phong vị là lời lôi khỏi dòng suy nghĩ. Người trước mặt cậu cao tầm mét bảy, da ngăm ngăm, mái tóc hất ngược lộ vầng trán rộng. Anh ta vận một bộ quần áo cắt may rất khéo, che bớt được cái bụng bắt đầu phệ ra. Người này vừa có vẻ xởi lởi vừa có điểm gì đó hơi đáng điểm khiến Bách Diệp nảy sinh cảnh giác. Bách Diệp mỉm cười, đưa tay ra bắt:

– Xin lỗi, vừa nãy tôi đang mãi suy nghĩ. Anh nói anh là bạn thân của anh Long phải không? Sao giờ tôi mới biết anh nhỉ?

Riêng về mồm mép thì Bách Diệp chẳng chịu thua ai, cậu lấy chính câu của anh ta đập ngược lại. Nói vớ vẩn, mấy chục năm nay tôi đâu có biết anh, mà cũng có hàng đồng người không quen anh, làm như anh biết được cả thiên hạ không bằng. Thực tình, câu hỏi của Quốc Thái rất bình thường nhưng vì cậu có ác cảm với người này nên điều anh ta nói bỗng dưng thành chói tai.

Quốc Thái thấy ngay thái độ của Bách Diệp. Anh ta lẩn lộn trong thương trường mười mấy năm trời, là một con cáo già trong giới. Anh ta là người song tính, nam nữ đều ăn nên ở nổi đời sống tình ái của anh ta khá bị kỳ thị. Bản chất Quốc Thái là người tốt, chỉ có điều anh ta đã ăn tạp còn tham ăn, thích tán tỉnh và tình một đêm bất kể đối phương đã có nơi chốn chưa vì vậy ai có bạn trai hay bạn gái đều cố tránh anh ta mấy cây số. Tuy bộ dáng Quốc Thái không đẹp như Giang Long nhưng đàn ông thành đạt, sẵn sàng chi thoát luôn có sự thu hút riêng của họ, không hẳn chỉ vì tiền mà còn là phong độ phóng khoáng nữa. Giang Long và Quốc Thái không phải bạn thân như Quốc Thái giới thiệu, nhưng có quan hệ lợi ích rất chặt chẽ. Vốn dĩ Giang Long không muốn mời anh ta nhưng mối quan hệ trong kinh doanh rất phức tạp, không mời không xong, tưởng nói xã giao thì anh ta sẽ không đến, ai dè anh ta lại nhận lời thật.

Quốc Thái cười cười, cậu nhóc này đánh đá quá. Quốc Thái không chấp tính trẻ con của Bách Diệp, thậm chí còn thấy thú vị:

- Khu vườn rất đẹp, anh không tin Giang Long nghĩ ra ý tưởng đâu.

Làm người ai chẳng thích nghe khen. Dự án này tốn bao nhiêu mồ hôi xương máu của Bách Diệp, đau dạ dày cũng coi như đổ máu đi, nên cậu coi nó như khúc ruột. Anh trai, anh nói quá chí lý. Thằng cha chết dẫm kia làm sao có đủ thẩm mỹ mà tạo ra tuyệt tác này chứ. Anh đúng là bạn chí cốt của hắn mới hiểu được năng lực hắn ta như thế. Ác cảm ban đầu với đối phương gần như bay mất tiêu. Thế mới bảo “lời nói chẳng mất tiền mua”.

Quốc Thái quan sát vẻ xúc động tràn trề như gặp được tri kỷ trên mặt Bách Diệp, biết mình đã qua ải đầu tiên liền bồi tiếp một câu:

- Anh rất thích phong cách của em. Công ty anh có một khu nghỉ dưỡng ở Đà Nẵng, không biết em có thể thực hiện công trình xa không?

Oa, tiền! Mắt Bách Diệp lóe sáng lấp lánh. Đà Nẵng chứ xa xôi gì. Dù rất muốn gặt ngay nhưng như thế có vẻ mất giá quá nên Bách Diệp dùng hết sức kìm chế kích động:

- Tôi phải khảo sát trước mới có thể trả lời được. Hôm nay không tiện nói chi tiết công việc, có thể xin anh một buổi gặp vào ngày kia không?

- Tất nhiên rồi. Chiều ngày kia, 3 giờ nhé. Đây là danh thiếp của anh.

Bách Diệp cũng trao danh thiếp cho Quốc Thái, vừa lúc đó có người đến làm quen với cậu nên Quốc Thái lánh sang chỗ khác. Anh chưa bao giờ không gấp gáp trong chuyện cửa sổ. Cậu bé này rất đáng yêu, thảo nào Giang Long đối với cậu ta khác hẳn những người tình trước kia. Hót tay trên cửa bạn bè, đồng nghiệp hay đối tác chẳng khiến Quốc Thái cần rút lương tâm. Anh cho rằng những người kia còn phải cảm ơn anh đã thử thách lòng chung thủy người yêu của họ giùm mới đúng. Nếu một người không cưỡng lại được cám dỗ từ anh, hay tiền của anh thì cũng có thể không chống cự được cám dỗ từ những người khác, không phải Quốc Thái thì sẽ là Dân An hay gì gì đó. Cũng bởi vì chứng kiến quá nhiều sự bội phản, Quốc Thái gần như chẳng còn tin vào tình yêu nữa. Tình ngăn ngày là những gì anh cần, vậy thôi.

*

Bữa tiệc kéo dài đến đêm mới kết thúc. Khách khứa dần dần xin phép về hết. Giang Long thuê dịch vụ tổ chức từ a đến z nên không phải lo tiết mục “hậu ăn chơi”. Sau khi tiễn nhóm khách cuối cùng ra về, anh thở phào một hơi. Thật đúng là tốn năng lượng, hết cười nói lại chúc tụng, chưa kể bọn bạn thân nhảm nhí vụ giới thiệu Bách Diệp làm anh vất vả lắm với “đỡ” được hết. Nhiều lúc tíu tít quá không để mất được đến cậu nhóc kia, hình như có lúc nói chuyện với Quốc Thái thì phải. Vừa tắm rửa, Giang Long vừa điểm lại bữa tiệc, cảm thấy khó chịu vì điều anh không muốn xảy ra khi đưa Quốc Thái vào danh sách khách mời cuối cùng cũng tới. Quốc Thái là loại “trẻ không tha, già không thương”, nam phụ lão ấu xơi tuốt nên dù không nghĩ Bách Diệp để mình lọt bấy, anh cũng không muốn cậu dính dáng đến kiểu người phóng đảng như vậy. Có lẽ nên cảnh báo cậu ta một chút.

Trong lúc đó, Bách Diệp đã thư giãn xong. Cậu ngồi trên giường xoa bóp đôi chân đứng suốt buổi đến mỗi nhừ. Tính ra phải đến mười lăm, hai chục năm kể từ cái lần cuối cùng bị cô giáo bắt phạt đứng góc lớp vì tội nói chuyện trong giờ. Đứng lâu thế này hại cột sống thật. Cậu ôm đồng danh thiếp, vừa phân loại vừa mừng rỡ tưởng lại khuôn mặt chủ nhân từng chiếu. Cũng không tồi, có lẽ nhờ lời giới thiệu của Giang Long. Đúng là người ác làm trăm việc cũng có một việc thiện. Nghĩ đến anh ta, vết cắn trên môi ần ần đau, Bách Diệp đưa tay sờ sờ. Sao bỗng dưng thằng cha đó phát khùng lên vậy nhỉ? Lúc bị ép vào tường, cậu chỉ có phản xạ chống cự, giờ nhớ lại bỗng tim đập thình thình. Bách Diệp tự tát cho mình hai cái, gì mà cứ như con gái mới lớn vậy, đàn ông đàn ông sao có thể vì một cái hôn mà hồi hộp thế chứ. Tên chết tiệt, dám chiếm tiện nghi của mình. Hừ...

“Cốc. Cốc. Cốc.”

Đêm hôm khuya khoắt không ngủ đi còn mò sang đây làm gì?

- Mời vào.

Giang Long mặc bộ pizama xanh thẫm, thắt hờ hững cái đai lưng, lộ một mảng ngực săn chắc. Bách Diệp âm thầm bĩu môi, ở nhà mà anh làm dáng với ai?

- Có chuyện gì vậy?

Giang Long không trả lời, ngồi xuống cuối chân giường, liếc nhìn đồng danh thiếp xung quanh Bách Diệp, cười cười:

- Khá đấy nhỉ?

Tâm trạng Bách Diệp đang rất tốt, vui vẻ đồng tình:

- Cũng được.

Cậu đang định nói cảm ơn thì thấy ánh mắt đối phương lướt đến môi mình. Bà mẹ anh, có gì từ từ nói, có cần cần người ta thế không hả? A...

Đầu ngón tay Giang Long chạm nhẹ lên môi Bách Diệp, ánh mắt không vẩn chút dục vọng:

- Còn đau không?

Bách Diệp thuộc dạng người ưa mềm không ưa cứng, người ta đối xử nhũn nhặn với cậu thì cậu sẽ mềm mỏng gấp đôi. Cơn giận suýt bùng lên đã bị Giang Long dội cho gáo nước, cậu chỉ lườm “kẻ thù ác” một cái:

- Hừ, vì biểu hiện của anh sau đó, tôi quyết định tha thứ cho anh, coi như anh “đãi công chuộc tội”.

Giang Long nén cười, ra bộ cung kính:

- Nô tài xin đa tạ đại nhân.

Bách Diệp cười toe, liếc xuống chỗ nào đó nhưng không nói gì, ngu hay sao mà nhắc lại “tội ác” của mình chứ. Giang Long cũng không muốn đề cập lại vấn đề tế nhị bèn xoay về lý do chính khiến anh sang đây:

- Hình như cậu và Quốc Thái nói chuyện với nhau?

- Ủ, anh ta nói có công trình ở Đà Nẵng, muốn tôi hợp tác.

Giang Long khẽ cau mày, thằng cha này bắt đầu giăng lưới đây.

- Cậu nhận lời chưa?

- Chưa. Tôi đã biết công trình đó thế nào đâu mà nhận. Ngày kia tôi hẹn anh ta bàn cụ thể hơn.

- Cậu nên cẩn thận với anh ta.

Bách Diệp dừng tay xếp danh thiếp, ngẩng đầu lên:

- Anh ta có vấn đề gì à? Quịt tiền hay chặt chém?

Ngoài tiền ra, em còn nghĩ đến gì nữa không?

- Không liên quan đến tiền, mà là tình. Anh ta nổi tiếng phóng đãng, rất nhiều nhân tình.

Bách Diệp nở một nụ cười khiêu khích:

- Ô, “chó chê mèo lắm lông” kìa.

Giang Long cảm thấy hơi khó chịu khi bị Bách Diệp nhìn nhận như vậy nhưng cũng chẳng oan, chỉ là từ khi quen cậu, anh không hề lảng nhãng với người khác:

- Không giống. Chỉ ít ra tôi chưa bao giờ cặp với nhiều người một lúc, cũng không xơi cả nam lẫn nữ.

Bách Diệp bĩu môi:

- Anh kỳ thị người song tính à?

- Không. Nhưng cùng một lúc mà làm với cả nam và nữ thì thoáng quá rồi.

Bách Diệp dứt danh thiếp vào ngăn kéo tủ đầu giường, chỉ riêng cái của Quốc Thái thì cậu đặt lên cạnh đèn cho khỏi quên cuộc hẹn chiều ngày kia.

- Đời sống tình dục của anh ta thế nào chẳng liên quan đến tôi. Chỉ cần anh ta làm ăn đứng đắn là được. Không phải anh ta ký hợp đồng trên giường chứ?

- Theo tôi biết thì không. Quốc Thái khá rạch ròi việc công chuyện tư.

- Vậy thì tốt rồi.

Giang Long vẫn cố dấm ăn xôi:

- Tuy không dọa dẫm hay ép buộc nhưng anh ta rất hay dụ dỗ...

Bách Diệp ngắt lời:

- Anh sợ tôi ngã vào tay anh ta à? Khỏi nghĩ xa. Hứ, anh ta còn thấp hơn cả tôi nữa, bụng thì phệ. Đẹp như anh tôi còn chưa thêm nữa là.

Vừa dứt lời, Bách Diệp đã thấy khuôn mặt Giang Long gần kề, ánh mắt lấp lánh cười:

- Cậu vừa nói tôi đẹp?

Bách Diệp nhận ra mình hớ, vội ngoảnh chống tay lùi về phía đầu giường, đánh trống lảng sang chuyện khác:

- À, cô em xinh tươi ban nãy là ai vậy?

Giang Long ngồi thẳng dậy, thả được cục đá trong lòng. Ban nãy anh đã dự đoán hai người không quan hệ nhưng chính miệng Bách Diệp nói ra vẫn tốt hơn.

- Đó là Mỹ Ngọc, chị gái Tuấn Ngọc.

Bách Diệp gật gù, thì ra là chị gái, thảo nào giống nhau thế. Không biết cha mẹ ăn gì mà con đẹp vậy.

- Tôi chưa kịp xin số điện thoại của cô nàng.

Cục đá vừa cất lên đã rơi bịch phát xuống. Giang Long hơi xẵng giọng:

- Xin làm gì?

- Chứ anh thấy tôi xin cả năm namecard ban nãy làm gì?

Vậy tức là cô ta không có gì đặc biệt với cậu, nghĩ đến đây, Giang Long phấn khởi hẳn.

- Tưởng gì. Tôi cũng có, mai tôi đưa cho. Nhưng cô ấy làm trong lĩnh vực thời trang, chẳng liên quan gì đến cây cối của cậu đâu.

- Anh thì làm đến cây chắc, thế mà vẫn thuê tôi đẩy thôi. Chả nhẽ cô ta không có dấm cái biệt thự?

- Có, nhưng đều thuê dịch vụ hết rồi. Trừ phi cô ta có ý đồ với cậu chứ không thì không thuê cậu đâu.

“Suy ra là anh có ý đồ với tôi, ngay từ hồi đầu tiên à?” Bách Diệp nghĩ nghĩ, vẽ nghi hoặc hiện lù lù trên mặt.

- Phải.

- Hả? Cái gì phải?

- Tôi có ý đồ với cậu.

Mẹ kiếp, anh có thể thôi cái trò đọc ý nghĩ đó đi được không? Chẳng lẽ tôi dễ đoán vậy sao? Mà anh vừa nói gì ấy nhỉ?

- Anh có ý đồ gì?

Bách Diệp cảnh giác nhích xa ra thêm chút nữa. Người kia cười gian, nhếch mép đáp:

- Hoàng Dương là bạn tôi, Thủy Tùng là người yêu của bạn tôi. Cậu là anh họ Thủy Tùng nên cậu sẽ là anh họ của người yêu của bạn tôi. Tôi có ý đồ trở thành người thân của con trai của bác của người yêu của bạn tôi.

Hả, hả? Cái gì mà “của, của” loạn xạ lên vậy? Bách Diệp bị Giang Long làm cho phát lú lẫn, không xác định nổi anh ta có ý đồ gì nữa. Cậu vợ cái gối ụp lên mặt người đối diện, đè anh xuống giường:

- Anh biết tôi dốt văn nên cố tình chơi tôi phải không?

Giang Long lật người, dễ dàng đổi vị trí cho Bách Diệp, ghim cậu giữa hay cánh tay. Người dưới thân vùng vẫy loạn xạ, tỏ ra rất cáu bẳn, vô số “mỹ từ” được tuôn ra. Tất nhiên rồi, Bách Diệp vốn tự ti về thể lực, ngày xưa thể dục là môn cậu cảm hận nhất, giờ bị một kẻ mà cậu cho là “hữu dũng vô mưu” trấn áp, Bách Diệp cực kỳ uất ức, không chửi mới là lạ. Giang Long nhìn gương mặt cau có đỏ bừng của cậu, cảm thấy vô cùng dễ thương. Nước trên tóc anh nhỏ lên má Bách Diệp, chảy một vệt xuống đệm giường làm cậu kêu lên be be:

- Đồ khốn, buông tay tôi ra, ướt hết mặt tôi rồi.

- Để tôi lau cho.

Vừa nói, Giang Long vừa cúi xuống lấy má mình lau má Bách Diệp. Kết quả nhìn thấy là lau được một giọt thì để lại một mảnh ướt khác trên trán người kia. Kết quả không nhìn thấy là cái-mà-đàn-ông-ai-cũng-biết-là-cái-gì-đó bắt đầu thay đổi tư thế. Giang Long thấy đùa vậy đủ rồi, anh không muốn cùng một ngày mà ăn ba lần đập vào một nơi đâu. Anh đứng dậy khỏi giường, cười cười nói chúc ngủ ngon rồi về phòng trong ngõ ngang của Bách Diệp.

Phải nói rằng Bách Diệp có chút hụt hẫng nhưng cũng thở phào. Ngoài tướng tượng của bản thân, chỗ đó của cậu cũng đứng lên, vô phúc Giang Long phát hiện ra thì thật đeo mo vào mắt. Bách Diệp vẫn nằm nguyên vị trí, sờ khê lên chỗ má hai người vừa tiếp xúc, cảm thấy vừa mát vừa êm, rất không tệ. Ban này vì quá kích động nên cậu mới chửi rủa văng mạng nhằm che giấu sự xấu hổ của mình. Thực sự cậu cũng không hiểu tại sao mình có phản ứng như vậy với Giang Long. Thế quái nào bị đàn ông đè lại “lên” được cơ chứ? Cơ thể này bệnh rồi. Khéo mình phải đi khám tâm thần thật chứ chẳng chơi.

Cậu ụp người xuống đệm, hai tay ôm lấy cái gối, tự “dẫn vật” bản thân một hồi rồi ngủ quên lúc nào không rõ.

18. Quyển 1 - Chương 18

Công ty của Quốc Thái nằm ở trung tâm thành phố, giao thông Hà Nội rất kỳ lạ, bất kể giờ nào trong ngày cũng đầy người trên đường, từ nhà Giang Long đến trung tâm phải đi qua mấy phố một chiều ô tô khá vòng lòng. Bách Diệp hoàn toàn không muốn trễ giờ trong cuộc hẹn đầu tiên, sợ tắc đường nên khởi hành từ 2 giờ. Cậu đến nơi sớm hơn dự kiến đến hai mươi phút và quyết định ngồi chờ ở sảnh gần tới giờ hẹn mới báo cho lễ tân, tranh thủ thời gian rảnh quan sát một vòng.

Tòa nhà công ty khá to và rộng chứng tỏ tài chính không đến nỗi eo hẹp, bố trí cũng rất nhã nhặn, nhân viên đồng phục trắng hoàng, thái độ lịch sự. Mấy hôm nay, Bách Diệp đã tìm hiểu qua về công ty này, kinh doanh đa ngành nghề nhưng mạnh nhất là mảng du lịch – khách sạn. Có vẻ như Quốc Thái tuy ăn chơi sành điệu, theo lời Giang Long nói, nhưng cũng là loại có năng lực. Trong giờ làm việc, người ra kẻ vào khá tấp nập, nghe chừng làm ăn thuận lợi, trừ phi những người này là chủ nợ.

Bách Diệp ngồi làm thám tử một hồi, căn đúng đến 3 giờ kém 5 phút mới ra lễ tân báo danh, nói có hẹn với tổng giám đốc. Cậu được mời lên một phòng họp nhỏ có sẵn máy tính, máy chiếu trông rất pro. Chỉ khoảng 2 phút sau, Quốc Thái và một người đàn ông tầm hơn năm chục tuổi bước vào. Hai bên chào hỏi, giới thiệu theo đúng nghi thức. Người đi cùng Quốc Thái là quản lý dự án khách sạn Floral ở Đà Nẵng mà hôm trước anh ta đã quảng cáo. Ông chú trình bày một tràng về công ty, dự án và mong đợi của công ty. Cậu nghe mà thấy hơi mất tự tin. Công trình này không nhỏ, lỡ có một sơ suất thì không chỉ đi tong chút tiếng tăm vừa vất vả gây dựng mà còn làm ảnh hưởng đến toàn thể dự án. Bách Diệp thầm tính toán đề xuất chia nhỏ các gói thầu và chỉ nhận những phần vừa phải với năng lực hiện tại. Bách Diệp tuy hám tiền

nhưng được cái biết mình biết ta, không tham những thứ quá tầm với, nói một cách khác, là một người rất thực tế. Cậu nói sơ qua ý kiến này với bên Quốc Thái, nhận được ánh mắt hài lòng của đối phương.

Quốc Thái thích vẻ thanh tân của Bách Diệp ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy cậu trong vườn nhà Giang Long nhưng kinh doanh là kinh doanh, anh không ngu đến mức thuê một kẻ chẳng ra gì đảm nhiệm công trình tiền tẩn của công ty, chỉ là nhân tiện khảo nghiệm tư cách và tư chất cậu bé này. Khi xem qua năng lực công ty Green Trees, anh đã biết Floral quá sức đối với Bách Diệp nhưng vẫn thử xem cậu sẽ phản ứng thế nào. Thái độ của Bách Diệp không khiến anh thất vọng. Lăn lộn thương trường nhiều năm, người gian kẻ trá đã gặp phải quá nhiều, khi giao dịch, anh thường ưu tiên những người đáng tin cậy dù năng lực thấp hơn đối thủ khác một chút. Anh vẫn thường bảo em gái khi chọn chồng, nên chọn người có đạo đức hơn là kẻ đẹp mã lắm tài mà đạo đức kém.

- Vậy cậu hãy gửi cho tôi đề xuất cụ thể về các gói thầu, tôi sẽ xem xét.
- Tôi muốn đến tận nơi để khảo sát, anh có thể thông báo với địa phương giúp được không?
- Được. Cậu dự định khi nào đi?
- Tôi cần chuẩn bị một số thứ. Thứ sáu này được không?
- Không vấn đề. Tôi sẽ báo khách sạn cử người tiếp cậu.
- À, có thể cho tôi bài trình bày vừa rồi của anh Thắng không?
- đương nhiên.

Các vấn đề cơ bản đã thảo luận xong, Bách Diệp xin phép ra về. Ông Thắng nhìn theo bóng cậu khuất sau cửa kính, liếc sang Quốc Thái đang bày ra bản mặt thỏa mãn mà thở dài, không biết nên mừng hay nên lo cho cậu bé kia nữa.

Quốc Thái là một người đầy mâu thuẫn. Trong mắt nhiều người, anh sống quá phóng đãng, không biết tiết chế, rõ ràng chẳng phải hình ảnh doanh nhân thành đạt đáng kính. Nhưng ở mặt khác, anh làm những việc mà nhiều người “đánh kính” khác không sánh được. Không giống như Giang Long xuất thân gia thế, Quốc Thái khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, trải qua vô vàn gian khó mới có được cơ ngơi như ngày hôm nay. Trong suốt quá trình ấy, bị lừa gạt có mà được người giúp cũng có, Quốc Thái luôn ghi nhớ những gì người khác đã làm cho mình, không có những người đó, có lẽ anh chưa có ngày nay. Vì vậy bây giờ, đủ mạnh rồi, anh thích nâng đỡ những người trẻ khởi nghiệp như mình ngày xưa. Sự tử tế ấy của Quốc Thái, Giang Long không có được. Giang Long có thể bỏ một số tiền lớn đóng góp cho quỹ nhân đạo, từ thiện hay phát triển nào đó chẳng kém gì Quốc Thái nhưng tấm lòng của Quốc Thái là thứ không thể đo đếm. Và một khi anh đã quyết định nâng đỡ ai, anh sẽ dốc sức truyền thụ từ kinh nghiệm đến hỗ trợ cơ hội, tài chính. Nếu Bách Diệp lọt vào mắt xanh của anh thì đó là may mắn của cậu. Nhưng nói qua cũng phải nói lại, giả may Quốc Thái vừa ý Bách Diệp không chỉ vì chuyện làm ăn mà còn vì vấn đề tình ái thì anh cũng không ngại gộp hai chuyện làm một cho tiện. Tất nhiên, Quốc Thái không ép buộc ai bao giờ, chỉ có điều, con người lòng tham vô đáy, người tài thường có tật, nhất là người trẻ tuổi thường tự cho mình là thông minh mà không nhận ra đâu là giới hạn. Từng có một cô gái rất xuất sắc được Quốc Thái để mắt, cô gái này có nền tảng giống hệt anh hồi trẻ nên gây được cảm tình rất lớn. Cô không đẹp đài các như Mỹ Ngọc nhưng so với mặt bằng chung cũng đáng gọi hai tiếng “giai nhân”, hợp khẩu vị Quốc Thái. Trước khi đặt vấn đề tình ái với cô, Quốc Thái đã thông báo cung cách làm việc của mình nhưng cô quá tự tin, cho rằng với nhan sắc này, trí tuệ này, chẳng người đàn ông nào thoát khỏi lưới tình của mình. Một mình làm nên sự nghiệp, Quốc Thái đã kinh qua bao nhiêu thủ đoạn, người ngoài khó lòng biết được, những tiểu xảo vặt vãnh của cô nàng tất nhiên không qua được mắt anh. Như đã nói, điều quan trọng nhất với Quốc Thái không phải tài năng mà là đạo đức (dĩ nhiên là đừng “có đức mà không có tài”). Đọc tập tài liệu về những gì cô nàng lên lút làm sau lưng mình, anh đã vui vẻ tiễn em gái lên đường. Không có chống lưng của Quốc Thái, cô gái tụt dốc không phanh trong sự nghiệp dù trước đó cô tỏ ra rất tiềm năng. Cô đã đi quá nhanh, nền tảng chưa vững chắc nên chỉ cần cột trụ biến mất, cơ ngơi của cô lập tức sụp đổ. Cô chuyển sang làm gái bao cao cấp và nuôi mối hận với Quốc Thái. Chỉ tiếc đời không như phim truyền hình, chẳng đại gia nào vì một gái bao mà làm méch lòng một đại gia khác, chuyện vì người đẹp báo thù bất chấp khuynh gia bại sản chỉ là sản phẩm của trí tưởng tượng. Khi vừa manh nha lợi dụng các mối quan hệ để tố xấu Quốc Thái, cô nhanh chóng bị gạt khỏi cuộc chơi. Sau đó, ông Thắng không nghe nói gì về cô nữa. Quốc Thái

biết hết những gì xảy ra với người tình cũ nhưng chỉ cười khẩy. Dân kinh doanh lớn là thế, tốt bụng và tàn nhẫn dường như song hành. Mười mấy năm qua, anh đã ăn cả trái đắng lẫn quả ngọt của những việc mình làm nên vô cùng tâm đắc câu “gieo nhân nào gặt quả nấy”.

Con gái ông Thắng chỉ hơn cô kia vài tuổi nên mặc dù hiểu rõ con người luôn phải chịu trách nhiệm về những hành động của mình, ông vẫn cảm thấy đôi chút xót xa. Ông không hy vọng lại nhìn thấy một người trẻ tuổi bị rơi vào vòng xoáy ma ảo của tiền và tình khi chưa đủ định lực.

*

Bách Diệp hoàn toàn không biết đằng sau lưng mình có lắm suy tư trăn trở đến thế, mà dù có biết thì cậu cũng chẳng thêm quan tâm. Giờ cậu còn mãi tính toán cho dự án mới. Vừa đánh xe ra khỏi hầm, cậu vừa sắp xếp lại thông tin buổi họp ban nãy.

19. Quyển 1 - Chương 19

Bách Diệp lái thẳng xe đến văn phòng công ty, cho gọi Thủy Tùng lên bàn bạc. Thời gian vừa rồi cậu kèm cặp cho thằng em họ, thấy nó tiến bộ không ít, đợt này không có nó hỗ trợ không xong.

Hai anh em bàn bạc một hồi, Thủy Tùng kết luận là về thu xếp quần áo, đặt vé máy bay rồi Bách Diệp sẽ liên lạc lại với bên Quốc Thái xem người đón tiếp ở Đà Nẵng là ai.

- Đi mấy ngày anh Dương của chú có kêu ca không đấy?

Thủy Tùng đang thu xếp tài liệu chợt dừng tay.

- Không đâu, có khi còn mừng ấy.

Cậu vốn xưa nay ít nói, tính tình hiền lành, chưa bao giờ buông ra những câu nghe mỉa mai chua chát thế này. Mỗi quan hệ với Hoàng Dương vốn rất khăng khít, hai người dính nhau như sam làm cả Giang Long lẫn Bách Diệp lăm lăm ngứa con mắt bên phải, đồ con mắt bên trái, ít khi Hoàng Dương cho Thủy Tùng đi đâu một mình hoặc anh đi công tác cũng sẽ mang cậu đi cùng. Một ngàn lẻ một lần Bách Diệp bêu môi khinh bỉ cái trò vú em đồ của Hoàng Dương nhưng anh chỉ cười cười, không thêm chấp. Rõ ràng có chuyện gì đó rất ghê gớm xảy ra mới khiến Thủy Tùng thốt lên một câu xót xa như thế.

- Có vấn đề gì với anh giai à?

Thủy Tùng không đáp, coi như thừa nhận. Bách Diệp chờ một lát không thấy cậu nói tiếp, biết chẳng moi được tin gì từ “con hên” này, vả lại đang trong giờ làm việc nên cũng không truy hỏi thêm, chỉ im lặng chờ tối về hỏi xem Giang Long có biết gì không.

*

- Này, anh có biết Hoàng Dương với Thủy Tùng nhà tôi có chuyện gì không?

Giang Long đang cắn miếng thịt kho Tàu, suýt giắt răng:

- Chuyện gì là chuyện gì?

Bách Diệp chỉ muốn dứt cho anh ta cả tô thịt cho chết ghen luôn:

- Không biết tôi mới hỏi anh. Anh hỏi ngược lại thì tôi trả lời làm sao?

Giang Long lắc lắc đầu, tiêu diệt miếng thịt:

- Không. Có vụ gì à?

- Hỏi anh đúng là như không hỏi. Đã nói là không biết vụ gì rồi mà.

- Nhưng sao tự dưng hỏi thế?

Bách Diệp bèn thuật lại thái độ của Thủy Tùng chiều nay ở công ty. Hai thám tử nghiệp dư chống đũa suy tư, thế thì lạ thật. Tính cách Hoàng Dương có điểm giống Thủy Tùng, khá kín tiếng chuyện cá nhân, Giang Long là bạn lâu năm cũng không dám tự tin hiểu rõ anh.

“Hay là...” Giang Long và Bách Diệp đồng thời đặt đĩa xuống bàn, hô to.

“Hay là sao?” Bách Diệp hỏi

- Mai sang thăm chúng nó. Tôi sẽ lấy cớ cảm ơn về bữa tiệc hôm nọ rồi nhân tiện xem xét thăm hỏi luôn.

Bách Diệp vuốt bộ râu vô hình, phán có lý.

Thế là ngày hôm sau, hai người dắt díu nhau sang nhà hàng xóm chơi, ôm hai bụng tâm tư khác nhau, một người vì thói bao đồng còn một người thì muốn cười trên nỗi đau của bạn chí cốt.

Để đối phương bất ngờ không kịp trở tay, Giang Long quyết định không thông báo trước về chuyến “vi hành” của mình.

Nhà Hoàng Dương và Giang Long chỉ cách nhau vài dãy, đi bộ là tới nơi. Thả bước trong khuôn viên khu biệt thự cũng được tính là thú vui tao nhã. Khu nhà giàu nên quy hoạch rất đẹp để sạch sẽ. Mỗi dãy nhà được đặt tên theo loại hoa trồng trước cửa, nào là Tường Vy, nào là Hoàng Yến... Hàng rào quanh nhà đều bằng gỗ sơn trắng được bảo trì đều đặn, nổi bật lên những dây thường xuân xanh biếc. Bách Diệp chợt nhớ đến một truyện ngắn có quán cà phê đầy thường xuân của nhà văn hạng ba Điền Yên mà cậu vô tình vớ được trong đồng sách báo cũ. Câu chuyện về một chàng trai chờ đợi người mình yêu nhưng người ấy chẳng bao giờ trở về. Bỗng nhiên, cậu cảm thấy đi cạnh Giang Long dưới những tàng cây hoa lá như thế này rất lãng mạn. Giọng Giang Long vang lên bên cạnh:

- Nghĩ gì thế?

- Tôi đang nhớ đến một chuyện tình về cây thường xuân rất kinh điển.

Giang Long lập tức chứng tỏ mình là chuyên gia sát phong cảnh:

- Tình ái gì tôi không biết nhưng cao thường xuân trị ho rất tốt.

Cảm xúc của Bách Diệp ngay tắp lự rớt xuống vạch 0. Cậu bực mình hừ một tiếng rồi rảo bước đi trước. Đúng là không cùng đẳng cấp thì không thể nói chuyện được. Bỗng một lực đạo kéo cánh tay cậu lại rồi một cái hôn dịu dàng đặt lên môi. Bách Diệp choáng váng tối sầm cả mặt mũi, sao tình tiết lại diễn biến thành ra thế này? Cậu chỉ nghe tiếng Giang Long cười như gió mát bên tai:

- Nghe nói đôi nào hôn nhau dưới bóng hoàng lan thì sẽ vĩnh viễn không thể chia lìa.

Hơi thở mang theo hương hoa nhẹ nhẹ vờn trên má Bách Diệp. Cậu khẽ rùng mình, lời sến súa vậy mà anh cũng thốt ra được. Xoa xoa cánh tay nổi đầy gai ốc, Bách Diệp thấy lòng nở hoa rực rỡ bất chấp sự khinh bỉ tốc độ trở mặt của Giang Long. Cậu quay đi giấu gương mặt đỏ rực vì xấu hổ:

- Chia lìa hay không tôi không biết nhưng dầu hoa hoàng lan chữa bệnh huyết áp cao. Hừ, định khoe kiến thức nông nghiệp với tôi hả? Không có cửa đâu.

Giang Long cười cười bám đuôi, hình như ban nãy em ấy hôn đáp lại.

*

Như mọi lần, bà Hà thấy bọn Giang Long thì rất vui mừng, vốn là dì của Hoàng Dương nhưng cảm tình còn hơn mẹ ruột, thời Hoàng Dương còn gian khó, chính bà dang tay giúp đỡ anh.

- Hai đứa đến sao không báo trước? Đã ăn gì chưa?

- Bọn cháu ăn rồi mới sang đây.

“Hai đứa”, “bọn cháu”, cách xưng hô này có cái gì đó không ổn nhưng Bách Diệp không rõ không ổn chỗ nào.

Hoàng Dương từ trên lầu xuống một mình, không thấy Thủy Tùng đi cùng. Bọn Giang Long nhìn biết ngay có biến. Trông Hoàng Dương uể oải, sâu nào, Bách Diệp kiên quyết bỏ qua tiết mục cảm ơn cảm huệ trong kế hoạch.

- Em tôi đâu?

Hoàng Dương u ám trả lời:

- Em ấy ở lại công ty tăng ca, làm nốt mấy việc trước khi đi công tác.

Bách Diệp đương nhiên biết đây chỉ là kiếm cớ không về nhà vì chính giám đốc đây còn bảo Thủy Tùng về sớm chuẩn bị đồ đạc. Cậu biết Hoàng Dương cũng rõ điều đó.

- Anh đã làm gì nó?

Bách Diệp là người rất thiên vị. Với cậu, Thủy Tùng là đứa em ngoan ngoãn nhất trên đời, chưa từng làm ai méch lòng, nếu có ai đó sai thì nhất quyết không phải nó. Hoàng Dương cười khổ, chuyện lần này đích thực là anh không đúng.

20. Quyển 1 - Chương 20

Khác với gia đình Giang Long rất phóng khoáng trong mọi vấn đề đời tư của mỗi thành viên, nhà Hoàng Dương cực kỳ bảo thủ, hà khắc. Dòng họ Hoàng bắt chập đây là thời đại nào, vẫn kiên quyết giữ lễ thói cũ. Mẹ Hoàng Dương cũng vì không chịu nổi sự gia trưởng, độc đoán của chồng mà bỏ đi. Hồi đó, Hoàng Dương 15 tuổi. Mẹ nói đã chờ đợi ngày này quá lâu, giờ anh đã đủ lớn để hiểu chuyện, mẹ mới ra đi, mong anh đừng trách mẹ.

Thời kỳ dậy thì của Hoàng Dương diễn ra dưới “ách thống trị” của bố. Khoảng cách giữa hai bố con vốn không gần gũi càng trở nên xa vời. Tuy không nói ra nhưng trong lòng Hoàng Dương có phần oán hận bố. Trong mắt cậu bé Hoàng Dương, mẹ là người phụ nữ dịu dàng nhất trên đời. Sự nhẫn nhịn của mẹ chừa đó năm, cậu nhìn thấy hết. Đôi khi, cậu ghét bản thân mình. Nếu không vì cậu, có lẽ mẹ đã được giải thoát sớm hơn. Lớn thêm chút nữa, Hoàng Dương nhận ra mình chẳng hề có lỗi gì trong bi kịch của mẹ nhưng trong tâm thức, anh sợ hãi mình có thể trở thành một người giống bố mà không biết. Một phần bởi thế, bắt chập cái sở đào hoa, gái lặn theo như bị, Hoàng Dương thích con trai.

Từ khi vợ bỏ đi, bố Hoàng Dương càng trở nên khắc nghiệt. Ông coi cuộc hôn nhân 17 năm của mình là thất bại lớn nhất đời. Việc đối mặt với họ hàng sau ly hôn khiến ông cảm thấy nhục nhã. Chính vì vậy, tất cả hy vọng, kiêu hãnh cá nhân, ông dồn lên Hoàng Dương. Rất tiếc, Hoàng Dương thể hiện nổi bất bình với bố bằng sự phản nghịch tồi tệ nhất với ông: Năm thứ ba đại học, anh mang về nhà một cậu con trai, tuyên bố đó là người yêu.

Hoàng Dương gặp Đức Nam trong một buổi cắm trại của khoa. Nam có gì đó rất giống mẹ khiến anh không tự chủ được mà muốn thân cận. Càng gần Nam, anh càng yêu thích người này, từ giọng nói lúc nào cũng nhẹ nhàng đến những ngón tay thon thả giống hệt mẹ. Anh theo đuổi Nam điên cuồng, thành huyền thoại trong trường. Cuối cùng thì người kia cũng chấp nhận. Thực ra, ban đầu Nam không để ý đến Hoàng Dương. Trong “đồng chí hội” của trường, Nam rất nổi tiếng nhờ vẻ ngoài thanh tú và thái độ lúc nào cũng dịu ngoan, tử tế. Cộng thêm chút kiêu kỳ, cậu là số 0 tiêu chuẩn được anh em tranh giành. Hoàng Dương thì ngoài dáng người cao ráo ra chẳng có gì nổi bật, gương mặt bình bình trợn đầu cũng lặn, kỳ nào cũng có học bổng nhưng không phải top 3. Sở dĩ anh được các cô gái yêu mến là vì từ anh luôn tỏa ra một cảm giác bình thản, trầm ổn khiến phái yếu thấy an tâm khi ở bên.

Hoàng Dương ít nói, chưa từng tán tỉnh ai bao giờ nên các màn theo đuổi Nam của anh đều quy ra quà tặng. Coi tiền là vật ngoại thân, anh mua rất nhiều đồ đắt tiền cho Nam. Nói gì thì nói, nhà Hoàng Dương rất giàu có. Thái độ của ông Hoàng Hải với con trai lạnh lùng, khắc nghiệt nhưng đôi lúc nghĩ lại thấy mình quá đáng, ông lại xôn xênh tiền bạc, coi như dùng vật chất bù đắp tinh thần. Hoàng Dương đối với tiền của bố không khác tờ giấy vớ anh viết là bao. Hầu như chẳng để ý mình có bao nhiêu trong ví. Tiền anh vung ra cho Nam không hề chùn tay. Ban đầu Nam vờ vĩnh không nhận, chờ Hoàng Dương lún sâu vào lưới tình mới tha hồ tận hưởng những gì anh mang lại. Đương nhiên, tất cả những điều đó Hoàng Dương hoàn toàn không hay biết. Anh chỉ biết Nam rất tốt, rất hiền, rất chăm sóc, giống như mẹ hồi trước. Quan hệ của anh với Nam, Hoàng Dương không có ý giấu diếm cũng chẳng định quảng cáo với bố. Quan hệ giữa hai người không tốt đến mức anh muốn bố biết về các vấn đề riêng tư của mình. Ông Hải chỉ vô tình phát hiện ra khi thấy con trai mang về một người bạn cùng giới. Trước kia, con ông chưa mời bạn về nhà bao giờ. Ông không thích cậu bé này. Lý do rất đơn giản: Hoàng Dương thích Nam vì lẽ gì thì ông ngứa mắt

Nam đứng vì nguyên nhân ấy – cậu ta gọi ông nhớ tới người vợ đã bỏ đi của mình. Trước giờ, ông chỉ quan tâm đến kết quả học hành của con, chuyện bạn bè gì đó ông không để tâm, miễn sao đừng có qua lại với bọn đầu trâu mặt ngựa, trộm cắp nghiện ngập là được. Nhưng lần này, thực sự ông không tiêu hóa được Nam. Sự xuất hiện của Nam như xát muối vào vết thương của ông, nhắc lại cho ông lần nữa về “thất bại” của bản thân trong cuộc sống gia đình. Vì thế, ông Hải phá lệ, nghiêm khắc yêu cầu Hoàng Dương chấm dứt quan hệ với Nam. Mâu thuẫn giữa hai bố con lên đến đỉnh điểm.

Khi Hoàng Dương thẳng thừng tuyên bố đó là người yêu anh, ông Hải không nhịn được nữa, đập bàn quát:

– Tao cấm mày giao du với nó. Mày là con trai nhà này. Yêu đương cái cục cứt. Tao không muốn nhìn thấy nó xuất hiện trong nhà tao thêm lần nào nữa.

Câu nói đó như giọt nước làm tràn ly. Hoàng Dương không nói một lời, thu xếp đồ đạc, rời khỏi nhà. Ông Hải tức giận, cắt toàn bộ các khoản chu cấp cho anh. Hoàng Dương bị cả họ quay lưng, chỉ duy nhất bà – em gái ông Hải bảo vệ anh. Hồi mẹ Hoàng Dương còn ở nhà, chỉ có cô em chồng này đối xử tình cảm với bà, có lẽ xuất phát từ tâm tình phụ nữ. Bà Hà không lập gia đình, nhìn cảnh phụ nữ gia trưởng dè dặt, bà nghĩ ở vậy một mình còn tốt hơn. Bà coi Hoàng Dương như con ruột. Khi ông Hải nổi giận, gạch tên anh khỏi dòng họ Hoàng, bà phản đối không được bèn bỏ theo Hoàng Dương, đi làm kiếm tiền nuôi anh ăn học nốt hai năm cuối đại học.

Hoàng Dương không còn là công tử nhà giàu thì Đức Nam cũng kiếm có chia tay với anh. Dĩ nhiên, Nam rất khôn khéo, nhận hết cái xấu về mình. Những chiêu bài kiểu “em không xứng đáng với anh”, “chúng ta không hợp nhau. Anh quá tốt”, vân vân được sử dụng triệt để. Chuyện tình cảm cần phải từ hai phía, một bên đã dứt tình, bên kia có níu kéo cũng chẳng vãn hồi được. Cũng từ đó, Hoàng Dương khép chặt trái tim, không rung động trước bất kỳ người nào nữa, cho đến khi gặp Thủy Tùng. Chẳng hiểu sao, ngay lần đầu nhìn thấy cậu trong vườn nhà mình, anh đã có một cảm giác kỳ lạ, tựa như đã gặp cậu ở đâu đó rồi, từ rất lâu rất lâu về trước. Tình cảm với Đức Nam, Hoàng Dương biết đó không phải tình yêu. Nó giống một thứ hoài niệm hơn. Mẹ đi sáu năm không một lần trở lại, nỗi nhớ bà quá lớn đến mức cậu trai trẻ Hoàng Dương cô độc cần viện đến một thể thân. Đức Nam giúp anh vơi bớt cảm giác bị mẹ bỏ rơi khi còn thơ ấu. Trong sự cô đơn của tuổi trưởng thành, Hoàng Dương bám vào đó như một cái phao cứu hộ. Nhưng với Thủy Tùng thì khác, anh vẫn không biết yêu là thế nào, chỉ biết có một tiếng nói mách bảo rằng anh phải giữ người này bằng mọi giá.

Từ khi Thủy Tùng đến ở nhà Hoàng Dương, quan hệ giữa hai người bình đạm diễn ra. Cũng chẳng có gì khó hiểu, một người trầm mặc, ít lời; một người tính tình nhẹ nhàng, bình thản mà nhạy cảm. Chẳng ai nói yêu ai, cứ thế chung sống vui vẻ mà thôi.

Thẳng đến ba tuần trước, bỗng nhiên trước cổng nhà Hoàng Dương xuất hiện một người. Chính là Đức Nam.

Sau khi chia tay với Hoàng Dương, Nam vẫn sống khá tốt một thời gian dài, mãi đến hai năm trước mới vướng phải một vụ scandal cướp chồng người, từ đó xuống dốc không phanh. Nói cho công bằng, giạt người yêu của nhau vốn chẳng phải cái gì lạ trên đời, cả đối với cộng đồng dị tính lẫn đồng tính. Chỉ có điều, coi như Nam xui xẻo, vợ phải người có vợ quá ghê gớm. Anh ta không những bị người vợ kia thuê đầu gấu đập cho một trận mà còn bị cô đến cơ quan làm âm ĩ nhiều ngày. Lãnh đạo không đuổi nhưng anh ta cũng biết không ổn nên chủ động xin nghỉ. Khốn nỗi, cô vợ kia chẳng vừa, tiếp tục bám riết không tha. Nam chuyển đến đâu, cô phá đến đó. Gia đình cô ta có cả tiền bạc lẫn tiền án tiền sự, Nam đâu không lại cũng không dám đấu, đành phải rời sang thành phố khác. Nam biết Hoàng Dương ở đây bèn tìm đến, thực sự choáng ngợp trước ngôi biệt thự sang trọng. Nếu có thuốc chữa hối hận, chắc hẳn anh ta đã uống đến đau dạ dày luôn. Giá biết thế này, ngày xưa ngu gì chia tay với Hoàng Dương. Đang lơ ngơ trước cổng thì nhân vật chính về. Nhiều năm không gặp nhưng Hoàng Dương vẫn nhận ra Nam ngay, có lẽ hình bóng người mẹ in trong tâm trí anh rất sâu sắc. Có điều, người ngồi trước mặt anh không còn là cậu bé trong trẻo ngày xưa. Tuổi tác khiến anh ta có phần tàn tạ. Hoàng Dương xót xa, nghĩ không rõ mẹ có giống người này, bị năm tháng làm cho mệt mỏi.

– Em sống có tốt không?

Đức Nam nghe giọng nói dịu dàng trước kia từng là của mình, đau lòng đến rơi nước mắt. Thực ra, câu trả

lời đã sẵn đó rồi, ai cũng nhìn thấy. Đã nhiều năm qua rồi, Đức Nam không còn là cậu trai trẻ thuở nào. Giờ đây, ở tuổi 33, không nghề nghiệp ổn định, không còn dung mạo, anh ta đang ở điểm rơi thấp nhất của cuộc đời mà lẽ ra phải ở đỉnh cao nhất.

– Ở kia... em không sống được.

Hoàng Dương không hỏi tại sao, anh đoán có lẽ đã có chuyện gì ghê gớm lắm xảy ra khiến Nam phải rời quê nhà. Dù không phải người yêu cũ thì cũng là đồng hương, anh tự thấy mình nên giúp đỡ người ta một chút.

– Em đang ở đâu?

Đầu Đức Nam cúi thấp hơn, mấy ngày nay tiền đã cạn, anh ta phải ngủ vạ vật nay nhà người này mai nhà người kia. Vốn dĩ đến tìm Hoàng Dương nhưng địa chỉ không chính xác khiến anh ta phải hỏi thăm lòng vòng mãi mới ra.

– Em không ở đâu cả.

Hoàng Dương thở dài:

– Chờ anh một chút.

Lâu lâu trước, hồi thị trường bất động sản đang xuống, Hoàng Dương tiện thừa ít tiền bèn mua một căn chung cư ở khu đô thị E. Đồ đạc trong nhà đủ cả nhưng anh chẳng đến bao giờ. Bà Thái Hà định đem cho thuê mấy lần cho đỡ phí nhưng Hoàng Dương không đồng ý, anh không thích người lạ vào nhà mình, dù gì thì anh cũng đâu có thiếu tiền. Giờ, anh đem chìa khóa nhà đưa cho Đức Nam.

– Em ở tạm đây. Anh sẽ xem có chỗ nào tuyển dụng hợp với em không.

Đức Nam đón lấy chìa khóa, nắm chặt trong lòng bàn tay như thể đó đại diện cho một thứ to lớn lớn mà anh ta muốn giữ lấy. Từ lúc bước vào nhà đến giờ, anh ta đã quan sát các chi tiết về cuộc sống cá nhân của Hoàng Dương; có lẽ anh vẫn chưa lập gia đình.

– Thế này... có phiền anh không? Lỡ bà xã anh...

Hoàng Dương đoán được ý bèn ngắt lời:

– Anh không có bà xã. Em cứ dùng đi.

Câu trả lời đúng như Đức Nam muốn, anh ta thầm cười trong bụng, cảm thấy cơ hội của mình nhiều lên.

Hoàng Dương đứng lên:

– Giờ anh đưa em qua nhà nghỉ ngơi trước.

– Dạ.

Anh lái xe đưa Đức Nam đến khu đô thị E, cách nhà khoảng 7 cây số. Khu này khi Hoàng Dương mua căn hộ thì rẻ như cho. Ai dè qua mấy năm đóng băng, thị trường bất động sản ầm lên, giá căn hộ tăng lên gấp đôi. Thế mới nói “nước chảy chỗ trũng”, người giàu lại càng dễ có thêm tiền.

Hoàng Dương hướng dẫn qua cho Đức Nam về khu nhà, trước khi đi còn cẩn thận lưu số điện thoại của mình cho anh ta.

– Đây là thẻ debit, anh không nhớ có bao nhiêu tiền nhưng chắc đủ cho em ăn uống đi lại. Nếu thiếu thì bảo anh. Em gửi cv vào email này. Anh sẽ ngó nghiêng giúp em.

– Dạ.

Đức Nam ôm chầm lấy Hoàng Dương. Anh vỗ vỗ lưng y an ủi:

– Được rồi. Sẽ ổn thôi.

21. Quyển 1 - Chương 21

Hoàng Dương thu xếp ổn ổn mọi chuyện xong thì gần như quên bống mất Đức Nam. Email anh cho y là email thư ký của anh. Anh dặn dò cô chủ tâm tìm trong các mối quan hệ của anh xem có công việc nào phù hợp với người này không thì liên lạc với anh ta. Thư ký của Hoàng Dương trước nay vẫn rất đáng tin cậy nên anh không cần bận tâm đến việc đã giao, chỉ thỉnh thoảng nghe báo cáo. Lần này, vì công việc chưa có bước tiến nào nên thư ký cũng không báo lại. Hoàng Dương cũng quên bống luôn. Anh cũng không kể cho Thủy Tùng về việc Đức Nam đến tìm mình, chẳng phải anh định che giấu gì mà đơn giản là anh thấy chẳng có gì đáng để kể cả. Khi Thủy Tùng nói “hôm nay em gặp một người tên là Đức Nam”, anh vẫn chưa nhớ ra, chỉ “ừ” một tiếng. Câu tiếp theo của Thủy Tùng mới thành công thu hút sự chú ý của anh: “Anh ta nói anh là người yêu anh ta.”

– Cái gì cơ?

Thủy Tùng nhắc lại:

– Có một người tên là Đức Nam nói anh là người yêu anh ta. Hiện anh ta đang sống trong nhà của anh và tiêu tiền từ thẻ đập tên anh.

Thủy Tùng thản nhiên nhìn Hoàng Dương khiến lòng anh như lửa đốt, thốt ra một câu mà anh chỉ muốn cắn lưỡi tự sát.

– Sao em biết?

Thủy Tùng vốn chờ đợi một sự phủ nhận hay giải thích. Ngờ đâu câu đầu tiên Hoàng Dương nói lại chẳng khác gì một lời thú nhận. Cậu cảm thấy hơi nghẹn thở.

– Em vô tình biết thôi.

Rồi đứng dậy toan bỏ đi.

Hoàng Dương vội vàng níu lại, cuống cuồng thanh minh:

– Không phải như em nghĩ đâu.

Anh tóm tắt lại chuyện với Đức Nam, vừa kể vừa lăm lét đánh giá thái độ của Thủy Tùng.

– Nếu mọi chuyện như anh nói thì tại sao anh không kể với em trước? Người ta còn để ảnh anh trong ví đấy.

Hoàng Dương thở dài:

– Anh không nhớ ra phải kể với em. Cậu ta để ảnh anh thì là việc của cậu ta chứ sao anh ngăn được.

Hoàng Dương thầm nghĩ: “sao lại mọc ra vụ ảnh ót này cơ chứ?!” Quả thực Hoàng Dương không hay biết gì về vụ này. Ảnh cũng là ảnh anh hồi còn sinh viên. Đức Nam in lại từ file ảnh cũ, để vào ví, dự định lần tới gặp Hoàng Dương sẽ “sơ ý” làm rơi ví để anh nhìn thấy. Sau đó y sẽ ngượng ngùng thú nhận mình vẫn thương nhớ anh mười mấy năm nay. Tình cũ không rủ cũng đến. Biết đâu củi khô lửa bốc, dự được Hoàng Dương cũng nên. Hồi trước hai người yêu nhau chỉ dừng ở ôm ấp, nắm tay. Tình yêu của Hoàng Dương theo style Plato, không nhuốm chút dục vọng. Có vài lần Đức Nam bày ra động thái dụ dỗ mà bất thành, Hoàng Dương không tỏ ra có ham muốn ân ái nào với y cả. Cho đến thời điểm chia tay, hành động thân mật nhất của cả hai là một lần thơm má.

– Nếu em không thích, anh sẽ không gặp lại cậu ta nữa...

Vừa nói đến đây, bỗng điện thoại của anh réo vang. Hoàng Dương ngần ngừ một chút, thấy Thủy Tùng không tỏ vẻ phản đối mới nhấn nút nghe. Đầu dây bên kia phát ra tiếng thều thào yếu ớt:

– Hoàng Dương cứu em... máu nhiều quá...

Hoàng Dương tái mặt, chuyện liên quan đến mạng người không thể đùa:

– Em đang ở đâu?

– Nhà...

– Anh đến ngay.

Hoàng Dương quay sang Thủy Tùng vẫn đang ngồi đó:

– Đức Nam có chuyện. Anh chạy đi xem sao. Lát anh về.

Rồi vội vàng chạy đi. Thủy Tùng tê tái bị bỏ lại một mình, lòng chua chát. Lời hứa vừa nói ra miệng đã vi phạm. Nhìn dáng điệu gấp gáp của anh, Thủy Tùng nghĩ anh còn rất nhiều tình cảm với người kia. Nghĩ lại, anh chưa từng nói yêu hay thích cậu. Hai người tình tình đều hướng nội, cứ thế ở bên nhau chẳng có bất kỳ ràng buộc nào. Hoàng Dương bình thường rất chiều chuộng Thủy Tùng nhưng với Đức Nam ngày xưa anh cũng vậy. Giờ Thủy Tùng mới biết, hóa ra trước nay chỉ có mình cậu tự mình đa tình. Sau hôm đó, Hoàng Dương lại phải đi công tác đột xuất, gọi điện về chỉ nói được vài câu thăm hỏi là Thủy Tùng cúp máy. Tâm trạng cậu rất xấu, không muốn nói chuyện. Đến khi Hoàng Dương về thì cậu lại thường xuyên tìm cách lánh tránh anh thành ra hai người chưa có dịp nào ngồi lại với nhau cả.

Bách Diệp gật gù:

– Thảo nào tự dưng nó hăng hái đòi đi Đà Nẵng thế.

Hoàng Dương thở dài thườn thượt:

– Oan cho tôi. Vốn tôi đang định nói là không gặp Đức Nam nữa hoặc có gặp cũng sẽ có em ấy đi cùng. Ai dè lúc đó tình thế gấp quá, chưa kịp nói hết câu.

Giang Long hỏi:

– Rốt cuộc là Đức Nam gặp chuyện gì?

Hoàng Dương chắc lưỡi:

– Cậu ta bị ngã vào cái bể cá, bị thủy tinh vỡ găm khắp người. May tôi chạy đến kịp chứ không đã mất máu chết.

Bách Diệp nhanh nhẩu:

– Thế sao anh không giải thích cho Thủy Tùng?

– Em ấy không cho tôi cơ hội. Ở chung một nhà nhưng chẳng mấy khi giáp mặt. Tôi về thì em ấy đã lên giường ngủ. Tôi đoán em ấy chỉ giả vờ thôi chứ bình thường đâu có ngủ sớm vậy.

Bách Diệp ngắt lời:

– Hai người không ngủ chung à?

Hoàng Dương trả lời như mếu:

– Em ấy không cho ngủ chung. Có vài lần “bắt cóc” em ấy sang nhưng đêm mà tỉnh dậy thì em ấy lại về phòng. Tôi sợ em ấy đi lại lúc ngái ngủ dễ ngã nên cũng không dám “bắt cóc” nữa.

– Thế sao anh không ở bên phòng nó?

– Em ấy không cho phép.

Giang Long ngồi một bên nghe Bách Diệp và Hoàng Dương nói qua nói lại mà muốn xông vào đá đít bộp tai thẳng bạn mấy phát. Mở miệng ra là “em ấy không cho”, “em ấy không muốn”. Không cho không muốn thì mày bỏ không làm luôn hả? Mày có còn là đàn ông không? Anh vô thức lấy tay che mặt, lắc lắc đầu:

– Đừng bảo ai tao là bạn mày nha. Ê mặt tao lấm. Mày bị thế này là phải.

Hoàng Dương đang chán nên không buồn câu giện:

– Ý mày là sao?

– Tao không nhận ra mày luôn á. Sao bỗng dưng mày nhu nhược thế? Chuyện đã hiểu lắm đến nước này mà mày vẫn lơ đãng như cá chết vậy? Lẽ ra mày phải kiên quyết bắt em í ngồi nghe mày giải thích chứ.

Hoàng Dương xua tay:

– Không được. Làm sao tao dám bắt ép em ấy?! Vả lại, tao nghĩ em ấy đang chưa sẵn sàng, chưa muốn nói chuyện.

Giang Long thấy hết thuốc chữa thằng đàn này rồi.

– Thế kệ mẹ mày. Tao chỉ khuyên thế thôi. Mày càng để lâu càng dở. Còn em trai Đức Nam kia thế nào rồi?

– Vẫn đang ở chỗ chung cư đó. Đợt rồi lẽ ra đi phỏng vấn nhưng vì bị thương nên lỡ mất.

– Vậy là mày vẫn bao nuôi em hả?

– Mày dùng từ nghe ghê vậy? Chỉ là giúp đỡ thôi mà.

Bách Diệp xen vào:

– Tôi e Thủy Tùng lại hiểu khác.

Hoàng Dương quay lại phía cậu:

– Hiểu khác là hiểu thế nào? Tôi cũng không gặp cậu ta nữa. Tất cả đều giao hết cho thư ký mà.

Bách Diệp nhún vai:

– Tôi không chắc nhưng có thể nó nghĩ anh tình xưa chưa dứt này nọ.

Hoàng Dương vò đầu bứt tai:

– Vậy phải làm sao? Mai em ấy đi rồi, giờ lại ở công ty. Chắc có nhiều thứ phải chuẩn bị. Tôi không thể phá quấy em ấy.

Bách Diệp nhắm mắt, cực kỳ thấu hiểu tâm trạng Giang Long. Cậu nén xúc động muốn đập Hoàng Dương một trận, không hiểu sao em mình lại yêu tên đầu đất này. Nếu không vì Thủy Tùng thì cậu đã mặc xác anh ta “tự kỷ” rồi. Cậu rút điện thoại ra nhắn vào số Hoàng Dương một cái tin.

– Đây là địa chỉ chỗ nó làm ở Đà Nẵng. Phần còn lại anh Long đã nói rồi. Tôi chỉ giúp được anh đến đây thôi.

Cậu cao giọng, tiếp:

– Nếu anh làm em tôi buồn, tôi sẽ hủy hợp đồng, mang nó đi.

Nói xong, cậu dứt khoát đứng lên, kéo Giang Long về.

Trời muộn, cả khu biệt thự im ắng, chìm dần vào giấc ngủ, chỉ còn đèn đường và bảo vệ đứng chốt. Bách Diệp khoác tay gối sau đầu, vừa đi vừa than thở về sự ngu ngốc của Hoàng Dương.

– Hóa ra anh vẫn chưa phải ngớ ngẩn nhất nhĩ!

Giang Long dở khóc dở cười:

– Cậu đang khen hay chửi tôi đây?

Bách Diệp cười khà khà:

– Tùy anh thích hiểu sao thì hiểu.

Giang Long thần nhiên:

– Vậy tôi hiểu là có người thích S.

Hả? Có liên quan sao?

– Khả năng suy luận của anh quá tầm hiểu biết của người thường rồi đấy.

Giang Long khoác vai Bách Diệp khiến cậu loạng choạng vì thân hình cao lớn của anh nhưng càng đẩy ra thì anh càng dính sát vào. Hai người chí chóe âm ỉ làm bào vệ phải ra nhắc nhở. Bách Diệp xấu hổ xin lỗi

rối rít, đập vào ống đồng Giang Long một phát trả thù nhưng anh né được, lại cười lên ha hả. Bách Diệp vội nhảy lên bịt miệng anh lại, khẽ rít bên tai:

– Anh be bé cái mồm được không hả?

Giang Long ôm ghì ngay lấy cậu:

– Được. Nhưng đừng dùng tay...

Bách Diệp ngơ ngác mấy giây, thấy anh chu mỏ lên mới hiểu ý. “Cốp” một tiếng, cụng đầu vào mặt Giang Long. Bách Diệp nhe răng cười:

– Dùng đầu chứ gì? Đã hiểu. Thế đúng chưa?

Giang Long không trả lời, chỉ bưng mặt. Bách Diệp thấy anh không phản pháo, ngạc nhiên một chút, chồm chồm vào anh. Cậu hốt hoảng nhận ra một chút máu rỉ qua kẽ tay Giang Long.

– Giang... Long, anh không sao chứ?

Vẫn không trả lời.

– Đau lắm à? Xin lỗi, tôi không cố ý.

Giang Long im lặng bước đi. Về tới nhà, anh lầm lũi vào phòng, nằm bịch lên giường, không liếc Bách Diệp vẫn đang tò tò đi theo lấy một cái. Chưa bao giờ Bách Diệp bị anh cho “ăn bơ” như vậy nên trong lòng rất lo lắng. Cậu nhìn môi Giang Long bị đập vẫn dính máu, biết mình đùa quá lố rồi. Bách Diệp thê thọt ngồi xuống mé giường, rụt rè đưa tay định xoa cho Giang Long nhưng anh né đầu đi. Bách Diệp nghĩ nghĩ một lát bỗng cúi xuống, ghé lưỡi nhẹ nhàng liếm máu trên môi Giang Long. Đầu lưỡi cậu rất mềm, rất ẩm, dịu dàng lướt trên vết thương của anh. Giang Long ban đầu còn giận song không kiềm chế được hé miệng đón lấy Bách Diệp. Cả hai rơi vào nụ hôn sâu vô tận. Giang Long tận hưởng sự phục vụ của Bách Diệp, vòng tay xiết lấy cậu. Bách Diệp rời khỏi môi Giang Long, nằm ngoan trong lồng ngực anh. Cậu vươn đầu thì thắm vào tai anh:

– Đừng giận nữa.

Giang Long thở dài, nghĩ: “em cứ đáng yêu thế này, tôi biết phải làm sao đây?” Con mèo nhỏ này, nếu anh ôm ấp nó thì nó nhảy đi chỗ khác, thậm chí còn cào xước tay anh. Nhưng nếu anh lơ nó, nó sẽ mon men đến gần anh nịnh đầm. Anh muốn bơ nó để được nó chủ động gần gũi nhưng lại không kiềm nổi mình muốn ôm nó mỗi khi gặp mặt. Thế mới nói, yêu một con mèo chẳng cún thật chẳng dễ dàng gì.

22. Quyển 1 - Chương 22

Khu resort Floral khá rộng khiến Thủy Tùng hơi choáng ngợp. Cậu lo lắng công trình này có chút vượt quá năng lực hiện tại của công ty. Tuy nhiên, nhiệm vụ của cậu là khảo sát, đánh giá còn quyết định sao sẽ là Bách Diệp. Không rõ Quốc Thái dặn dò nhân viên thế nào mà Thủy Tùng được đón tiếp rất trịnh trọng. Cậu được xếp ở một phòng residence ngay trong resort, miễn phí trong vòng 3 ngày làm việc. Cửa nhà trông được có khác, rất xôn xênh.

Chuyến bay từ Hà Nội vào Đà Nẵng chỉ mất 50 phút. Khi Thủy Tùng đến nơi thì vẫn còn sớm. Ngày đầu tiên không tính là ngày làm việc nên Thủy Tùng muốn làm gì tùy ý. Có điều tâm trạng Thủy Tùng không vui nên chỉ ở trong phòng nghỉ ngơi và sắp xếp dụng cụ. Phối cảnh khu resort được bên Quốc Thái cung cấp đầy đủ rồi nên việc của Thủy Tùng là quan sát thực tế so sánh với ảnh và quan trọng nhất là kiểm tra mẫu đất, địa thế địa hình cao thấp để sau đó đưa ra các đề xuất thích hợp. Công việc vốn được phân bổ cho 3 ngày nhưng Thủy Tùng dồn làm trong 2 ngày để ngày cuối nghỉ ngơi xả hơi. Cuối ngày thứ hai, Thủy Tùng lết được về đến chỗ nghỉ thì đã mệt rã rời, tay chân lấm lem. Em lễ tân vừa đưa chìa khóa phòng cho cậu vừa bảo:

– Có người chờ anh từ sáng, đang ngồi kia kìa.

Thủy Tùng nhìn theo tay cô gái chỉ, bắt gặp ánh mắt Hoàng Dương đang nhìn; tim run lên một chút. Mấy ngày nay, chỉ cần rảnh một giây là cậu lại nhớ về anh. Nhưng tất cả các cuộc gọi của anh, cậu đều để lỡ.

Thủy Tùng không biết nên đối mặt với Hoàng Dương thế nào. Nhiều lần anh muốn trò chuyện, cậu đều né tránh, sợ phải nghe điều mình không mong muốn. Thủy Tùng là người nội tâm nhút nhát, về mặt tình cảm có phần tự ti, luôn cảm thấy mình không xứng với Hoàng Dương. Bỗng nhiên tình cũ của anh xuất hiện, tình sử si mê của anh với Đức Nam khiến cậu tủi thân. Chuyện của cậu và Hoàng Dương đến bất ngờ và tự nhiên đến nỗi cậu nghĩ nó vô thực.

Hoàng Dương đứng trước mặt Thủy Tùng, trông hơi phờ phạc. Gần cuối năm, công việc rất bận rộn, không liên lạc được với Thủy Tùng khiến anh bồn chồn lo lắng. Đến ngày thứ 2 thì anh quyết định mua vé máy bay đến địa chỉ Bách Diệp đưa hôm trước. Trong lúc chờ Thủy Tùng về, anh tranh thủ làm việc từ xa, mãi mê quên cả hai bữa ăn. Nhìn anh như thế, Thủy Tùng xót xa. Cậu thở dài ra dấu cho anh đi theo lên phòng.

– Anh đến làm gì vậy?

Thủy Tùng hỏi một câu rất đối bình thường nhưng Hoàng Dương như chim đậu cành cong, chột dạ tưởng cậu định đuổi mình, vội nói:

– Anh chỉ tới nhìn em một lát thôi.

Anh ôm lấy Thủy Tùng từ phía sau, gục mặt vào vai cậu, thì thầm da diết “anh rất nhớ em”. Tim Thủy Tùng run rẩy, cơ thể hơi cứng lại. Lời nói của Hoàng Dương khiến cậu buồn hơn là vui. Tại sao hai người lại trở thành như thế này? Sự trốn chạy của cậu làm câu chuyện đứt quãng và cả hai lâm vào bế tắc. Cậu hơi chùn vai đẩy Hoàng Dương ra:

– Anh chờ em một lát. Em rửa ráy một chút. Lăn lộn cả ngày đầy đất cát.

Lúc Thủy Tùng bước ra khỏi phòng tắm thì thấy Hoàng Dương đang ngủ gật trên sofa. Cậu vác chăn mỏng trong phòng ngủ đắp lên cho anh, chăm chú ngắm nhìn người trước mặt. Dạo gần đây cậu không nhìn kỹ anh, chẳng ngờ anh hốc hác đi nhiều quá. Cứ như thế này mãi cũng không tốt, có lẽ đã đến lúc đối mặt. Bất kể ra sao còn khá hơn hiện tại dùng dằng này. Thủy Tùng để Hoàng Dương ngủ còn mình ra ngoài mua ít đồ về làm cơm tối.

Hoàng Dương bị mùi thức ăn thơm phức đánh thức. Anh nhện từ sáng tới giờ, có mỗi bữa ăn nhẹ trên máy bay lót dạ, ngửi mùi đồ ăn bụng sôi sùng sục. Anh vươn vai gấp lại cái chăn rồi ngồi chống tay ở bàn ăn chờ. Thủy Tùng của anh vẫn là tốt nhất.

Suốt bữa anh ăn cơm thì ít mà ăn Thủy Tùng thì nhiều, nhìn muốn mơn da mặt người ta. Thủy Tùng thấy anh không gấp đồ, tưởng mình nấu dở, lí nhí xin lỗi:

– Anh cố ăn một chút. Em nấu không ngon như anh Bách Diệp. Xin lỗi.

Hoàng Dương hốt hoảng, vội và cơm lia lịa:

– Không có, không có. Ngon lắm.

Vào cái anh đã chén sạch cả mâm cơm, ngẩng lên thấy Thủy Tùng đang chống đũa mở to mắt nhìn. Hóa ra anh ăn vội quá, chẳng để lại cho đầu bếp miếng nào. Nào giờ Hoàng Dương luôn tỏ ra là một người đàn ông trầm ổn, bộ dáng này của anh, Thủy Tùng chưa từng gặp qua. Cậu đỏ khòc đỏ cười, chan cho anh bát canh:

– Em ăn đủ rồi.

Hoàng Dương ngượng ngịu:

– Lát mình ra ngoài ăn nha. Giờ anh rửa bát cho.

Thủy Tùng bật tivi xem mà chẳng có gì vào đầu. Lòng cậu rối bời vì cuộc nói chuyện sắp tới.

Hoàng Dương dọn dẹp xong, rón rén ngồi xuống bên cạnh Thủy Tùng. Cậu ngồi thẳng tắp, không buồn quay sang. Anh nghĩ có lẽ cậu vẫn đang giận. Thực ra, Thủy Tùng đã hóa thạch vì căng thẳng. Qua một lúc lâu, Hoàng Dương thấy không bị đuổi đi mới len lén dần thêm bước nữa. Anh chậm chạp cầm tay Thủy Tùng.

Không bị hắt ra.

Dấu hiệu khả quan.

Hoàng Dương rề rà nhích sát vào Thủy Tùng, lấm lét ôm lấy cậu. Nếu có Giang Long hay Bách Diệp ở đây, bảo đảm anh đã như đòn vì tốc độ rùa bò của mình.

Những hành động của Hoàng Dương, Thủy Tùng đều biết nhưng không biết nên phản ứng ra sao, đành mặc kệ anh muốn làm gì thì làm. Đến lúc anh lồng vào tay cậu chiếc nhẫn và quỳ trước mặt cậu nói: “lấy anh nhé”, cậu mới giật bắn người. Phản ứng đầu tiên của Thủy Tùng là muốn tháo nhẫn. Việc này quá đột ngột khiến cậu theo bản năng mà bài xích. Hoàng Dương vội giữ chặt tay Thủy Tùng, đặt lên đó một cái hôn.

– Xin em đừng từ chối.

Thủy Tùng rất bối rối. Cậu thích Hoàng Dương, hai người cũng đã có những hành động thân mật với nhau, nhưng cưới thì... cậu chưa bao giờ nghĩ đến. Không phải cậu không muốn ở cạnh anh nhưng còn cha mẹ họ hàng... chuyện này hình như hơi quá sức bọn họ. Nghĩ mãi chẳng ra nên thế nào, Thủy Tùng quyết định không thêm nghĩ nhiều nữa. Bỗng dưng hôm nay, Hoàng Dương lại ngỏ lời. Chuyện trăm năm nào có dễ dàng thế, cậu tính bảo anh từ từ hẵng nhưng nhìn anh như thế này, cậu lại không nỡ.

...

– Thế rồi chú đồng ý hả?

Bách Diệp nhip nhip chân trên ghế, vừa ngắm nghía chiếc nhẫn vừa nghe em họ kể chuyện.

– Vâng. Nhìn anh ấy rất tội nghiệp.

Bách Diệp thuận tay bóp cho Thủy Tùng một phát:

– Mày lấy vợ vì thương hại à? Tí ra kia có người đáng thương hơn thì mày cũng lấy người ta hở? Thế hần có giải thích vụ hôm trước không?

– Có. Anh ấy bảo lúc đó gấp quá vì nghe Đức Nam thêu thào như sắp chết, không muốn mang em đi cùng vì e có chuyện không hay, không muốn em dính vào.

Bách Diệp bĩu môi:

– Hần nói thế là mày tin luôn ha? Rõ ràng là hần âm mưu cho mày vào tròng.

– Là sao cơ hả anh?

Thủy Tùng ngơ ngác.

Bách Diệp dí trán Thủy Tùng:

– Mày ngốc quá. Hần kêu hần nhớ mày, vội chạy đến thăm mày. Thế sao còn chuẩn bị sẵn cái nhẫn? Rõ ràng hần rắp tâm dùng khổ nhục kế để lừa mày, chờ mày mủi lòng thì xòe nhẫn ra. Mày... ít ra cũng phải lờ hần lấy dăm cái hợp đồng cho anh đã chứ.

Thủy Tùng thành thật vâng dạ:

– Lần sau em sẽ nhớ.

Bách Diệp úp mặt xuống bàn khóc không thành tiếng: “còn có lần sau sao hả thằng ngốc này”. Cậu nhận ra nếu mình còn tiếp tục nói chuyện này với đứa em họ đầu bả đậu thì sẽ tức điên mất. Tốt nhất là xoay sang công việc. Hai anh em tổng kết thông tin bên Quốc Thái cung cấp và của Thủy Tùng mang về. Thủy Tùng đưa ra vài đề xuất nhỏ không mang tính tổng quát. Dù gì thì cậu cũng mới học việc, dự án lớn thế này, đến Bách Diệp luôn vỗ ngực tự khen cũng thấy chần chừ.

Quốc Thái so với Giang Long thực sự kỹ tính hơn rất nhiều, chủ yếu là do tính chất công trình. Nhà riêng Giang Long thì anh muốn làm gì thì làm nhưng resort này là chỗ kinh doanh, nó có nguyên tắc của mình. Các phương án Bách Diệp đề ra đều bị Quốc Thái phủ quyết bằng những lý lẽ sắc bén đến nỗi Bách Diệp phải tâm phục khẩu phục anh trai này rất đáng mặt đại boss. Đồng thời cậu bị đặt vào thế khó. Chẳng

khách hàng nào chờ cậu sửa tới sửa lui mãi được. Nếu lần tới vẫn không được thông qua, Quốc Thái sẽ chọn nhà thầu khác. Bách Diệp lo lắng như đứng đồng lửa như ngồi đồng than, ngày nào cũng đi tít mít đến khuya mới về. Giang Long nửa tháng trời chỉ thấy cái bóng Bách Diệp, chưa kịp thấy người người đã mất hút, trống trải vô cùng. Đến sát ngày nộp thiết kế, Bách Diệp còn không về nhà. Cậu gọi điện bảo sẽ nghỉ lại nhà bạn cho đến khi hoàn thành bản đề xuất cho Quốc Thái. Giang Long ôm một bụng nghi vấn mà không dám hỏi gì, chỉ nói nhớ giữ sức khỏe.

May cho Bách Diệp, lần cuối cùng này được Quốc Thái duyệt. Green Trees sẽ liên danh với công ty Art Garden thực hiện gói thầu. Bản đề án này được thông qua chính là nhờ danh tiếng của Art Garden. Bách Diệp ngay từ đầu đã tự nhận thấy năng lực không đủ nuốt trôi miếng bánh này nên tính chia nhỏ gói thầu, mình chỉ nhận phần vừa dạ dày. Nhưng sau đó, cậu nghĩ còn có một cách còn hay hơn, đó là liên danh – vừa chủ động hơn về công sức chia chác, vừa có tiếng hơn sau khi hoàn thành dự án. Cậu nhớ đến một đàn anh cùng học tại Anh ngày xưa giờ cũng về nước phát triển sự nghiệp bèn móc nối liên hệ lại.

Quý Lâm may mắn hơn Bách Diệp vì có sự hậu thuẫn của gia đình, lại được thừa kế sản nghiệp từ cha mẹ nên dù chỉ về nước sớm hơn nd 3 năm, anh đã có vị trí vững chắc trong lĩnh vực này. Anh nhận ngay ra cậu em học dưới khóa vì người Việt học ngành này ở Anh không nhiều, Bách Diệp lại là sinh viên xuất sắc. Dù công ty không thiếu hợp đồng nhưng thêm cái nữa cũng chẳng thừa. Anh lập tức nhận lời hợp tác với Bách Diệp, điều kiện ban đầu rất đơn giản: anh hỗ trợ lên thiết kế, nếu được nhận công trình, việc chia đôi, lời chia đôi; coi như Bách Diệp đã có công tìm dự án thì giảm trách nhiệm thiết kế xuống.

Bách Diệp cầm hợp đồng trên tay mà mắt rưng rưng lệ: “anh tưởng đã mất em rồi. Giờ chơi 3p còn hơn không có gì.” Cậu muốn khoe Giang Long ngay nhưng nghỉ lại, công lao Quý Lâm vụ này rất lớn, phải mời anh một bữa mừng ký kết hợp đồng cái đã. Dù gì Giang Long cũng là người nhà, chờ được.

Qua Quốc Thái, Giang Long biết Bách Diệp đã xong, định tối nay mời cậu đi chén một bữa hải sản xả láng, ai ngờ Bách Diệp thẳng thừng từ chối vì đã hẹn đi với bạn. Giang Long mất hứng, chuyển sang rủ nhà Hoàng Dương nhưng nhà này vẫn mãi mê tuần trăng mật lần thứ n. Bị cả thế giới quay lưng, Giang Long ngậm ngùi ăn tối ở nhà, nhân trời rét lên ban công hóng gió bắc, nhờ thế mà bắt quả tang một màn gian phu dâm phụ tí tởn với nhau ngay trước cổng nhà.

23. Quyển 1 - Chương 23

Chả là Quý Lâm có niềm đam mê với xe máy phân khối lớn. Thay vì đi ô tô, anh khoái cưỡi những con xe hầm hố hơn. Tối nay, ăn uống phê phớn với Bách Diệp xong, anh kêu cậu ngồi lên xe anh chở về nhà. Xe xịn nên mũ bảo hiểm cũng phải ngang tầm. Đời Bách Diệp chỉ toàn đội mũ Protec nửa đầu, không quen với mũ pro của Quý Lâm nên xuống xe xong, hì hục mãi không tháo nổi khóa mũ. Quý Lâm đành phải ra tay nghĩa hiệp.

Trời tối, đèn lờ mờ, Giang Long nhìn từ trên cao xuống chỉ thấy hai người ghé sát vào nhau như kẻ môi sát mồm, máu nóng lập tức bốc cao như Lotte tower. Anh đứng bất dậy, lao thẳng xuống nhà như khi phi đến cổng thì Quý Lâm đã về, chỉ còn Bách Diệp đang loay hoay tìm chìa khóa. Giang Long mở mồm suy đoán trong khoảng thời gian mình di chuyển, tên kia có làm gì với Bách Diệp không. Ngửi thấy mùi rượu trên người cậu, anh càng bức. Bách Diệp vì có tiền sử đau dạ dày nên không uống rượu vì thế, tử lượng rất kém. Đầu óc lơ mơ thế này, người ta làm gì cũng không biết. Thực ra, Bách Diệp chưa say. Cậu biết rõ mình không uống được nên không cố. Quý Lâm còn phải lái xe nên cũng chẳng uống nhiều. Hai người chỉ nhấp chút xíu. Chủ yếu là Quý Lâm với Bách Diệp chẳng có tư tình như Giang Long tưởng tượng. Phải tội Giang Long hoàn toàn không biết những chi tiết đó. Anh chỉ thấy Bách Diệp tối mò mới về, còn ôm eo một tên đàn ông nào đó, để hấn kẻ má sát người mình là anh điên tiết rồi.

Bách Diệp vừa nhìn theo bóng Quý Lâm đi khuất vừa mò mẫm chìa khóa trong túi, quay lại thì thấy một người lù lù sau lưng. Cậu giật bắn người, suýt thét lên thì nhận ra đó là Giang Long hai mắt bốc lửa ngùn ngụt, lỗ mũi phì khói. Cậu ngạc nhiên hỏi: Anh làm sao mà thở phì phì như con bò tót thế? Phải là lúc khác thì Giang Long đã cười phá lên rồi nhưng hiện tại, anh không có tâm trạng đùa.

– Người vừa rồi là ai? – Giang Long gầm gừ.

Bách Diệp chẳng hề nhận ra sự kỳ lạ của anh, vô tư đáp:

– Ủm, bạn tôi.

– Bạn? Bạn mà cậu đến ngủ mấy đêm rồi ấy hả?

– Ủm.

Thái độ từng tưng của Bách Diệp càng làm Giang Long nổi máu. Anh nắm tay kéo giật Bách Diệp lại, bóp cằm cậu hướng nhìn mình:

– Lâu ngày không động đến, em đã muốn cười lên đầu lên cổ tôi có phải không?

Bách Diệp hoàn toàn chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao. Ai muốn cười lên đầu anh làm gì, cười thì cười chỗ khác chứ. (Đề nghị reader chớ nghĩ bậy..... Cười lưng thôi)

Cậu nhú mày đẩy tay Giang Long ra. Anh sao thế? Uống lộn thuốc hả? Chưa kịp thanh minh, môi cậu đã bị một cái hôn điên cuồng đè xuống. Hơi rượu nhạt từ Bách Diệp làm Giang Long mê mê. Anh hôn như xâm chiếm để chứng tỏ sự sở hữu của mình đối với người kia. Bách Diệp xây xẩm mặt mũi, chân tay khuỵu loạn xạ nhưng dăm động tác mèo quào của cậu chỉ như gãi ngứa cho Giang Long đang lên cơn ghen. Bất chấp đang ở phòng khách, anh đè nghiêng cậu xuống, tay lần mở từng lớp áo. Bách Diệp bị sờ soạn gai cả người, ra sức chống cự.

– Buông ra. Sao tự dưng anh nổi điên lên thế?

Giang Long thở hổn hển vì tức giận và kích thích:

– Vì em. Em làm tôi phát điên.

Môi anh lướt xuống phía thân dưới bắt đầu lộ ra. Bách Diệp tức đến chảy nước mắt. Cậu không hiểu Giang Long động rồ lên vì lý do gì nhưng bất kể thế nào, anh cũng không được phép cưỡng bức cậu.

– Đồ khốn. Anh dám làm tiếp, tôi sẽ không tha thứ cho anh.

Giọng nói mang nước mắt của Bách Diệp thành công thức tỉnh Giang Long. Anh ử rử kéo quần lại cho Bách Diệp, đỡ cậu đứng lên. Anh nhỏ giọng nói “xin lỗi” rồi lủi thủi về phòng. Bách Diệp ban nãy hơi lơ mơ, bị hành động điên cuồng của Giang Long làm tỉnh. Cậu vẫn chưa rõ lý do Giang Long phát cuồng nhưng cũng chẳng buồn nghĩ thêm. Hôm nay mệt quá rồi, có gì để mai tính.

24. Quyển 1 - Chương 24

Bách Diệp ngủ tít đến tận gần trưa hôm sau. Lúc cậu dậy xuống nhà ăn sáng thì Giang Long đã đi làm. Bách Diệp nhìn đồng hồ, ăn qua loa ít cháo rồi vội vã đến công ty Quý Lâm. Hôm nay, hai bên sẽ bàn cụ thể về phân chia công việc và lợi ích.

Ban đầu định theo tỷ lệ 50 – 50 nhưng đánh giá kỹ lại, bên Green Trees của Bách Diệp thiếu nhân lực, không ôm nhiều được. Ngược lại, Quý Lâm lại vương vợ vừa sinh ba đứa sinh ba, khó lòng đóng đô ở Đà Nẵng hàng tháng được. Vì vậy, Bách Diệp sẽ chịu trách nhiệm giám sát thi công, lính có tay nghề lấy từ công ty Art Garden, các công việc tay chân không đòi hỏi chuyên môn thì thuê dân địa phương. Thịnh thoảng Quý Lâm sẽ bay vào hỗ trợ. Sang tuần có ngày đẹp để khởi công, Bách Diệp sẽ đi trước lo liên hệ thu xếp. Hai người từng hợp tác mấy dự án nhỏ hồi ở Anh nên đã biết tính nhau, rất dễ thỏa thuận.

Lại nói về Giang Long. Vừa đến công ty, điều hành xong cuộc họp với phòng kinh doanh, anh lập tức hạ lệnh cho thư ký thu thập thông tin về Quý Lâm. Không phải KGB, CIA gì đó nên các thông tin cá nhân của anh từ khi sinh ra đến nay đều thông suốt. Tình sử trước giờ của anh đều chứng tỏ đây là một thằng nam nguyên chất. Điều này khiến Giang Long vô cùng hài lòng đồng thời có phần xấu hổ vì hành động lỗ mãng của mình đêm qua. Anh cố hoàn thành công việc sớm để về nhà trước, chuẩn bị đón tiếp Bách Diệp.

Để tránh bị làm phiền, Giang Long cho giúp việc về hết, đích thân vào bếp. Xuất thân giàu có lại là con trai độc đinh, Giang Long chưa phải mó tay vào việc nhà bao giờ. Có mỗi hồi học ở Mỹ là anh tự lo mọi việc, nhưng chỉ để phục vụ bản thân mà quãng thời gian đó trôi qua cũng lâu quá rồi, giờ động tay động

chân vào bếp núc có phần lóng ngóng, đã thế còn không quen đồ đạc. Đại gia xây nhà đồ gì cũng xịn, cái bếp hiện đại đến mức không biết vặn nút nào để nổi lửa luôn. Giang Long quay ngang quay ngửa thử đủ cách mà chịu chết. Chuyện xấu mặt vậy không thể gọi điện thoại cho người thân nhờ trợ giúp được. Anh vốn là người không thích mất thời gian cho những thứ mình không rành, ngày xưa đi học bài khó, nghĩ 15 phút chưa ra là anh bỏ vì biết có nghĩ thêm cũng chả được. Giờ lại càng thế. Dịch vụ đây ra đó, tiền lại sẵn, ngu gì không mua. Nghĩ sao làm vậy, Giang Long tức tốc gọi điện cho nhà hàng đặt món mang đến tận cửa. Đương nhiên, anh đủ tỉnh táo để không kêu những món quá phức tạp dễ gây nghi ngờ. Chờ một tiếng mười phút, đồ ăn đã tới, Bách Diệp vẫn chưa về. Giang Long ngồi chờ dài cổ, suýt ngủ gật mấy bận. Bình thường anh đã nhắn tin gọi điện rồi nhưng lần này muốn Bách Diệp bất ngờ nên anh đành đợi. Tưởng tượng ra vẻ mặt ngạc nhiên lẫn sững sờ của người kia thực sự là thú vui chốn bồng lai tiên cảnh.

Bách Diệp về đến nơi, thấy nhà cửa vắng tanh từ cổng. Đèn đuốc tối om, sáng mỗi phòng bếp. Cậu nghi có biến nên nhón chân lại gần. Đúng lúc Giang Long vươn vai ngáp sái quai hàm, cực kỳ mất hình tượng.

Bách Diệp ngạc nhiên nhìn mâm cơm đã nguội rồi lại nhìn Giang Long:

– Gì đây?

Giang Long đang ngái ngủ tỉnh hẳn người, mắt sáng lờ, vẻ mặt cực kỳ giống con gì đó vẫy đuôi chờ chủ xoa đầu khen ngợi:

– À, chút việc vặt ấy mà. Tối nay tôi rảnh nên thử lại tay nghề. Lại đây, lại đây. Ngồi xuống đi. Ném thử món này xem sao!

Bách Diệp nhú mày nghi hoặc:

– Ngươi tanh thế này sao ăn? Anh làm hết chỗ này ấy hả?

– Ồi, toàn món đơn giản, làm tí xong ấy mà. Để tôi làm nóng lại.

Bách Diệp nhìn Giang Long lóng ngóng tìm quanh không xác định nổi “tọa độ” lò nướng với lò vi sóng đâu thì hiểu ngay bữa tiệc này không phải bác giúp việc nấu trước khi về cũng là gọi nhà hàng mang đến. Cậu không rõ anh bày trò này làm gì nhưng tạm thời chưa vạch mặt vội.

– Tôi lên thay đồ chút. Anh cứ thông thả.

Giang Long thở phào, cứ ngồi đây soi chắc anh bị lộ quá, vội gật đầu:

– Được được. Xong xuống nha.

Bách Diệp hơi chột dạ, sao như thế chờ mình nộp mạng vậy? Lo lắng của cậu không thừa. Đang lau khô tóc trên lầu, bỗng nghe tiếng nổ dưới tầng một. Bách Diệp hốt hoảng lao vội xuống, thấy Giang Long bình an vô sự mới thở hắt ra.

– Thôi, anh lên thay đồ đi. Tôi dọn dẹp chút.

Giang Long mặt mũi nhem nhuốc, cúp đuôi cúi thủ lên lầu. Lúc anh quay lại thì nhà bếp đã gọn gàng, mấy vết đen thì phải chờ mai có người đến lau chùi may ra mới sạch. Bách Diệp nấu tạm mấy món đơn giản, suốt bữa ăn cứ ngồi cười làm Giang Long nuốt không trôi nhưng không dám hó hé. Hết bữa, Giang Long ngỡ ý muốn rửa bát nhưng dưới cái nhìn đầy khinh bỉ của Bách Diệp lại tiu nghỉu ngồi xuống ghế chờ người kia làm nốt.

Bách Diệp cho bát đĩa vào máy, thăm cười khùng khục. Rõ ràng Giang Long còn không biết nhà có máy rửa bát, thế mà còn ra vẻ ta đây làm cơm. Cậu xoa tay, nghiêm chỉnh ngồi trước mặt Giang Long chờ nghe đọc bản kiểm điểm. Đại boss hô mưa gọi gió cup tai kiểm kê tội lỗi, đáng vẽ rất thảm.

Bách Diệp gục gặc đầu:

– “Có đức mà không có tài làm gì cũng khó”. Anh thành đại phá hoại rồi đấy. May là nhà anh chứ phải nhà tôi thì anh chết chắc.

Giang Long nhắc đi nhắc lại hai từ “nhà anh”, “nhà tôi” trong đầu, thầm nâng cao quyết tâm sát nhập hai cái đó làm một. Được cái, nhờ vụ này mà Bách Diệp không dấn động gì đến chuyện tối qua. Coi như cũng đáng. Nhưng anh chẳng vui lâu vì Bách Diệp thông báo đi công tác 2 tháng không về. Nhìn bộ dáng tiu ngiu của anh, Bách Diệp an ủi:

– Đà Nẵng gần xích mà?

Bách Diệp bĩu môi:

– Gần thì tôi chạy bộ được chắc?

– Tôi mua vé máy bay cho cậu.

– Tại sao anh lại phải mua cho tôi?

Giang Long á khẩu, Bách Diệp mê tiền nhưng không nhận không của ai cái gì. Anh nghĩ bụng: “nếu em không về thì tôi sẽ đến với em.”

25. Quyển 1 - Chương 25

Nhưng Giang Long không có cơ hội làm việc đó. Sau khi Bách Diệp đi được một tuần, anh nhận được cú điện thoại báo gia đình anh sẽ về Việt Nam ăn tết năm nay. Từ ngày chuyển giao công ty cho con trai, bố mẹ Giang Long sang Canada ở hẳn với con gái. Giang Ly – em gái Giang Long bận học nên 4 năm chưa về. Năm nay cô hoàn thành chương trình Post doc nên cả nhà dặt nhau về quê chơi.

Giang Long nghe tin, vội cho người sửa sang nhà cửa đón tiếp. Việc Bách Diệp ở chung với anh cũng đến lúc phải ra đôn quyết định cuối cùng.

Công việc của Bách Diệp càng gần tết càng bận vì Quốc Thái muốn hoàn thành trước năm mới mà công nhân lại muốn nghỉ sớm. Bách Diệp phải vừa dọa dẫm vừa dỗ dành bọn họ mới ổn định được nhân lực. 26 Tết, đề mục cuối cùng hoàn thành, cậu thở hắt một hơi, lập tức lên mạng đặt vé máy bay chuyến sớm nhất về Hà Nội. Lâu không gặp người kia, trong lòng cậu có chút tưởng niệm.

Chuyến bay bị trì hoãn mấy lần nên đến chiều tối Bách Diệp mới về đến nơi. Thay đổi trong nhà khiến Bách Diệp tưởng mình lộn chỗ. Phòng cậu cũng được dọn sạch bong, theo đúng nghĩa đen – tất cả đồ đạc của cậu đều được đóng gói cẩn thận xếp vào một góc. Giang Long giải thích:

– Bố mẹ và em gái tôi sắp về ăn tết. Cậu chắc cũng phải về với gia đình. Tôi sợ cậu không kịp thu dọn nên đã kêu người làm giúp.

Về lý mà nói thì Giang Long chẳng sai nhưng Bách Diệp có cảm giác mình đang bị đuổi cổ khỏi nhà. Cậu không nói mình sẽ ăn tết ở công ty vì nhà cậu đã từ mặt thằng con lâu rồi, chỉ ậm ừ đáp lại.

Giang Long nói tiếp:

– Bố mẹ tôi về đợt này sẽ làm đám ngõ, ăn hỏi rồi tổ chức cưới luôn. Mấy hôm lo sính lễ mệt ghê.

Lời Giang Long như búa tạ giáng xuống Bách Diệp. Em Giang Long là con gái, sính lễ gì đó là của nhà trai mang đi, chắc chắn không phải để cho cô. Giang Long cười ả, sao cậu hoàn toàn không biết gì cả, chẳng lẽ trong thời gian cậu không ở đây có nhiều chuyện xảy ra đến thế? Bách Diệp thấy hơi tức ngực, phải hít sâu một hơi. Nghĩ lại thì cũng đáng lắm, anh nào có trách nhiệm phải thông báo với cậu. Cậu có là gì đâu? Hai người vốn chỉ là quan hệ đối tác, sau có chút lằng nhằng nhưng cũng chẳng có gì rõ ràng cả.

Mọi biểu hiện của Bách Diệp, Giang Long đều thu vào mắt. Anh nghĩ mình không phải không có hy vọng. Vì thế nhất định phải diễn ra trò.

– Cậu mới về cứ nghỉ tạm lại thêm một hôm, mai đi cũng được.

Đến nước này mà Bách Diệp còn không hiểu mình bị đuổi thì đúng là uổng phí mấy chục năm sống trên đời. Cậu chán nản không thèm ra về, buông một câu:

– Vậy làm phiền anh.

Rồi xách va li lên phòng.

Hơi nước nóng trong phòng tắm càng khiến đầu óc Bách Diệp trở nên mờ mịt. Cậu ngâm mình trong bồn, nhớ lại mình và Giang Long từ buổi ban sơ gặp gỡ, nhiều chuyện ngang trái xảy ra nhưng cũng không kém phần thi vị. Đã nhiều lúc cậu nghĩ anh thích mình. Bách Diệp cho phép bản thân ảo tưởng một chút, nghĩ rằng mình khác với những người tình trước đây của Giang Long. Cậu tự cười mình ngu xuẩn. Không ngờ Bách Diệp này cũng có ngày dần đến mức lặp lại sai lầm của vô số người – tưởng mình là duy nhất, là đặc biệt với ai đó. Một buổi suốt thời gian dài, không khí trong phòng lại ngột ngạt, Bách Diệp thiếp đi lúc nào không hay.

Cô gái giúp việc gõ cửa phòng Bách Diệp mấy lần không thấy trả lời, không dám tự tiện vào đành xuống tầng báo cáo ông chủ.

– Kệ em ấy. Chắc mệt quá ngủ rồi.

Cô gái có chút băn khoăn:

– Em thấy đèn trong phòng hình như vẫn sáng...

Giang Long nhíu mày, Bách Diệp không thích ngủ dưới ánh sáng, chẳng lẽ mệt đến mức không ấn nổi công tắc? Anh nghĩ mình nên lên xem sao.

Quả nhiên, phòng Bách Diệp vẫn sáng, ánh sáng lọt qua khe cửa khép hờ có gì đó không giống bình thường. Giang Long đẩy cửa vào – giường trống không.

– Bách Diệp!

Không có tiếng trả lời. Giang Long gọi thêm mấy lần nữa, phòng vẫn im phăng phắc. Anh thấy nhà tắm có điện, vội gõ cửa, Bách Diệp không đến nỗi không thèm trả lời chứ? Giang Long cứ đứng ngoài buồng tắm, bỗng thấy có gì đó bất ổn – có vẻ hơi nước trong đó rất nhiều, đến mức ngưng tụ thành giọt trên cửa kính. Anh dứt khoát mở cửa bước vào. Cảnh tượng bên trong khiến nửa hồn anh bay mất – hơi nước mù mịt, Bách Diệp nằm rũ trên thành bồn tắm, mái tóc ướt dính sát vào đầu đang nhỏ từng giọt nước xuống sàn. Giang Long vào gây ra âm thanh khá lớn mà cậu không hề ngẩng lên, toàn thân bất động. Giang Long vội vàng xông đến bế thốc Bách Diệp lên. Chẳng cần khăn tắm hay quần áo, lôi tuột cậu ra ngoài, đặt lên giường. Khí nóng khiến mặt Bách Diệp ửng đỏ, buồng tắm bị yếm khí nên hô hấp rất yếu. Giang Long cuống cuống hô hấp nhân tạo, tát tát vào má Bách Diệp cho cậu tỉnh. Bách Diệp đang lơ mơ bỗng bị lật như cá trên chảo, khó chịu hừ hừ trong họng nhưng vẫn không đủ sức mở mắt. Trong giấc mơ ngắn ngủi của Bách Diệp, cậu ngồi trên một đồng tiền vàng, Giang Long thì mặc bộ đồ gia nhân đứng hầu hạ bên cạnh. Tay cậu cầm cái roi nhịp nhịp, chỉ chờ Giang Long làm gì sai là tét cho mấy cái. Bỗng cậu nghe vang vang xa xa có tiếng gọi mình:

– Bách Diệp, Bách Diệp... Tôi biết là em yêu tôi nhưng không đến nỗi vì không lấy được tôi mà tự sát chứ?

Cái gì? Ai tự sát? Ông đây nghĩ một tí cũng bị phá đám là sao?

Tiếng ai đó vẫn rền rĩ:

– Đồ sính lễ đó là để cha mẹ tôi dạm hỏi em mà.

– Dạm dạm cái con khỉ. Dạm cả nhà anh. Ngồi yên ở nhà chờ ông đây mang sính lễ đến.

Bách Diệp điên tiết vùng dậy, vừa cãi vừa đẩy ngã Giang Long, cưỡi lên người anh. Nửa người trước của Bách Diệp vẫn ướt nước, hơi loang loáng dưới ánh đèn, thành công thức tỉnh dục vọng của Giang Long. Bộ phận nào đó đứng thẳng dậy, khiêu khích chạm vào mặt sau Bách Diệp. Cậu đỏ mặt, tức giận quát:

– Thú vật.

Giang Long cười nhạo nhỏ:

– Ai thú vật hơn? Em đang cưỡi lên tôi đấy chứ.

Bách Diệp toan trèo xuống, bỗng nhớ đến buổi tối họ Giang Long phát điên, hừ lạnh một tiếng:

– Quân tử trả thù mười năm không muộn. Anh tưởng chỉ mình anh biết cường bức người khác hả? Ông đây cũng là dân tộc đầy biết chưa?

Giang Long tỏ ra cực kỳ sợ hãi, làm động tác muốn chạy trốn. Bách Diệp càng hăng hái, một tay tháo nút áo người bên dưới, một tay khua loạn xà ngầu. Quần ở nhà rất dễ cởi, chỉ cần kéo xoạt phát xuống là xong. Giang Long mặc kệ Bách Diệp muốn làm gì thì làm, thỉnh thoảng giãy giụa một cái phối hợp. Bách Diệp là trai tân, chưa từng làm với ai, gv chưa bao giờ xem. Hồi dậy thì có xem av với lũ bạn nhưng chưa dám thực hành, Giang Long lại không phải phụ nữ; cởi xong quần áo của anh thì Bách Diệp cũng hết bài, lờ ngơ không biết cường gian tiếp thế nào. Giang Long ôm bụng cười như điên khiến cậu càng bức.

– Con mẹ anh, cười cái gì hả?

Giang Long ôm lấy Bách Diệp như ôm gấu bông, thực sự người này quá đáng yêu, làm anh không muốn buông tay. Anh vừa chùi nước mắt, vừa nói:

– Để tôi dạy em cách làm dân tộc. Phải như thế này... rồi thế này... tiếp là đến thế này...

Mỗi từ “thế này” của anh lại làm Bách Diệp thở dốc. Đầu lưỡi linh hoạt khai phá từng điểm mẫn cảm trên cơ thể cậu. Bách Diệp quàng tay qua vai Giang Long, đầu ngón tay ấn sâu vào da thịt anh tạo thành những vết hồng mờ ám. Đầu nắm được kích thích chảy dịch trong suốt Giang Long tận dụng làm bôi trơn. Anh tiến vào cơ thể Bách Diệp rất chậm rãi để cậu quen dần. Bách Diệp mơ màng thầm nghĩ: “khôn ba năm đại một giờ. Biết vậy đại sớm, khỏi chờ ba năm.” Xúc cảm thực quá sức tuyệt vời. Cậu vô thức đóng đưa cơ thể theo nhịp rút ra đẩy vào của Giang Long. Chỉ chốc lát, tấm thân trai tơ của Bách Diệp không chịu nổi sung sướng đã bắn lên bụng. Bách Diệp xong việc, mệt rũ ngũ vật luôn, mặc Giang Long tùy ý hưởng dụng. Giang Long buồn cười, cũng không muốn lần đầu khiến mặt sau Bách Diệp phải làm việc quá sức nên cũng nhanh chóng kết thúc. Anh bế cậu đi tẩy rửa sạch sẽ rồi hai người lỏa thể ôm nhau ngủ ngay trên chăn.

26. Quyển 1 - Chương 26

Sáng hôm sau, Giang Long dậy sớm hơn, chuyển toàn bộ đồ đạc của Bách Diệp sang phòng mình. Vỡ kịch anh soạn ra bề show nhưng rốt cuộc vẫn thu được điều mình muốn. Với tính tình của Bách Diệp, nếu không có tình cảm thực sự với anh, chắc chắn cậu sẽ không cho anh động vào mình; chưa kể tới qua, có người còn nói mang sinh lễ đến cưới anh. Giang Long vừa lái xe vừa cười toét miệng. Đến lúc gặp bố mẹ và em gái, miệng vẫn ngoác đến tận mang tai.

Giang Ly phát hiện ra sự khác lạ của anh trai đầu tiên. Quá hiểu anh mình, cô không tin anh vui mừng đến thế khi gặp lại gia đình. Cái loại niềm vui đang toát ra từ anh mang màu hồng phấn và hình trái tim, hoàn toàn khác thông thường. Nghĩ vậy chứ Giang Ly không hỏi, cô tin chắc, với điệu bộ muốn hét toáng lên rằng “tôi đang yêu” của anh trai thì chả mấy chốc cô sẽ biết tình hình đến từng chân tơ kẽ tóc ngay thôi.

Bách Diệp ngủ đến tận trưa. Cậu cực kỳ hận biểu hiện của mình đêm qua. Đã không đề được người ta thì chớ còn bắn quá nhanh. Thật mất hết cả thể diện! Sờ đến quần áo thì chẳng thấy đâu, gọi Giang Long thì anh không bắt máy, hỏi người giúp việc cũng không ai biết đồ đạc của cậu ở đâu, Bách Diệp đành khoác tạm cái áo bông tắm. Cậu rít gào rung chuyển cả nhà:

– Giang Long, anh ở đâu mau lần ra đây cho t...

Từ cuối mắc lại trong hòng không thốt ra được. Dưới cầu thang, 4 người đang ngẩng đầu nhìn cậu. Giang Long cười cười, bước lên cầu thang dìu Bách Diệp đang hóa đá xuống.

– Diệp, đây là bố mẹ và em gái anh. Bố, mẹ, đây là con d... rể của bố mẹ.

Bắt gặp cái tròng mắt của Bách Diệp, Giang Long thức thời đổi cách gọi. Dâu rể không quan trọng, quan trọng lúc lên giường ai ở bên trong.

Đến lượt Giang Ly há hốc miệng. Cô không nghe lầm chứ? Anh hai định bắt cô cưới thằng nhóc này? Cơ bản mà nói, cậu ta trông thanh tú đáng yêu, nhưng bản mặt búng ra sữa này chắc kém cô dăm tuổi, chưa kể so với chiều cao một mét bảy tám của cô thì cậu ta cũng thấp hơn vài phân. Mẫu hình lý tưởng của cô

là người ổn trọng, chung tình như bố chứ không phải trẻ nít như cậu ta hay hoa hoa công tử như anh hai. Cô lắp bắp:

– Con... rể? Em và cậu ta quen nhau sao?

Giang Long nhận ra em gái hiểu lầm, cười phá lên:

– Ha ha ha... không phải em, là anh.

Bốn cặp mắt mở to hết cỡ nhìn nhau chăm chăm. Bố mẹ và em gái Giang Long quan sát Bách Diệp từ đầu đến chân, khó tưởng tượng nổi cậu bé xinh đẹp lại có thể kiêu chế con rồng kiêu ngạo, tự tung tự tác Giang Long kia. Cả ba chẳng hện mà thâm cảm thán “tuổi trẻ tài cao”. Còn Bách Diệp ngắc bớ Giang Long không chớp mắt. Cậu vốn tưởng Giang Long đẹp lắm rồi, hóa ra anh vẫn kém bố vài phần. Ông Giang Lân đích thực là hình tượng đàn ông mà Bách Diệp mơ ước trở thành. Bách Diệp tự nhủ nếu có cơ hội, cậu sẽ cấp sách theo ông học tập chút phong thái. Nhìn sang hai mỹ nhân kia, Bách Diệp càng cảm thán gia đình này gen quá tốt. Mỹ Ngọc đẹp kiều quẩy rũ còn chị gái này theo trường phái quý tộc đoan trang, trí thức. Mẹ Giang Long nhỏ nhắn, dịu dàng, khác hẳn vóc dáng cao lớn của chồng con. Cả ba người toát lên sự hòa ái và trí thức khiến Bách Diệp bất giác cảm thấy rất gần gũi.

Giang Long rất hài lòng với bầu không khí hài hòa này. Anh biết thể nào gia đình anh cũng thích Bách Diệp mà. Nhưng hình như có điều gì đó không đúng. Ăn mặc hở hang chạy rong khắp nhà như thế này là sao? Giang Long cau mày, kéo tay Bách Diệp đi:

– Xin phép mọi người, bọn con lên nhà trước.

Vừa vào đến phòng, Bách Diệp giật tay ra.

– Anh làm cái gì thế? Quần áo tôi... a, đây rồi. Sao anh lại chuyển về phòng anh thế hả?

Giang Long thần nhiên:

– Em định lấy nhau rồi vẫn ngủ riêng à?

Bách Diệp trừng mắt:

– Ai bảo anh tôi sẽ ở rể?

– Vậy chúng ta sẽ ở căn hộ thuê bé xíu của em phải không? Mỗi ngày đi làm tắc đường hai tiếng, tiền thuê nhà 3 triệu, xăng 3 triệu nữa là 6. Trong khi ở đây, cái gì cũng không mất. Em chọn cách nào?

Bách Diệp gãi gãi cằm: “anh ta nói cũng có lý”.

– Thôi được rồi. Nhưng anh phải sang phòng tôi.

– Được được. Giường nhỏ rất tình thú, giống đêm... ưm ưm.

Miệng Giang Long bị bàn tay Bách Diệp bịt lại. Nhắc chuyện hôm qua làm cậu xấu hổ muốn chết. Cậu lườm Giang Long một cái cháy mặt rồi buông ra đi tìm đồ mặc vào. Lần đầu ra mắt nhạc phụ nhạc mẫu mất tư thế quá. Lát phải cải thiện lại hình ảnh.

Trong lúc đó, cả nhà Giang Long đang bàn tán về chàng rể bất ngờ. Không ai quan tâm đến giới tính của Bách Diệp. Nhà Giang Long là thế, không can thiệp vào các quyết định về đời tư của nhau. Như người mẹ hiện tại của Giang Long vốn không phải mẹ ruột. Mẹ đẻ anh đã qua đời sau khi sinh Giang Ly. Người hiện nay là em gái bà. Dì chăm sóc hai cháu rồi nảy sinh tình cảm với anh rể. Một người đàn ông lấy cả hai chị em, thông thường không hợp nhãn người đời cho lắm nhưng với nhà Giang Long thì chẳng vấn đề gì, miễn sao người trong cuộc vui vẻ hạnh phúc. Giang Ly đùa:

– Con tưởng chuyện này anh hai cho con bay phi công trẻ chứ. Ai dè ảnh lại hót tay trên.

Bà Phụng cười hiền:

– Không biết cậu bé kia con cái nhà ai. Nhân dịp bố mẹ ở đây cũng nên gặp gỡ thông gia một chút.

Giang Long nói:

– Chuyện này để con bàn với em ấy. Lâu rồi em ấy không về nhà...

Bố mẹ Giang Long tinh ý hiểu ngay chàng rể và cha mẹ có trục trặc nên cũng không hỏi thêm nữa. Hai người sống lâu ở nước ngoài, theo quan điểm cưới hỏi là chuyện của bọn trẻ, các cụ phải theo con thôi.

Ngày 28 tết, phố phường tràn ngập sắc xuân. Các con phố rợp đèn và cờ hoa. Đường chật ních người bận rộn tíu tít mua sắm tết. Năm nay trời rất đẹp, nắng nhuộm vàng không gian, cây cối sau đợt mưa tuần trước bắt đầu nhú những mầm xanh mới. Hoa từ các nơi đổ về nội đô khiến phố xá rực rỡ sắc màu. Đường như ai nấy đều vui vẻ đón chờ một năm mới tốt đẹp hơn đang đến.

Giang Long lái xe đưa cả nhà ra viếng mộ mẹ. Anh nắm tay Bách Diệp, nhỏ giọng nói:

– Mẹ, đây là người con yêu. Con đưa em ấy đến ra mắt mẹ đây.

Bách Diệp cũng chấp tay thăm thì điều gì không rõ, chỉ nghe cậu gọi “mẹ”. Giang Long mỉm cười, đặt lên tóc Bách Diệp một cái hôn. Cậu dựa đầu vào vai anh, lần đầu tiên không xòe móng vuốt, hiện hình thành chú mèo bông xù ngoan ngoãn. Mèo con và rồng lớn, cứ thế bên nhau trải qua một đời. Êm ả hay sục sôi cũng là thú vui nhân sinh vậy.

Làn gió đông ấm áp vờn quanh hai người.

Xuân đã về.

27. Quyển 1 - Chương 27: Phiên Ngoại: Quá Khứ Của Bách Diệp

Ra tết, Quốc Thái mời Bách Diệp và Giang Long qua nhà ăn bữa cơm thân mật, mừng công trình hoàn thành. Quý Lâm đưa vợ con về quê ngoại nên không tham gia được. Vốn dĩ anh chỉ định mời Bách Diệp thôi, tính “chặn” cậu bé này một phen. Ấn tượng về Bách Diệp đối với Quốc Thái hết sức ngon miệng nhưng từ lúc quen biết rồi hợp tác tới giờ hai bên đều bận bù đầu, chưa có lúc nào rảnh rang cho anh tiến hành âm mưu cả. Lần này mời cậu đến nhà nhằm tăng tình hữu nghị, anh em tâm sự một đêm. Ai ngờ Giang Long mặt dày nhất định đòi hộ tống nên Quốc Thái đành coi như thêm bát thêm đĩa.

Bọn Bách Diệp đến sớm mười lăm phút, ngồi uống nước nói chuyện một chút chứ canh giờ ăn mới mò tới nghe chừng hơi bất lịch sự. Ba người trò chuyện rất vui vẻ. Quốc Thái ăn nói khéo léo, cộng thêm Giang Long thuộc loại mồm mép level luật sư, Bách Diệp style thiên chân vô tà aka hồn nhiên như cô tiên nên câu chuyện lân la hết chủ đề này đến chủ đề khác. Bỗng, một tiếng thét vang lên lạnh lạnh, đúng tông giọng các em gái trẻ gặp idol.

– Mr. D.?

Bách Diệp bần rùn cả người. Đã lâu lắm rồi cậu không nghe nhắc tới cái tên này, những tưởng nó đã lùi sâu vào dĩ vãng. Tại sao ở đây lại có người biết cái danh đó?

Tất cả quay ra nhìn phía cầu thang. Một cô bé xinh xắn tầm mười sáu mười bảy đang bước xuống.

Quốc Thái vẫy vẫy tay:

– Cục kẹo mút của ba lại đây.

Cô bé nhăn mặt:

– Ba! Đừng gọi thế nữa. Con lớn rồi.

Cô đỏ mặt quay sang Bách Diệp, hớn hở chộp lấy tay cậu:

– Mr. D., em là fan cuồng của anh. Lát cho em chữ ký nha.

Giang Long giằng ngay tay Bách Diệp ra khỏi “móng vuốt” của cô. Bách Diệp tái mặt lấp bắp:

– Tôi... tôi không biết ai là Mr. D.. Em nhận nhầm người rồi.

Cô bé vẫn hào hứng, không hề để ý đến hành động của Giang Long hay thái độ của Bách Diệp:

– Không thể nào. Em hâm mộ anh lắm. Ảnh anh dán đầy phòng em. Làm sao nhầm được?!

Giang Long nhú mày:

– Cái gì?

Cô bé vui vẻ quay sang anh:

– Mr. D. là coser rất nổi tiếng mấy năm trước. Bỗng dưng anh ấy biến mất làm tội cháu tiếc hận muốn chết. Trong máy cháu lưu tất cả các ảnh của anh ấy. Phòng cũng dán đầy luôn.

Bách Diệp rất muốn nhịn thở chết luôn. Hồi ở Anh, vì thiếu tiền nên cậu nhận lời cos mấy vai phụ trong một team cos. Chẳng ngờ vẻ đẹp unisex của cậu lại được ưa chuộng. Các nhóm tíu tít mời cậu tham gia. Bách Diệp nhận ra tiền bán ảnh, poster cũng khá nên dần sâu vào nghề này. Sau khi tốt nghiệp về nước, Bách Diệp từ giã cosplay, cũng không muốn nhắc lại quãng thời gian đó. Tuy cậu làm ăn lương thiện chẳng lừa đảo hay hại ai nhưng nhiều bộ ảnh quá nhạy cảm, không có lợi cho sự nghiệp trồng cây gây rừng về sau.

Thiên Ngân vẫn đang nức nở xúc động:

– Hu hu... em không ngờ có ngày được gặp anh.

Cô kéo Bách Diệp đứng dậy:

– Đi. Lên phòng em. Em cho anh xem. Ôi ôi, bọn bạn em sẽ ghen tị phát điên mất.

Bách Diệp yếu ớt níu tay cô:

– Không cần... không cần...

Cậu muốn khóc thật to. Tại sao lại vào lúc này, trước mặt Giang Long chứ? Quốc Thái thì kệ đi. Chắc anh ta đã vào phòng con gái và nhìn thấy lâu rồi. Nhưng Giang Long... hu hu... tại sao hồ tử thần không xuất hiện để cậu nhảy xuống núp cơ chứ? Mấy người làm ăn thế đấy à? Chỗ cần không có, chỗ có không cần. Nhưng bất kể Bách Diệp không muốn đến đâu, cả đoàn người cũng đã lên tới phòng Thiên Ngân rồi.

Quả thực, phòng cô bé dán đầy poster to nhỏ đủ kiểu. Quốc Thái xoa xoa cằm:

– Thảo nào lần đầu gặp cậu tôi đã thấy quen quen.

Giang Long có xúc động muốn nhào đến xé tan hết đồng ảnh trong phòng. Bộ dáng này của Bách Diệp làm sao có thể trưng ra cho thiên hạ xem được?! Bách Diệp len lén nhìn Giang Long, thấy sắc mặt anh không tốt lắm nhưng không tỏ thái độ gì. Cậu hơi hơi yên tâm, hồi đáp qua loa sự nhiệt tình của Thiên Ngân cho xong chuyện rồi còn mau mau thoát khỏi căn phòng chết tiệt này.

Suốt bữa cơm, bốn người ôm bốn tâm trạng khác nhau. Thiên Ngân ríu rít cười nói; Bách Diệp thấp thỏm lo lắng, Thiên Ngân hỏi gì cũng chỉ ậm ừ lấy lệ; Giang Long cau có lạnh lẽo như bị thiếu nợ mấy tỉ; còn Quốc Thái tủm tỉm cười. Bách Diệp tự nhủ, biết thế này không đến đây ăn. Bữa cơm này khó nuốt quá. Cậu không ngờ chính nhờ chuyện này mà cậu thoát khỏi lưới nhện của Quốc Thái đang muốn chằng ra. Quốc Thái năm 20 tuổi đã có con. Hồi đó ở quê, anh vẫn chỉ là một anh nông dân chân đất mắt toét. Dịch vụ y tế kém cỏi, vợ anh sinh con được gần một tháng thì qua đời vì hậu sản. Quốc Thái yêu con vô cùng, nếu Bách Diệp là idol của nó, anh nhất định bảo vệ hình ảnh cậu trong mắt con gái. Trên đời còn rất nhiều trai xinh gái đẹp, anh thoải mái buông tha Bách Diệp.

Bách Diệp không biết mình vừa tránh khỏi một mớ rắc rối, cậu chỉ thấy một đồng phiến hà đang trước mặt. Dọc đường về nhà, cậu thắc thỏm toan giải thích mấy lần nhưng Giang Long chỉ nhìn thẳng lái xe nên lời ra đến miệng lại nuốt vào. Ấy thế mà sau hôm đó, Giang Long không hề đề cập đến chuyện này. Lâu lâu, Bách Diệp cũng quên khuấy luôn.

Một hôm, Giang Long nhận được một thùng hàng. Bách Diệp hỏi có gì trong đó thì anh chỉ cười đáp “em sẽ biết ngay thôi”. Quả nhiên, tối đó, Bách Diệp được biết thật. Cậu tắm xong, bước ra thấy trên giường bày một bộ đồ thủy thủ mặt trắng. Tim Bách Diệp thót lên tận cổ. Sao giống hệt cái bộ ngày xưa mình cos thế này? Giang Long ôm xiết lấy cậu từ phía sau:

– Đêm nay hãy cho anh thấy sức mạnh mặt trăng của em.

Bách Diệp khóc không ra nước mắt. Anh có thể đừng nhớ dai như vậy được không?

– Lâu quá, em quên rồi.

Giang Long cười tà ác:

– Không sao. Chúng ta sẽ cùng nhau ôn lại.

Bách Diệp bị giữ chặt ngồi trong lòng Giang Long, mỗi lần anh nhấn nút next, cậu lại nín thở một lần. Trên màn hình hiện lên Bách Diệp mặc chiếc váy ngắn tũn khoe đôi chân thon dài, nhờ hiệu ứng photoshop mà trông càng nuột nà. Đây là động tác kinh điển dang rộng hai chân, giơ tay ngang trán. Bách Diệp đưa tay che mắt. Thật là muối mặt mà.

– Anh kiểm đầu mấy cái này?

– Thiên Ngân cóp cho đây. Con bé đúng là fan cuồng của em. Máy nó có hàng Gb ảnh em, kể cả cảnh hậu trường. Anh nghiên cứu mấy ngày chưa hết.

Cái gì mà nghiên cứu? Đạo này làm ăn bết bát quá nên anh rảnh phải không?

Giang Long lick mở một thư mục khác. Trong hình là Bách Diệp bị trói nửa kín nửa hở, quỳ dưới đất. Đây là đoạn thủy thủ mặt trăng thua tới tả và bị bắt sống. Bộ váy rách như tổ đĩa hầu như chỉ che được bộ phận quan trọng nhất, da thịt trắng nõn với những vết thương bầm tím bày ra như mời gọi người ta S. Next sang hình tiếp, vẫn là bối cảnh đó nhưng chụp từ phía sau, Bách Diệp lộ quần lót trắng muốt hình chữ T, bờ mông cong vênh lên. Giang Long hít vào một hơi, bên dưới đã căng cứng khó chịu. Bách Diệp ngo nguậy khiến chỗ đó bị cọ xát càng sừng sốt. Sang ảnh tiếp theo, anh gần như không thể kiềm chế lâu hơn nữa. Tấm này chụp từ trên cao xuống, Bách Diệp ngược đôi mắt to nhìn lên, vừa thù hận, vừa kiêu hãnh, cực kỳ tạo cảm xúc muốn chà đạp. Tay Giang Long đã cởi sạch áo Bách Diệp, trên người cậu còn độc chiếc quần lót. Giang Long bế bổng Bách Diệp đặt lên giường, cố nén dục cảm:

– Giờ em muốn tự mặc hay để anh giúp?

Bách Diệp chửi ầm lên trong bụng: “đồ biến thái. Mặc làm gì hả? Đẳng nào anh chả cởi ra?!”

Nghĩ thế chứ cậu không dám nói thành lời, cắn răng xỏ bộ váy vào. Váy ngắn chân dài, Giang Long phun trào máu mũi. Mặc kệ Bách Diệp cau có muốn cởi, anh rề rà ngắm nghía cậu như mèo vờn chuột. Bách Diệp sồn gai ốc dưới ánh mắt khủng bố của Giang Long, vô thức lùi dần về góc giường. Anh nắm lấy cổ chân cậu, kéo tuột lại, bắt đầu hôn từ ngón chân trở lên, tay không ngơi nghỉ, cởi từng phụ kiện; miệng lẩm nhảm những lời kịch hết sức hạ lưu. Nếu Tuxedo mặt nạ có ở đây chắc hẳn đã phi cho anh cành hoa hồng cắm giữa trán. Rằng anh cắn nhẹ vào đầu ngón chân cái khiến Bách Diệp rùng mình. Cậu ngớ ngáoay thân dưới muốn thoát ra. Bàn tay Giang Long đã xoa đến nơi cần xoa. Hai hòn bi nhỏ hơi sun lại, đóa cúc run rẩy thít chặt không cho ngón tay ai đó lùa vào. Giang Long khe khẽ vỗ về:

– Thả lỏng nào.

Anh ngâm ầy chìm nhỏ yếu ớt đang sợ hãi núp giữa đám lau sậy. Một luồng điện chạy dọc cơ thể Bách Diệp, cậu ôm lấy đầu anh, cảm nhận cái của mình đang lớn dần trong miệng anh. Xúc giác ẩm áp, ẩm ướt làm cậu theo bản năng đưa hông để đẩy ra đẩy vào. Giang Long bị rất có tâm, ra sức giúp Bách Diệp cảm thấy thích thú nhất, đến khi cậu chuẩn bị bắn thì anh ngừng lại, bịt lấy lỗ nhỏ không cho cậu phóng xuất. Bách Diệp phát khóc rên rĩ.

– Van xin anh đi.

Bách Diệp kiêu ngạo cắn răng ngồi nhồm đậy, áp Giang Long xuống dưới. Lần nào cũng bị anh hành hạ. Thế là đủ lắm rồi. Con giun xéo mãi cũng quằn.

Bách Diệp vận dụng toàn bộ kỹ thuật hôn, thu hút hết sự chú ý của Giang Long lên phía trên còn một tay cậu tự khuếch trương bên dưới. Đến khi chỗ đó đã sẵn sàng tiếp nhận, Bách Diệp chủ động ngồi lên trường thương Giang Long đang dựng đứng, từ từ để nó đi vào. Cảm giác được nuốt trọn đưa Giang Long vào trạng thái mê mẩn. Cơ thể anh hòa cùng nhịp điệu lên xuống của Bách Diệp. Ban đầu còn chậm, khi hàng

động đã trở nên trơn hơn nhờ dịch tiết ra từ Giang Long, tốc độ nhanh dần. Hai tay Giang Long ôm lấy cặp mông căng tròn của người ngồi trên, giúp cậu di chuyển nhẹ nhàng hơn. Cúc hoa bên dưới thít chặt khiến Giang Long suýt nữa thì bắn. Hai người đã quen thân thể nhau, cũng như Giang Long, Bách Diệp nắm rất rõ điểm đỉnh của người kia. Ngay tại khoảnh khắc quan trọng nhất, cậu rút ra.

Giang Long nâng hông lên tìm kiếm cửa hang, Bách Diệp lại nghiêng hông né tránh. Thèm khát được tiến vào cơ thể Bách Diệp khiến Giang Long phát điên. Bách Diệp nằm đè lên người anh, ghé tai cười hắc hắc: “van xin em đi.”

Giang Long hỏn hển ghì lấy Bách Diệp, không cho cậu chạy thoát. Đầu nắm chặt tới hoa cúc, từ từ xuyên sâu vào. Bách Diệp lúc đầu co chặt nhưng những cú cọ khê bên ngoài khiến cậu ngứa ngáy. Rốt cuộc, cậu thả lỏng dục vọng, “trả thù”Giang Long thì cậu cũng chịu thiệt, chỉ bằng cho cả hai cùng sung sướng. Hai bên đạt được thỏa thuận, rất nhanh dặt nhau lên đỉnh. Chắt dịch nóng bắn lên bụng Giang Long. Anh quẹt ngón tay đưa lên miệng:

– Năng lượng mặt trăng không nên để phí.

Bách Diệp nhắm mắt than khóc bản thân yêu nhầm tên biến thái. Nhưng đã có câu “nếu bạn gặp phải biến thái, bạn cần biến thái hơn hắn”, Bách Diệp không tin mình không trị được Giang Long. Trong đầu cậu hiện lên vô số kịch bản hóa trang có thể khiến bất kỳ stylish nào cũng có thể khóc thét. Cậu tâm niệm: “lần sau, ông đây sẽ nhân tình bạn dạy cho biết thế nào là cosplay chân chính”, còn bây giờ... đại chiến 300 hiệp cái đã.

28. Quyển 1 - Chương 28: Phiên Ngoại 2: Những Cái Tên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vì câu chuyện này khởi đầu liên quan đến cây cối nên tôi cho các nhân vật chính mệnh Mộc hoặc mệnh Thủy hết.

Bách Diệp: cây trúc bách diệp

Thủy Tùng: cây kim thủy tùng

Hoàng Dương: cây hoàng dương.

Bố của Hoàng Dương là Hoàng Hải, Hải Dương.

Cô Hoàng Dương là Hoàng Hà, em gái ông Hải, Hải Hà.

Giang Long: về phong thủy, Thủy sinh Mộc nên tên công phải là cái gì đó nâng đỡ cho thụ.

Bố mẹ và em gái Giang Long cũng nằm trong tứ linh: Lân, Ly, Phượng.

Chị em Mỹ Ngọc, Tuấn Ngọc vì họ rất xinh đẹp.

Quý Lâm cũng liên quan đến cây cối vì anh cùng nghề với Bách Diệp.

Những cái tên rất phụ khác thì đặt tùy hoàn cảnh: Quốc Thái, Thiên Ngân thuộc tầng lớp giàu có nên tên kêu một chút; Đức Nam là cái tên phổ biến, giống như mô hình nhân vật đó.

Cuối cùng là tên tác giả – Điền Yên – chả liên quan mẹ gì đến truyện =)))

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi. Thực ra tôi định bỏ hồ luôn vì lười nhưng trên Stats báo có người search term “tình yêu cung giống như tiên”, tôi biết có người vẫn nhớ tới tôi vì thế tôi không thể phụ lòng các bạn.

Hy vọng các bạn vui vẻ với câu chuyện này.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-cung-giong-nhu-tien-vay>